

PS I Love You

Contents

PS I Love You	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	6
3. Chương 03	9
4. Chương 04	13
5. Chương 05	17
6. Chương 06	21
7. Chương 07	27
8. Chương 08	30
9. Chương 09	33
10. Chương 10	38
11. Chương 11	43
12. Chương 12	49
13. Chương 13 - Phần 1	56
14. Chương 13 - Phần 2	63
15. Chương 14	68
16. Chương 15	73
17. Chương 16	80
18. Chương 17	85
19. Chương 18	92
20. Chương 19 - Phần 1	96
21. Chương 19 - Phần 2	100
22. Chương 20	105
23. Chương 21	111
24. Chương 22 - Kết (end)	116

PS I Love You

Giới thiệu

Câu chuyện là một bức tranh được ghép lại bởi những tình tiết rất đời thường: những đứa con dù đã

1. Chương 01

Holly áp chiếc áo len vào lòng. Những hồi ức lại ùa về theo mùi hương quen thuộc. Một nỗi buồn vô hạn, một nỗi đau sâu thẳm khiến tim cô nặng trĩu. Cô hoảng sợ. Ngôi nhà yên ắng quá! Trong nhà, chỉ có tiếng kêu ong ong phát ra từ chiếc tủ lạnh và tiếng tích tắc kim đồng hồ chậm rãi gõ nhịp thời gian.

Gerry đã ra đi và mãi mãi không bao giờ trở lại. Điều đó là sự thật. Cô sẽ không còn được luồn tay vào mái tóc mềm mại của anh, không còn được cùng anh nói cười hạnh phúc trong những buổi tối ấm cúng, không còn được anh vỗ về sau một ngày làm việc vất vả, không còn được kề cận bên anh mỗi đêm dài, không còn được nghe anh hắt hơi khiến cô tỉnh giấc mỗi sớm mai, không còn phải nện nhau chuyện tắt điện trước khi lên giường... Tất cả chỉ còn là hoài niệm.

Họ từng có một ước muốn rất đơn giản: được ở bên nhau cho đến hết cuộc đời này. Bất cứ ai quen biết Holly và Gerry đều ủng hộ ối tình của họ, bởi anh và cô là hai người bạn thân thiết, là cặp tình nhân đẹp đôi và là đôi tri kỷ đã được vận mệnh gắn kết. Nhưng mấy ai ngờ được rằng định mệnh đôi lúc lại quá khắt khe và không chiều theo lòng người.

Sau vài ngày bị đau đầu, và mất bắt đầu mờ dần, Gerry đồng gặp bác sĩ vì sự thúc giục của Holly. Cả hai đều nghĩ chứng đau đầu này là do căng thẳng hay mệt mỏi gây nên mà thôi. Nhưng không. Chuyện không đơn giản như thế. Một khối u đang lớn dần trong não Gerry.

*

Holly với tay gạt cần nước bồn vệ sinh, cô run lên vì cái lạnh toát ra từ sàn nhà và cô đứng vững để khỏi bị ngã. Gerry đã ra đi ở độ tuổi 30. Khi cần bệnh bước vào giai đoạn trầm trọng nhất, anh vẫn can đảm đùa rằng, có lẽ anh không nên sống một cuộc sống quá lạnh mạnh như thế, ít nhất thì cũng phải tận hưởng thêm thú vui “phạm tục” của cuộc đời này... Dù anh cười lớn khi nói điều đó, cô vẫn có thể nhìn thấy sự hối tiếc trong mắt anh. Anh hối tiếc về những điều mà trước đây đã không bao giờ anh nghĩ là sẽ dành thời gian để làm, hối tiếc là đã chưa đến được hết những nơi anh muốn đến, và buồn vì không còn được buồn vui với những trải nghiệm đang còn ở phía trước cuộc đời.

Trong Gerry, không còn nỗi sợ hãi của một con người bình thường khi năm tháng qua đi. Được già đi với thời gian bỗng chốc trở thành điều mà Gerry muốn đánh đổi tất cả để có được. Cả Holly và Gerry đều không bao giờ nghĩ rằng tuổi già không những là một thành tựu mà còn là một thách thức – một thách thức mà cả hai đều không muốn nghĩ đến, không muốn nhắc đến... Cho đến ngày hôm nay...

Holly lần bước đi từ gian phòng này sang gian phòng khác trong cơn thổn thức. Những giọt nước mắt cứ tuôn chảy, lăn dài trên má, tràn qua môi, vào miệng cô. Mặn đắng. Đêm vô tận. Không nơi nào trong ngôi nhà này cho cô cảm giác được ôm ấp hay vỗ về. Chỉ có im lặng bao trùm. Chiếc trường kỉ với cánh tay to uyển dng rộng mới hôm nào cả cô và Gerry còn đùa giỡn trên đó, giờ đây cũng thờ ơ với cô.

“Gerry sẽ không vui khi biết mình thế này”, Holly lẩm bẩm. Cô cố lấy lại tinh thần, hít một hơi thật sâu, và gắng không cho nước mắt chảy ra nữa. “Không. Gerry sẽ không vui khi biết mình buồn như thế”.

Đôi mắt to đen tròn của Holly lại sưng húp lên vì đã khóc suốt đêm qua. Cũng như bao nhiêu đêm trước, gần sáng cô mới có thể chập chờn thiếp đi. Mỗi sáng thức dậy, cô đều phát hiện ra mình đang nằm ở đâu đó trong một tư thế không chút thoải mái, và sáng nay là trên chiếc trường kỉ. Chuông điện thoại réo inh ỏi làm cô choàng tỉnh giấc. hẵn là mẹ hoặc một người bạn nào đó gọi đến an ủi cô. Trong trạng thái mơ mơ màng màng, cô loay hoay lục tung mọi góc ngách trong nhà để tìm chiếc điện thoại. Đường như trong tâm thức, cô còn mong mình sẽ tìm thấy được một điều gì khác nữa.

- Alo! – giọng cô khản đặc và yếu ớt trong điện thoại. Đã lâu, cô không còn để ý tới việc mình phải cố tỏ ra mạnh mẽ nữa. Người thương yêu nhất đời của cô đã ra đi mãi mãi. Và không gì trên thế gian này có thể lấp đầy khoảng trống mênh mông đó trong tim cô.

- Ô, mẹ xin lỗi con gái yêu, có phải mẹ đã làm còn thức giấc? – Giọng mẹ cô tỏ ra lo lắng. Mỗi sáng, mẹ Holly đều gọi cho cô để xem cô có được bình an sau một đêm dài đầy mộng mị hay không. Bà không cố ý đánh thức con gái dậy, nhưng lại nhẹ nhõm khi nghe Holly trả lời điện thoại của mình.

- Không, con ngủ ngon lắm, không sao đâu mẹ.

Vẫn luôn là một câu trả lời như thế.

- Bố con và Declan đã ra ngoài rồi, và mẹ nghĩ đến con, con gái yêu ạ!

Bỗng dưng, giọng nói đầy cảm thông và dịu ngọt của mẹ làm Holly muốn khóc. Cô có thể hình dung gương mặt phúc hậu của mẹ, đôi hang chân mày gọn gang và vàng trán đầy những vết nhăn. Nhưng điều đó lại không làm cô thấy nguôi ngoai. Rõ ràng họ đang lo lắng cho cô, lẽ ra họ không cần phải thế. Đáng lẽ mọi thứ cứ nên diễn ra như bình thường. Đáng lẽ Gerry vẫn ở đây bên cạnh cô, trợn mắt chọc cô cười khi mẹ cô cứ cầu nhàu mãi với cô một chuyện trong điện thoại. Những lúc như thế, Holly thường chuyển ống nghe cho Gerry vì không nhìn được những tràng cười khúc khích. Rồi anh sẽ tán gẫu với mẹ cô một chút và giả vờ như không nhìn thấy cô đang nhảy nhót quanh giường...

Cô ậm à ậm ừ trong suốt cuộc chuyện trò với mẹ dù rằng chẳng nghe được bà nói gì.

- Hôm nay là một ngày đẹp trời, Holly. Sẽ rất tốt nếu con ra ngoài đi dạo một chút. Hãy ra ngoài để hít thở không khí trong lành, con ạ.

- Vâng, con cũng nghĩ vậy.

Cũng lại là những lời khuyên như thế! Không khí trong lành, dường như ai cũng nghĩ đó là phương thuốc duy nhất cho tất cả những gì cô đang phải trải qua.

- Hay là để mẹ ghé qua chỗ con rồi hai mẹ con mình đi đâu đó, con nhé?

- Thôi khỏi đi mẹ. Con vẫn ổn mà.

Cả hai im lặng.

- À... vậy thôi được rồi... con cứ gọi ẹ nếu con đổi ý nhé. Hôm nay mẹ rảnh cả ngày đấy.

- Vâng, cảm ơn mẹ.

Cả hai lại cùng im lặng.

- vậy nhé... Con nhớ giữ gìn sức khỏe, con gái.

- Vâng, con nhớ rồi. – Holly nghĩ chắc mình sẽ phải đổi số điện thoại nếu cứ phi trả lời điện thoại của mẹ suốt thế này.

- Ồ, Holly, tí nữa thì mẹ quên mất. Cái phong thư ấy vẫn còn ở đây, thư của con đấy. Con nhớ không, cái phong thư mà mẹ nói với con lúc trước ấy. Mẹ để nó trên bàn trong nhà bếp. Chắc là con cũng muốn xem qua phải không? Lá thư này đã ở đây nhiều tuần rồi, mẹ nghĩ có vẻ như nó là một lá thư quan trọng.

- chắc không có gì cả đâu, mẹ ạ. Có lẽ đó chỉ là một cái thiệp chia buồn mà thôi.

- Không, mẹ không nghĩ vậy đâu, con gái. Trên lá thư có ghi rất rõ là gửi cho con và phía trên là... À... thôi, con đợi máy một chút, để mẹ xem nào...

ống nghe phía bên kia được đặt xuống đánh cộp, Holly nghe rõ tiếng bước chân đi, tiếng chiếc ghế rít do cọ xát vào sàn nhà, tiếng bước chân rõ dần, sau cùng là tiếng người nhấc ống nghe...

- Con vẫn còn đang ở đó chứ?

- Vâng!

- Đây, ngay trên đầu bức thư là dòng chữ “Bản liệt kê”. Có lẽ là thư từ công ty, hay là cái gì đấy... Mẹ cũng không biết nữa, con gái ạ! Có lẽ con nên...

Holly buông ống nghe, lặng người...

*

- Gerry, tắt điện đi anh! – Holly cười khúc khích khi nhìn thấy chồng đang đứng trước mặt mình mặc chiếc áo ngủ. Anh để chiếc áo từ từ tuột qua khỏi đầu và nhướn hàng lông mày trái về phía Holly.

- Tắt điện à? Chuyện này là thế nào? – Anh vừa nói vừa vênh đôi má lên cười toe toét. Anh không phải là một kẻ tự phụ, kiêu ngạo, nhưng lại có rất nhiều điều đáng để anh kiêu hãnh. Thân thể anh khỏe khoắn và rắn chắc đến hoàn hảo. Đôi chân dài vạm vỡ là kết quả của luyện tập thể thao từ nhiều năm nay. Gerry có vóc người to cao. Bên anh, cô luôn có cảm giác an toàn. Nhưng điều khiến Holly hạnh phúc nhất là khi Gerry ôm cô vào lòng, cô có thể nép mình vào ngực anh để có thể nghe thấy từng nhịp thở ấm áp.

Anh luôn muốn bày một trò gì đó để Holly mỉm cười. Trở về nhà sau giờ làm việc, anh luôn ở bên để an ủi và lắng nghe cô. Hiếm khi nào anh và cô giận nhau, nếu có, âu cũng chỉ là một chuyện vợ vắn mà sau đó, cả hai cùng giảng hòa.

Gerry mặc xong áo và nhảy bổ vào giường. Anh ôm ghì cô vào lòng, rúc đôi chân lạnh cóng của mình vào chân cô.

- Aaaa... ! Gerry, chân anh lạnh quá ! – Holly biết rằng lúc này Gerry sẽ chẳng bao giờ chịu rời khỏi chiếc giường ấm áp.

- Gerry! – Holly lên giọng.

- Holly! – Gerry nhại lại

- Anh không nhớ là đã quên điều gì sao?

- Không, theo anh thì anh không quên gì cả! – Gerry ngang nhiên trả lời cô.

- Anh quên tắt điện.

- À, tắt điện hả? – Anh hỏi lại với giọng ngái ngủ, rồi anh vờ ngáy to.

- Gerry!

- Tối qua, anh đã phải ra khỏi giường để tắt điện rồi, anh còn nhớ mà.

- Vâng, nhưng anh vừa mới đứng gần công tắc điện cách đây 1 giây thôi mà.

- Ủhm... nhưng đó là cách đây 1 giây.

Holly thở dài. Một khi đã cuộn mình trong tấm chăn ấm áp, cô rất ghét phải ra khỏi giường và đặt chân lên nền nhà lạnh ngắt, rồi sau đó lại phải mò mẫm trong bóng tối để quay trở lại giường. Cô tặc lưỡi trách móc Gerry.

- Anh không thể cứ tắt điện mãi cho em, em biết đấy, Holly. – Anh gọi tên cô âu yếm. – nếu một ngày nào đó anh không còn ở bên em, em sẽ ra sao hả Holly?

- Bảo ông chồng mới của em làm. – Holly gắt yêu, cố hết sức đá đôi chân lạnh ngắt của Gerry ra xa.

- Haha...

- Hoặc là phải nhớ để tự tắt trước khi bước vào giường.

Gerry khịt khịt mũi.

- Điều đó mà xảy ra được thì tuyệt quá, vợ yêu của anh. Chắc là anh phải dán một mẫu giấy thật to bên cạnh công tắc điện trước khi anh đi xa, chỉ có như vậy thì em mới nhớ thôi, bé con của anh ạ.

- Anh thật là chu đáo, nhưng tốt hơn là anh nên chỉ để lại tiền cho em thôi.

- Và một mẫu giấy trên bồn tắm. – chàng tiếp lời.

- Ha ha...

- Và một mẫu nữa trên bình pha cà phê.

- Anh thật đáng ghét, Gerry.
- Ồ, cả trên cửa sổ nữa để mỗi sáng em phải mở cửa sổ ra để nắng tràn vào.
- Này, sao anh không liệt kê luôn tất cả những mà theo anh nghĩ nếu vắng anh, em không thể làm được.
- Đó cũng là một y' kiến hay đấy chứ. – Gerry càng cười lớn.
- Được rồi, em sẽ đi tắt cái bong đèn quỹ quái này ngay đây. – Holly miễn cưỡng bước ra khỏi giường, mặt cô nhăn lại khi bước chân lên nền nhà lạnh cóng. lát sau, cô đưa tay quờ quạng trọng bóng tối và từ từ trở lại giường.
- Holly? Em không thấy đường sao? Có nghe thấy tiếng anh không Holly? – giọng Gerry vang lên trong căn phòng tối om.
- Vâng, em...

Huychhh!

- Ối, - cô kêu lên khi vấp vào chân giường,- đau quá...

Gerry cười to.

- Điều thứ hai trong bản liệt kê em cần làm là chú y' cái chân giường...
- Anh thôi đi có được không, và đừng có lẩn thẩn như thế nữa chứ. – Holly cau kính ngắt lời Gerry và đưa tay ôm lấy cái chân tội nghiệp.
- Có muốn anh hôn lên chân cho đỡ đau không? – anh hỏi
- Không, em ổn rồi, - Holly nói dối, - Nhưng em có thể đặt chân ở đây để bớt lạnh không..?
- Aaaa! Chúa ơi, chân anh sắp đóng thành băng rồi này!

Holly cười vang ngạo nghễ.

*

Câu chuyện về bản liệt kê xuất phát từ đêm hôm ấy. Đó là một câu chuyện nghe có vẻ ngớ ngẩn mà Gerry và Holly đã kể cho hai người bạn thân của họ, Sharon và Jonh McCarthy, nghe.

Ngày trước, Jonh là người đã tiến đến chỗ Holly khi cô đang đứng ngoài hành lang trước cửa lớp để áp úng với cô một câu mà giờ ai cũng biết: “Bạn của mình muốn hỏi cậu có đồng y' đi chơi với cậu ấy không?” Lúc ấy, Holly mới 14 tuổi, đắn đo và trao đổi với mấy đứa bạn quân sự, cuối cùng Holly cũng đồng y'.

Sharon và Jonh cũng làm đám cưới cùng năm với Holly và Gerry. Vậy mà.. bỗng dưng, Holly thấy ghen tị với hai người bạn của mình quá. Holly và Gerry đã cùng nhau đi du lịch qua nhiều nước trên thế giới... Dòng hoài niệm làm nổi đau trong cô càng trở nên vô tận.

Tuần trăng mật ngọt ngào với Gerry, cô vẫn còn nhớ rất rõ, rất rõ.

Những dòng nước mắt lại lăn dài trên má, cô ngồi bất động trên trường kỉ, cạnh chiếc ống nghe đang buông thõng xuống đất. Nhịp đồng hồ vẫn gõ đều đều. Nhưng giờ đây, trong cô chẳng còn y' niệm thời gian nữa.. Holly không còn cảm thấy được gì ngoài nỗi đau quặn thắt từng hồi trong tim và một cơ thể rã rời chết lặng.

Holly chợt nhớ ra lâu rồi cô chưa ăn gì, có thể là từ hôm qua, cũng có thể từ nhiều hôm trước.

Trong chiếc áo ngủ của Gerry và đôi dép hiệu “Disco Diva” anh đã tặng cô mùa Giáng Sinh năm trước, Holly lê những bước chân nặng nề vào bếp. Anh đã tặng cô đôi dép đó vì cô là một disco diva của anh, cô khiêu vũ rất giỏi. Holly mê khiêu vũ đến nỗi luôn luôn là người đến đầu tiên và là người cuối cùng rời khỏi câu lạc bộ. Holly đưa tay mở tủ lạnh và vớ lấy bình sữa., nhưng chẳng còn t sữa nào. Cô ném chiếc bình một cách vô thức xuống sàn nhà.

Liệu có phải là Gerry đã giữ lời và viết cho cô một bản liệt kê như thế trước khi anh ra đi hay không? Cô đã ở bên anh từng giây từng phút từ khi anh bệnh cho đến khi anh rời khỏi thế giới này nhưng chưa bao giờ

cô nghe anh nhắc đến điều đó. “ Không, Holly, tỉnh lại đi, đừng có ngốc nghếch thế”, cô tự nói với mình. “ Phải chăng mình mong muốn anh trở về nên tưởng tượng ra tất cả những điều như thế.”

2. Chương 02

Holly dạo bước dọc theo cánh đồng rực rỡ những bông hoa loa kèn màu cam pha đỏ tía. Làn gió nhẹ thoảng qua làm những cánh hoa mỏng manh lay động, khẽ chạm vào người cô. Đất mềm và tươi xốp dưới đôi chân trần làm Holly cảm thấy như đang trôi bồng bềnh trên mặt đất. Những chú chim chích hót véo von đâu đó trên những tán cây. Ánh nắng chan hòa khắp mặt đất và bầu trời không gợn một chút mây. Mỗi làn gió thoảng qua đều được ướp hương hoa loa kèn thơm ngát và dịu ngọt. Nàng cảm thấy thật hạnh phúc, thật nhẹ nhàng và tự tại.

Bỗng nhiên, bầu trời tối sầm lại. Mặt trời bị che khuất bởi một đám mây đen khổng lồ mang theo bầu không khí lạnh lẽo bao trùm khắp nơi. Xung quanh Holly, những bông hoa loa kèn chao đảo và nghiêng ngả theo từng cơn gió bạt. Cô không còn nhìn rõ mọi thứ được nữa. Mặt đất mềm xốp bỗng chốc biến mất, chỉ còn lại lớp đá sắc nhọn khứa vào chân cô rướm máu. Những con chim im bật tiếng hót, bám chặt vào cành cây giương đôi mắt hoang mang nhìn bầu trời bất ngờ thay đổi. Có điều gì đó bất ổn làm Holly cảm thấy lo sợ. Cô trông thấy lơ mờ phía trước một tảng đá màu xám đang trôi lên từ đám cỏ cao. Holly muốn quay trở lại nhưng không thể, lối đi cũ đã bị bịt kín.

Ầm! ầm! ầm! Cô hốt hoảng chạy băng qua con đường trải đá nhon. Lá cỏ mọc lổm chổm trên cánh đồng cửa vào chân tay cô những vết cắt dài. Hai chân Holly khuyu xuống trước tia sét xám xịt kèm theo tiếng nổ rền trời. Cô thét lên với nỗi đau tột cùng khi nhận ra cái tảng đá lớn ấy chính là một phần của Gerry. Sét lại rền lên những tiếng nổ vang trời. Ầm! ầm! ầm!

Gerry đang cố bước ra khỏi ngôi mộ. anh đang gọi tên cô; cô có thể nghe rõ tiếng anh đang gọi tên cô khản thiết.

*

Holly vùng dậy trong tiếng đập cửa ầm ầm bên ngoài.

- Holly! Holly! Mình biết cậu đang ở bên trong. Hãy mở cửa ỳnh với!

Mơ mơ tỉnh tỉnh, Holly lần bước ra cửa và nhìn thấy gương mặt hoảng hốt của Sharron.

- Trời ơi! Cậu đang làm gì thế? Mình gõ cửa cả tiếng đồng hồ rồi đấy!

Holly ngơ ngác nhìn quanh. Trời hơi lạnh một chút – chắc là buổi sáng.

- Nay, cậu định không ỳnh vào nhà đấy à?

- Ồ, vâng, Sharon, xin lỗi cậu. Mình đang nằm ngủ trên trường kỉ.

- Trời ơi! Trông cậu tệ lắm! – Sharron nhìn chăm chăm vào mặt Holly trước khi choàng tay ôm lấy cô.

- Cảm ơn cậu đã đến, Sharon!

Sharon không phải là người thích dông dài, đó là điều Holly rất thích ở cô bạn thân nhất của mình. Nhưng đó cũng chính là lí do khiến cả thảng qua, cô không muốn gặp Sharon. Holly không muốn nghe sự thật. Cô không muốn nghe Sharon nói về cách mà cô phải sống với nỗi đau của mình. Đôi lúc, một mình sống với một nỗi đau lại dễ chịu hơn là có ai đó để chia sẻ.

- Ôi, mọi thứ ở đây ảm mốc hết cả rồi. Cậu mở cửa sổ lần cuối ở đây là khi nào vậy? – Sharon đi vòng căn nhà, mở toang các cửa sổ và thu nhặt chén bát, cốc đĩa bừa bộn khắp nơi.

- Ồ, cậu không phải làm thế đâu, Sharon. – Holly phản đối một cách yếu ớt. – Mình sẽ tự dọn dẹp...

- Khi nào? Vào năm sau hả? Mình không muốn cậu sống trong một căn nhà bê bối như thế này, còn bọn mình thì vờ như không biết điều đó. Sao cậu không đi tắm đi. Cậu tắm xong chúng ta sẽ cùng nhau uống chút trà.

Tắm ư? Holly cũng không nhớ nổi cô đã rửa mặt, gội đầu lần cuối cùng là khi nào nữa. Sharon nói đúng, chắc trông cô phải gớm ghiếc lắm với đầu tóc vừa dơ vừa rối và chiếc áo choàng quá bẩn đang mặc trên . Đó là chiếc áo choàng của Gerry, mà Holly không có định đem đi giặt. Cô muốn lưu lại hơi anh trên đó.

- Ừ, mình sẽ đi tắm, nhưng hết sữa rồi. . Đã lâu mình không đi... - Holly bỗng thấy xấu hổ vì sự thiếu quan tâm của cô với ngôi nhà và với chính bản thân mình.

- A ha! – Sharon hét toáng, đưa chiếc túi lên cao. Holly không để là Sharon có mang theo một chiếc túi căng phồng. – đừng lo, mình biết mà. Nhìn cậu là mình biết tông cậu chẳng ăn gì hàng tuần nay rồi

- Cảm ơn, Sharon! – giọng Holly nghẹn lại, nước mắt lưng tròng. Sharon lúc nào cũng tốt như thế.

- Gượng đã, hôm nay không được có nước mắt. Chỉ có niềm vui, tiếng cười thôi, bạn thân mến của tôi ạ. Nào, bây giờ cậu đi tắm đi, nhanh lên!

Holly cảm thấy mình bình tâm trở lại khi bước xuống lầu. Nàng mặc bộ đồ thể thao màu xanh và để tóc xõa tự nhiên trên vai. Tất cả các cửa sổ đã được Sharon mở toang. Một làn gió se lạnh ùa vào căn nhà, như thể muốn cuốn đi tất cả những u sầu và nước mắt của nàng.

- Sharon, cậu thực sự là một thiên thần! – Holly đưa mắt nhìn quanh nhà. Mọi vật đều bừng sáng một cách khác lạ. – Mình không thể tin là cậu làm hết những việc này chỉ trong nháy mắt!

- Chao ôi! Cậu đã ở trên đó hơn một tiếng rồi đấy. Mình đang nghĩ chắc cậu bị rơi xuống lỗ thoát nước rồi không chừng. Mà với cơ thể teo tóp như thế này, cậu có thể trôi tuột xuống đó lắm ấy chứ! – Sharon tỉnh nghịch. – Thôi, được rồi, mình vừa mới mua một ít rau quả, trái cây, có phô mai, cà phê, và tất nhiên cả sữa nữa. Mình không biết cậu cất mì ống và đồ hộp ở đâu nên mình đặt tạm chúng ở đằng kia. À, có một ít thức ăn mình mới làm xong và cất trong tủ lạnh ấy. Nếu để cho cậu thì chắc việc này phải tốn mất cả năm chứ chẳng đùa. Xem nào, bạn của tôi sút mấy cân rồi?

Holly nhìn xuống. Lưng quần rộng đến nỗi tụt xuống tận hông. Cô không để là mình đã gầy đi rất nhiều.

Giọng của Sharon một lần nữa đưa cô về thực tại:

- Có một ít bánh quy để cậu dung kèm với trà. Loại bánh mà cậu thích nhất đấy.

- Ôi, Sharon. – Holly không nén được xúc động. – Cảm ơn cậu rất nhiều. Cậu vẫn luôn là một người bạn rất tốt, còn mình thì đúng là một người bạn tồi tệ, rất tồi tệ.

Holly ngồi xuống bên bàn và nắm lấy tay Sharon:

- Mình không biết sẽ ra sao nếu như không có cậu.

Sharon ngồi đối diện với Holly, im lặng nghe cô nói. Holly thường sợ sẽ phải bật khóc trước mọi người. Nhưng lúc này cô không cảm thấy xấu hổ khi đối diện với cô là Sharon.

- Cảm ơn cậu.

- Cậu đừng nói như vậy. Chúng mình là bạn mà! – Sharon cười dịu dàng, đầy cảm thông và khích lệ.

- Mình nghĩ là đã đến lúc mình phải tự xoay xở

- Chà, chà! – Sharon tỏ vẻ vui mừng. – Nhưng cậu đừng tự ép mình nếu cậu chưa thực sự sẵn sàng đấy nhé. Đừng quan tâm đến những người cho rằng cậu phải trở lại cuộc sống bình thường trong vòng một tháng. Dù sao, sống thật sự với nỗi đau cũng là một cách để chúng ta vượt qua nó

Sharon lúc nào cũng đúng, Holly thầm nghĩ.

- Sharon, mình đã cảm thấy thoải mái hơn sau khi nói chuyện với cậu. – Holly ghì chặt người bạn thân vào lòng.
- Cậu biết không, cứ ở một mình mãi trong nhà thì không tốt đâu. Bạn bè và người thân sẽ giúp được cậu.
- Giờ thì mình hiểu rồi. Mình phải tự giúp mình trước mới được.
- Hãy hứa là sẽ gọi ình. Hay ít nhất thỉnh thoảng phải bước ra khỏi nhà nhé.
- Mình hứa. – Holly cười. – Cậu lại đang bắt đầu giống mẹ mình rồi đấy.
- Tất cả mọi người đều muốn được chia sẻ với cậu. Bây giờ mình phải về. Hẹn gặp lại nhé. – Sharon chào tạm biệt, hôn nhẹ lên má cô. – và nhớ là phải ăn cái gì vào đấy nhé! – Sharon nói thêm, đưa tay véo nhẹ ngang sườn bạn.

Holly vẫy tay chào cho đến khi chiếc xe đưa Sharon đi xa dần. Trời bắt đầu tối. Cô quay vào ngôi nhà vắng lặng và ngồi trầm ngâm suy nghĩ. Holly nghĩ về việc tại sao cô đã không nghĩ rằng, cả Sharron và Jonh cũng có nỗi đau mất đi một người bạn thân từ thuở thiếu thời, cha mẹ nàng mất đi một người con, còn bố mẹ của Gerry thì mất đi đứa con trai duy nhất của họ. còn cô cứ mãi chìm đắm trong nỗi đau của mình mà không nghĩ đến người khác. Sharon đã giúp cho Holly nhìn sự việc theo một cách mới. Thật là tốt khi được quay lại với cuộc sống mình đã từng sống thay vì cứ nhặt nhạnh những mảnh vỡ và đắm mình vào quá khứ. Ngày mai là một ngày mới. Holly dự định bắt đầu sự thay đổi của mình bằng việc ghé qua nhà mẹ để lấy cái thư ai đó đã gửi cho cô.

*

Holly thức dậy sớm. Và lần đầu tiên trong hơn một tháng qua, cô tỉnh dậy không phải do tiếng chuông điện thoại đánh thức giấc ngủ lơ mơ của mình. Cô tự nhắc nhở bản thân, như vẫn làm mỗi sớm mai thức giấc, rằng những hình ảnh mà cô thấy về Gery đêm qua chỉ là một giấc mơ.

Holly đi tắm và thay bộ quần áo cô yêu thích: chiếc quần jeans xanh và áo thun màu hồng phấn đi cùng đôi giày thể thao. Sharron nói đúng, cô đã gầy quá mức. Chiếc quần jeans thử trước hơi chật , giờ phải có sự trợ giúp của chiếc thắt lưng mới ổn. Cô trang điểm qua loa cho gương mặt mình bớt vẻ nhợt nhạt và che đi những quầng thâm trên mắt.

*

Một giờ sau, Holly ra khỏi cửa hiệu làm tóc với tinh thần phấn chấn hơn. Không có Gerry đi bên cạnh, một vài người đàn ông trên phố nhìn theo bước chân cô. Holly đi nhanh đến chỗ chiếc xe của mình để cảm thấy an toàn hơn và lái xe đến nhà cha mẹ. Cho đến giờ phút này, mọi chuyện vẫn tiến triển tốt. Đến tiệm làm tóc của Leo đã là một tiến bộ của Holly. Ông Leo đã cố làm mọi cách cho nàng cười. Holly nhận thấy và biết ơn vì điều đó.

Holly bước lên vỉa hè ngôi nhà của cha mẹ và hít một hơi thở thật sâu.. Sáng nay điều đầu tiên cô làm khi thức giấc là gọi điện báo hôm nay sẽ về thăm gia đình, trước sự ngạc nhiên của mẹ. Đã ba giờ ba mươi. Cô vẫn ngồi yên trong xe, cảm thấy hơi lo lắng, bồn chồn. Ngoài những lúc cha mẹ tới thăm, chưa bao giờ cô dành thời gian để chuyện trò với họ trong những tháng vừa qua. Holly không muốn mọi người chú đến mình, hỏi những câu hỏi đại loại như cô đang cảm thấy thế nào và dự định sẽ làm gì tiếp theo...

Ngôi nhà ấu thơ của Holly nằm cạnh bờ biển Portmarnock. Cô dừng xe bên đường, ngồi yên trên xe nhìn chăm chăm ra biển. Cô đã sống ở đây từ ngày cất tiếng chào đời cho đến khi lập gia đình với Gerry. Cô rất thích đi bộ trên bờ biển , nghe âm thanh sóng biển xô bờ và tiếng gọi của những con mòng biển.

Holly không định ở lại lâu nhà bố mẹ. Cô hít một hơi thật sâu, bấm chuông cửa và nở sẵn một nụ cười để thêm tươi tỉnh.

- Ôi, chào con, con gái! Vào nhà, vào nhà đi ! – mẹ cô vẫn luôn niềm nở như thế, với gương mặt đầy yêu thương và cô luôn muốn hôn lên gương mặt ấy mỗi khi ghé thăm.
- Chào mẹ, mẹ khỏe không ? – Holly bước vào, cảm thấy lòng nhẹ hẫng giữa không khí ấm áp quen thuộc. – Mẹ ở nhà có một mình thôi sao ?

- Ủ, bố con ra ngoài với Declan rồi, nó muốn mua ít sơn để sơn lại căn phòng.

Declan là em trai út của Holly và cũng là con út của gia đình, vì thế cha mẹ nàng đều nghĩ là họ phải cưng chiều nó một chút. Nhưng ‘cậu út’ ấy giờ đã là một chàng trai 22 tuổi, đang học ngành sản xuất phim tại trường đại học và trong tay lúc nào cũng có một cái máy quay phim.

- Trong tất cả những đứa con mẹ yêu quý, nó là đứa mẹ thấy ít lo lắng nhất, nó sẽ tìm được một con đường riêng ỉnh. – Mẹ cô nói, tay mang cốc nước đặt trước mặt cô. – Trông con hôm nay rất tuyệt, con gái. Mẹ thích con để kiểu tóc này. Con có tin vui nào về công việc chưa ?

- Chưa, chưa đâu mẹ ạ. Nói thật là con còn chưa sẵn sàng để đi tìm một công việc mới. Con vẫn còn thấy lúng túng lắm.

- Con nói đúng. – Mẹ nàng gật đầu. – Hãy cứ thư thả và nghĩ xem con thích làm gì nhất, nếu không con sẽ phải kết thúc bằng một công việc mà con không hứng thú chút nào, như trước đây.

Holly và mẹ trò chuyện khá thoải mái, có lúc im lặng, nhưng phần lớn thời gian là huyền thuyên chuyện này chuyện nọ mãi cho đến lúc Holly lấy hết can đảm để hỏi mẹ về phong thư.

- Ô, mẹ quên khuấy đi mất ! Con xem có gì quan trọng không ?

- Nếu có gì thì con sẽ báo ẹ biết sớm. – Holly vừa nói vừa chào tạm biệt mẹ. Nhưng cô không thể chờ được đến khi về nhà mới mở phong thư.

Ngồi trên đám cỏ xanh nhìn ra bãi cát vàng. Holly mân mê lá thư trong tay. Nó không phải là một lá thư bình thường như cô nghĩ mà là một bì giấy dày cộm thì đúng hơn. Địa chỉ được đánh máy nên cô không thể đoán biết qua nét chữ là ai gửi ỉnh. Nhưng quan trọng hơn cả, bên trên phong bì là một hàng chữ vền vẹn có vài từ: ‘Bản liệt kê’.

Tâm trạng cô vui lên đôi chút. Nếu như lá thư này không phải của Gerry thì Holly phải chấp nhận một sự thật rằng anh đã hoàn toàn bước ra khỏi cuộc đời cô và cô phải tập quen với cuộc sống không có anh bên cạnh. Nhưng nếu như, nếu như đó là thư của Gerry viết cho cô...

Những ngón tay Holly run lên khi mở mép keo dán của chiếc bì giấy màu nâu. Cô dốc ngược chiếc phong thư nhỏ như những tấm thiệp bày ra trước mắt cô. Trái tim Holly như ngừng đập khi cô nhìn thấy những dòng chữ viết tay quen thuộc.

Đó là những phong thư của Gerry .

3. Chương 03

Holly nín thở, những giọt nước mắt lại lăn dài trên má và con tim nàng lại thổn thức. Nàng bắt đầu đọc những dòng chữ trên lá thư dài, thầm biết rằng cái khoảng thời gian mà người viết đã ngồi xuống bàn để viết cho nàng những dòng này sẽ không bao giờ quay trở lại. Nàng rà ngón tay mình lên từng nét chữ của Gerry

Holly yêu dấu của anh,

Anh không biết em đang ở đâu khi em đọc được những dòng chữ này. Anh chỉ hi vọng rằng khi em đọc được nó, em vẫn khỏe mạnh và an lành. Em từng thì thầm với anh rằng em không thể tiếp tục sống mà thiếu anh. Em có thể tiếp tục, Holly ạ.

Em rất mạnh mẽ và can đảm. Em có thể vượt qua được nỗi đau này. Chúng ta đã từng chia sẻ những khoảng thời gian đẹp đẽ bên nhau và em là cuộc đời của anh.. em chính là cuộc đời của anh. Anh không có gì để hối tiếc.

Nhưng anh chỉ là một phần trong cuộc đời rất dài của em – và sẽ còn nhiều phần khác làm nên cuộc đời của chính em nữa. Hãy luôn nhớ đến những kỉ ức tuyệt vời mà chúng ta đã có khi bên nhau, và em hãy đừng sợ để có thêm những kỉ ức đẹp đẽ khác nữa, em nhé.

Cảm ơn em vì em đã cho anh niềm vinh hạnh được có em làm vợ trong cuộc đời ngắn ngủi của mình. Và anh muốn cảm ơn em về tất cả. Anh sẽ mãi mãi ghi nhớ tất cả những gì em đã dành cho anh.

Bất cứ khi nào em cần anh, em hãy tin rằng, anh đang ở bên em.

Mãi mãi yêu em,

Người chồng và là người bạn thân thiết nhất của em.

Gerry .

Tái bút: Anh đã hứa là sẽ viết cho em một bản liệt kê, và đây là danh sách những việc em phải làm. Em phải mở những bức thư này chính xác vào khoảng thời gian mà anh đã ghi bên trên và nhớ là phải tuân theo đấy. Và em hãy nhớ là anh vẫn luôn dõi theo từng bước em đi...

Holly đã khóc. Dù vậy, nàng cảm thấy nhẹ nhàng hơn, nhẹ nhàng vì dù thế nào Gerry cũng đang tiếp tục ở bên cạnh nàng. Nàng lướt mắt trên những chiếc phong bì tìm xem phong bì nào nàng có thể mở. Giờ đang là tháng Tư. Nàng đã bỏ lỡ tháng Ba, vì thế nàng nhẹ nhàng mở phong thư tháng Ba. Bên trong là một tấm thiệp nhỏ với dòng chữ của Gerry .

Đừng để chân bầm vì cái chân giường nữa em nhé. Hãy mua một cái đèn ngủ để bên cạnh giường!

Tái bút: Anh yêu em...

Gương mặt còn đầm đìa nước mắt, Holly mỉm cười vì nàng nhận ra rằng Gerry của nàng đã thực sự quay trở lại!

Holly cứ thế đọc đi đọc lại bức thư không biết bao nhiêu lần.

*

John đi tới đi lui trong nhà bếp, cố đoán xem Holly và Sharon đang nói gì với nhau qua điện thoại.

- Phải, chính là nó, Sharon.- Giọng Holly nức nở. – Chính là nó.

- Được rồi, bình tĩnh nào. Cậu hãy đến đây, và chúng ta sẽ cùng nói về chuyện này.

Sharon gác điện thoại và im lặng.

- chuyện gì thế? Có chuyện gì thế? – John cao giọng hỏi.

- ồ, xiin lỗi anh yêu. Holly đang trên đường đến đây. Cô ấy.. ờ.. cô ấy nói rằng.. ờ..

- gì hả Sharon, vì Chúa, em nói nhanh đi!

- Cô ấy nói Gerry viết cho cô ấy một bản liệt kê những việc phải làm.

John nhìn chăm chăm vào mặt Sharon, cố đoán xem vợ anh đang đùa hay thật.

*

- Nhưng làm cách nào mà Gerry có thể... Nhưng tại sao chúng ta không thấy có dấu hiệu nào là cậu ta.. Có vẻ như một bức chúc thư. Chúa ơi ! theo em thì cậu ấy viết khi nào.. ? À mà anh nghĩ là có đôi khi, cậu ấy cũng ở một mình...

Holly và Sharon chỉ ngồi nhìn nhau trong khi John cứ lấp bắp nói và cố đặt câu hỏi để tìm xem khi nào, ở đâu và làm thế nào mà cậu bạn đang trên giường bệnh của anh có thể xoay sở để viết ra tất cả những điều này mà không một ai trong số họ biết được.

- Cậu có sao không, Holly ? Ý mình là cậu cảm thấy thế nào về chuyện này? Chắc là.. không bình thường lắm, phải không? – Sharon lo lắng hỏi.

- Mình không sao đâu. – Holly trầm tư.- thật ra, mình nghĩ đó là điều tốt nhất với mình lúc này. Nghĩ xem, tất cả chúng ta đều rất vui.. Mình muốn nói mình đã luôn mong đợi bức thư này.

- Thôi, chúng ta hãy cùng xem những cái này kĩ hơn đi. – John hào hứng nói, anh bỗng nhiên thấy cao hứng.

- Ở đây có cả thấy bao nhiêu bức thư nhỉ?

- Ờ.. mười cái. – Sharon đếm, cô bắt đầu vào cuộc như đang bắt tay vào thực hiện một nhiệm vụ nào đó.

- Được rồi, vậy là ở đây có tất cả mấy tháng? – John hỏi.

Holly, tay xếp từng lá thư một, trả lời:

- Đây là bức thư tháng Ba. Thư này Gerry bảo mình mua chiếc đèn để bên giường, còn đây, thư tháng Tư, Năm, Sáu, Bảy, Tám, Mười, Mười Một và Mười Hai.

- Vậy là sẽ có một thông điệp trong mỗi tháng. – Cả ba cùng ngồi trong im lặng, cùng nghĩ về một điều: Gerry biết trước là anh sẽ không qua khỏi tháng hai.

- Gượm đã! – John đóng bộ mặt rất nghiêm nghị.

- Chuyện gì vậy?

Đôi mắt xanh của John long lanh:

- Giờ đang là tháng tư và Holly chưa mở bức thư của tháng Tư.

- Đúng rồi, vậy mình có nên mở ran ngay bây giờ không?

- Mở đi. – Sharon khuyến khích.

Holly cầm bức thư tháng Tư và chậm chậm mở nó ra. Chỉ còn lại tám lá thư nữa sau lá thư này, vì thế, nàng muốn khắc ghi mỗi giây phút được thực hiện việc này. Nàng kéo tám thiếp nhỏ ra khỏi bì thư:

Một disco diva phải luôn luôn lộng lẫy. Hãy sắm ình một bộ quần áo thật đẹp bởi vì em sẽ cần đến nó vào tháng tới.

Tái bút: anh yêu em..

- Ôi, John và Sharon thích thú kêu lên. – Anh ấy đang bày trò bí ẩn gì đây không biết.

Holly nằm trên giường, bật chiếc đèn ngủ, rồi tắt, bật rồi lại tắt... và mỉm cười một mình.

Giờ đây nàng muốn đánh đổi bất cứ thứ gì để có thể được tranh cãi với chàng, dù chỉ đôi chút mà thôi. Và nàng sẽ vui vẻ chui ra khỏi cái chăn ấm vì chàng, nàng sẽ vui vẻ bước đôi chân trần trên cái nền nhà lạnh lẽo vì chàng, và nàng sẽ vui vẻ nếu có bị va chân vào chân giường khi mò mẫm trong bóng tối.

Nhưng, tất cả đã hết.

Tiếng chuông điện thoại với đoạn nhạc trong bài “tôi sẽ tiếp tục sống” cắt ngang dòng suy nghĩ của Holly.

- A lô!

- Một ngày tốt lành! Em đã về nhà rồi đây, chị ạ! – Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai nàng.

- Ôi, Chúa ơi, Ciara! Chị không biết là em đã về!

- Vâng, thì em gọi điện đến để thông báo cho chị biết là em đã về nhà rồi, và rằng tối nay mẹ sẽ làm một bữa tiệc mừng.

- Tiệc mừng gì?

- Mừng em vẫn còn sống.

- Chúa ơi! Thôi được rồi. Vậy mà chị cứ nghĩ em sẽ tuyên bố điều gì đó. Vậy sẽ có những ai ở đó?

- Tất cả mọi người trong nhà. Richard và Meredith sẽ mang theo hai đứa cháu đáng yêu của chúng ta đến. Jack và Abbey cũng sẽ đến. Cả Declan cũng sẽ hiện diện, ba, mẹ và em. Và chị nhất định cũng phải đến nữa.

- Ummm...

*

Ciara, cô em gái 24 tuổi của nàng, đã đi xa gia đình cả một năm qua. Holly rất nhớ Ciara. Holly và cô em gái Ciara không phải là đôi chị em thân thiết với nhau như những chị em gái khác. Sở thích của họ khá khác nhau. Dù là hai cô con gái duy nhất trong một gia đình toàn anh em trai, giữa họ vẫn luôn có một khoảng cách.

Nhưng tối nay, Holly có mong ngóng điều gì khác nữa không nhỉ? Hoàn toàn không.

Holly miễn cưỡng gõ cửa và lập tức, nàng nghe tiếng bước chân của một đôi chân nhỏ đang chạy rầm rập ra phía cửa, kèm theo là một giọng nói to đến mức khó có thể tin đó là giọng của một đứa trẻ.

- Mẹ ơi! Bố ơi! Cô Holly! Cô Holly!

Đó là đứa cháu trai Timothy.

Ciara trông có vẻ rất vui:

- Sao, chị gái của em sao rồi ? – Ciara nhẹ nhàng hỏi, vòng tay ôm lấy Holly đầy tình cảm.

- Ô, em biết đấy, - Holly mỉm cười một cách yếu ớt, - dù rất khó khăn, nhưng chị vẫn đang cố đấy.

- Cô em gái đáng yêu của tôi đây rồi. – Jack dang rộng tay ôm Holly vào lòng. – Em khỏe không ?

- Em khỏe, cảm ơn anh. – Holly cười buồn và hôn nhẹ lên má Jack trước khi quay sang mẹ. – Mẹ ơi, con đã có mặt để giúp mẹ đấy.

Đoạn cô đặt một nụ hôn lên gò má đang đỏ ửng của bà.

- Ôi, mẹ không phải là người phụ nữ may mắn nhất thế giới sao, khi có những đứa con biết quan tâm, chăm sóc mẹ đến thế ? Bà Elizabeth vừa cười vừa nói. – Con làm gì bây giờ nhỉ ? À, con qua kia gọt vỏ khoai tây ẹ đi.

*

- Nào, nào, các con, bữa tối đây rồi. – Bà Elizabeth thông báo. Tất cả mọi người trong gia đình lần lượt vào phòng ăn. Cứ như là một bữa tiệc sinh nhật của trẻ con, ai cũng kín đáo tìm chỗ ngồi mình thích nhất. Cuối cùng, Holly hài lòng với vị trí bên cạnh mẹ và anh Jack. Abbey ngồi giữa Jack và Richard. Declan ngồi đối diện với Holly và sát bên anh là một chiếc ghế trống mà lẽ ra Timothy sẽ được ngồi vào chỗ ấy. Sát chiếc ghế trống là Emily. Meredith, rồi Ciara. Bố của Holly phải chịu thiệt nhất trong cuộc tranh dành này. Ông ngồi ngay đầu bàn, ở giữa Richard và Ciara.

Holly lúc nào cũng ngưỡng mộ tài nấu nướng của mẹ.

- nào, Ciara, hãy kể ọi người về những chuyến phiêu lưu của con ở Úc đi. – Ông Frank nhanh chóng kéo mọi người vào bữa ăn sum họp.

Đôi mắt Ciara sáng lên.

- Ô, con đã có được một khoảng thời gian tuyệt vời nhất bố ạ. Mọi người chắc chắn phải đi đến đó một lần cho biết.

- Vậy, Ciara, em kể ọi người nghe chuyện của em đi. Em có chơi trò gì táo bạo ở đó không ? – Holly gọi cho Ciara nói.

- ồ, có ạ, thật ra em đã chơi trò bungee – cột một sợi dây thừng vào thành một chiếc cầu và từ trên chiếc cầu đó lao người xuống để thử cảm giác mạnh. Em đã thử vài lần, có cả ảnh đây này... Ciara lục tìm trong chiếc túi xách đang đeo đang lưng, trong khi mọi người đang quay mặt đi để phòng cô lại chơi trò gì đó ngớ ngẩn. Cảm ơn trời, Ciara lấy chiếc ví ra và đưa mọi người xem bức ảnh cô chơi trò bungee.

- Holly, em định tổ chức sinh nhật sắp tới của em thế nào ? – Abbey nghiêng người về phía trước hỏi. Rõ ràng là chị ấy cũng đang chán chết với cuộc trò chuyện cùng Richad ngồi bên cạnh.
 - Ồ, đúng đấy, - Ciara hét lên, - chị sắp tròn 30 rồi.
 - Con không định tổ chức gì cả. – Holly muốn mọi người biết rõ định của mình. – Con không muốn có một buổi tiệc hây một cái gì đó bất ngờ đâu, xin mọi người đấy.
 - Ồ không, chị phải... – Ciara nói.
 - Không, chị con không phải làm gì cả nếu chị ấy không muốn. – Ông Frank ngắt lời, và nháy mắt với Holly tỏ ông luôn ủng hộ con gái.
 - Cảm ơn bố. Con chị định cùng ra ngoài với mấy chị em gái thôi.
 - Em có thể mang máy quay phim đi theo các chị không ? – Declan hỏi
 - Dễ làm gì ?
 - Chỉ để quay vài cảnh về các câu lạc bộ nộp cho trường thôi mà.
 - Cũng được, nếu nó có ích cho em... Nhưng em cũng phải biết là những nơi đó cũng chẳng phải hào nhoáng , sang trọng gì đâu nhé.
- Thường thì , nàng sẽ cùng Gerry ra về sau những bữa ăn tối như thế này, hoặc nếu không cùng chàng bước ra khỏi nhà bố mẹ thì chắc chắn nàng sẽ phóng xe như bay về với chàng trong căn nhà ấm áp. Nhưng đêm nay thì không, đêm mai cũng không và đêm kế tiếp cũng không.

4. Chương 04

Vào hôm sinh nhật Holly đứng trước chiếc gương lớn ngắm mình. Nàng đã thực hiện những gì Gerry mong muốn. Nàng cũng đã mua ình một bộ quần áo mới. Để làm gì ư, nàng cũng không biết. Mỗi ngày, nàng đều cố gắng không nghĩ đến mong muốn được mở bức thư tháng Năm. Chỉ còn hai ngày nữa là đến tháng Năm.

Nàng thấy đã khá ổn trong bộ cánh màu kem nền nã. Chiếc quần vừa vặn ôm lấy đôi chân thon thả. Với bàn tay khéo léo của Leo, trông nàng quyến rũ hơn với kiểu tóc bới cao và vài lọn tóc nhỏ xoa hờ hững ngang vai.. Holly đưa tay vờ về từng lọn tóc và chợt mỉm cười nhớ lại những gì diễn ra lúc chiều ở tiệm của Leo.

*

Vừa thở hổn hển, nàng vừa vội vàng đẩy cửa bước vào tiệm làm tóc.

- Xin lỗi ông, Leo. Tôi mãi lo nói chuyện điện thoại mà không biết là đã muộn.
 - Ồ, không sao đâu cô gái. Mỗi khi cô gọi đến hẹn trước, nhân viên ở đây đều rất sẵn sàng phục vụ. Colin !
 - Ông kêu to, gơ tay búng một tiếng lớn ra hiệu.
- Leo nắm cần đẩy chiếc ghế nâng Holly lên cao hơn.
- Tối nay cô có việc gì đặc biệt sai ? – ông hỏi.
 - Con số 3 – 0 . – Holly bậm môi.
 - Nghĩa là gì? Là chuyến xe bus cô hay đi có phải không?
 - Không phải. Tôi chính là con 3-0 đấy.

- Dĩ nhiên. Tôi biết điều đó mà. Colin !- ông lại kêu to.

Colin từ phòng nhân viên bước ra cùng với một chiếc bánh kem lớn trên tay, theo sau là toàn thể nhân viên trong tiệm làm tóc của Leo. Cùng Leo, mọi người đồng thanh hát bài “ Happy birthday” mừng sinh nhật Holly. Quá ngạc nhiên và xúc động, Holly không nói được lời nào, những giọt nước mắt lại có dịp lăn dài trên má nàng. Bài hát kết thúc, mọi người dành một tràng pháo tay chúc mừng nàng.

Holly vẫn không thốt lên được lời nào.

- Thượng đế long lạnh, Holly, những lần trước, cô đến đây cười gằn rơi khỏi ghế, còn lần này thì lại khóc như thế này đây! – Leo vỗ vỗ vai cô.

*

Chuông cửa réo vang, Holly nghe thấy tiếng huyền não bên ngoài. Nàng hít một hơi thật sâu và tự nhoen miệng cười trước khi bước ra mở cửa.

- Happy birthday! Chúc mừng sinh nhật, Holly! – mọi người đồng thanh.

- Có ai muốn tự mình khai chai sâm – panh này không, hỡi các cô gái yêu quý’?

- Nào, Holly, xin dành niềm vinh hạnh này cho em. – Abbey nói, cầm chai sâm panh trao cho Holly.

Các cô gái reo hò va chạy ừa ra khi nghe tiếng nổ “ bốp” rõ to của chiếc nút chai.

- Nào, chúng ta hãy cùng chúc mừng người bạn thân nhất của chúng ta, người vừa phải trải qua một khoảng thời gian khó khăn nhất nhưng đã mạnh mẽ và can đảm vượt qua tất cả. Cô ấy là người can đảm và mạnh mẽ nhất mà tôi từng biết. Cô ấy làm cho chúng ta cảm thấy cuộc sống của chúng ta có nhiều y’ nghĩa hơn. Chúc cho cô ấy sẽ tìm được niềm hạnh phúc của cuộc đời mình trong những năm tháng tiếp theo. Nào, hãy cùng nâng ly vì Holly.

- Vì Holly! – mọi người đồng thanh.

- Ôi, Abbey, đẹp thật! – Holly nói, tay nâng quyển album đựng ảnh được mạ bạc ngoài bìa.

- Nó sẽ giúp em cất giữ những kỉ niệm mới. – Abbey nhẹ nhàng nói.

- Vâng, rất hoàn hảo. – Holly nắm lấy tay của Abbey siết chặt. – cảm ơn chị.

- Được rồi còn món quà của mình thì không có được nhiều tình cảm như thế, nhưng với tư cách là một người bạn, mình tin chắc rằng cậu sẽ rất thích nó. – Denise nói, tay trao cho Holly một phong bì.

Holly reo lên khi mở chiếc phong bì:

- Ô, cậu thật là sáng suốt! Lúc nào mình cũng mong đến nơi này, một kì nghỉ dưỡng tại khu du lịch Thiên Đường. Denise. Cảm ơn cậu rất nhiều.

Món quà của Sharon là một cái lịch bàn, bên trong lồng những tấm ảnh chụp Holly, Sharon, Denise trong buổi tiệc Giáng Sinh cách đó hai năm.

- Chiếc váy trắng lúc đo mình mặc đắt tiền lắm đấy! – Holly đùa, long ngهن ngào khi nhớ lại những ngày tháng cũ.

- Thôi nào, các chị gái, giờ thì chúng ta phải uống cho thật say! – Ciara hào hứng, và thế là một chai sâm panh nữa lại được bật nút.

*

Holly tỉnh giấc và nghe tiếng gào thét của bao tử trống rỗng. Như thường lệ, chẳng còn gì trong tủ lạnh cả và vì thế, nàng quyết định tự chiêu đãi mình bằng một tô mì gói nóng hổi. Trong bộ đồ pajama, nàng rúc vào chiếc ghế nệm vừa ngấu nghiêng mì vừa xem chương trình truyền hình hay nhất của tối thứ bảy. Đêm qua, nàng đã phải kìm nén nỗi buồn thiếu vắng Gerry trong một ngày quan trọng như thế, nhưng nàng đã cảm thấy khá hài lòng với bản thân lúc này. Lần đầu tiên kể từ ngày Gerry rời khỏi nàng, Holly cảm thấy dễ chịu trong thế giới của riêng mình.

*

Holly ngồi ngay chiếc bàn trong nhà bếp, căng thẳng gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn. Nàng uống ngụm cà phê tiếp theo và thôi bắt chéo chân. Đây đã là ly cà phê thứ ba. Hai tiếng đồng hồ lâu hơn nhiều so với trí tưởng tượng của nàng. Nàng vẫn còn khá mệt do đã uống khá nhiều rượu vào đêm sinh nhật hôm trước. Nàng nhịp nhịp chân xuống nền nhà theo quán tính, và rồi lại ngồi vắt chéo hai chân. Đã mười một giờ ba mươi. Lá thư đang nằm trên bàn, ngay trước mặt nàng.

Nàng nhặt nó lên, sẽ chẳng ai biết nếu nàng mở lá thư ấy ngay vào lúc này. Sharon và John có lẽ bây giờ không còn tâm trí nào mà nhớ tới lá thư tháng Năm, còn Denise chắc chắn cũng đang nằm bẹp trên giường. Holly cũng có thể nói dối họ một cách dễ dàng nếu họ có hỏi. Nhưng nếu không ai biết gì hết và cũng chẳng ai thêm quan tâm thì sao?

Nhưng Gerry sẽ biết.

Cứ mỗi lần Holly cầm bức thư trong tay, nàng lại cảm thấy đang ở bên cạnh chàng, rất gần. Nàng cảm thấy như thể cả hai đang cùng chơi một trò chơi ở hai thế giới hoàn toàn khác biệt. Nhưng nàng có thể cảm thấy chàng, và chàng sẽ biết nếu nàng “gian lận”; chàng sẽ biết nếu nàng không tuân thủ luật chơi.

Đồng hồ điểm 0h. Nàng cẩn thận xé mép bì thư. Dốc bức thư xuống, nàng cầm tấm thiệp nhỏ và mở ra.

Hãy tiếp tục như em vẫn đang tiếp tục, nữ hoàng của anh!

Hãy đối mặt với nỗi sợ phải hát. Hãy cùng bạn bè đi hát karaoke ở câu lạc bộ Diva trong tháng này nhé, và biết đâu, em sẽ có thể được phần thưởng lớn...

Tái bút: anh yêu em...

- Làm sao có thể! – cuối cùng nàng cũng bình tĩnh lại và nói lớn như để cho Gerry nghe thấy. – Gerry ! anh thật đáng ghét! Làm sao em có thể thực hiện được điều này cơ chứ!

Tiếng chuông điện thoại làm nàng giật mình. Sharon gọi đến:

- Sao rồi, đã 12h 5', và Gerry nói gì thế? Mình và John đang nóng lòng muốn biết đây!

- Sao cậu nghĩ là mình đã mở lá thư ấy rồi?

- Ha ha.. Tỉnh bạn 20 năm đủ ình trở thành một chuyên gia. Thôi nào, cho bọn mình biết là Gerry đã viết gì đi.

- Mình sẽ không thực hiện điều này đâu. – Holly tuyên bố.

- Nhưng điều gì mới được chứ? Cậu định không cho bọn mình biết sao?

- Không, mình sẽ không làm đâu.

- Tại sao? Nhưng đó là gì vậy? Cậu làm ình tò mò rồi đấy. - Sharon tiếp tục nói. – hãy nói đi nào.

- Holly, tiết lộ bí mật đi nào, đó là gì vậy? – John nói, anh đang cầm một ống nghe khác ở dưới lầu.

- Thôi được... Gerry muốn mình... hát karaoke. – Nàng lung túng.

Cả John và Sharon bật cười nắc nẻ. Nhưng Sharon tỏ ra nghiêm túc ngay sau đó.

- Thôi được rồi... Xin lỗi cậu, Holly, nhưng mình chỉ đang nghĩ đến cái lần vừa rồi khi cậu...

- Phải, phải. – Holly ngắt lời. – cậu không cần phải nhắc lại điều đó đâu. Đó là ngày đáng xấu hổ nhất trong đời mình. Đó là lí do tại sao mình sẽ không thực hiện yêu cầu này của Gerry .

- Holly, đó chỉ là một cú ngã nhẹ...

- Vâng, xin cảm ơn! Mình nhớ là lúc đó mình vẫn ổn! Dù sao mình cũng không làm được ngay cả việc hát, mình cho là mình đã quyết tâm như thế vào cái lần đó rồi.

Sharon im lặng.

- Ôi, Gerry ! – Nàng kêu lên – Em cứ nghĩ là anh sẽ luôn bên cạnh để ủng hộ em, chứ không phải làm cho em trở nên căng thẳng như thế này!

Đêm đó, Holly hầu như không ngủ được.

*

- Chúc mừng sinh nhật, Holly! Hay là anh nên nói “ Mừng sinh nhật muộn” đây? – Richard cười, trong anh có vẻ hơi căng thẳng.

Holly quá đỗi ngạc nhiên khi nhìn thấy Richard đang đứng trước cửa nhà. Nàng đứng đó hoàn toàn không nói được điều gì. Đây là lần đầu tiên...

- Anh mừng đến cho em một chậu phong lan nhỏ. – Richard nói, trao cho Holly một nhánh phong lan với những búp màu xanh. – họ vừa mới mang từ rừng về và nó chuẩn bị nở hoa rồi đấy.

Holly càng cảm thấy bất ngờ hơn.

-Ồ, em thích nhất là hoa phong lan đấy! – nàng đưa tay vuốt ve những nụ hoa chớm nở.

-Ừm, em có cả một khu vườn rất xinh ở đây, - anh hắng giọng, - ... nhưng hơi um tùm một chút..

- Anh có muốn vào nhà một chút không, hay chỉ định tạt ngang qua? – Tuy nói vậy nhưng Holly vẫn muốn nhận một lời từ chối. Dù Richard mang đến cho cô một món quà rất ý nghĩa, Holly vẫn cảm thấy không có tâm trạng đón tiếp anh trai mình vào lúc này.

- À, phải. Anh sẽ vào một chút vậy. – Anh đứng ngay cửa, dậm dậm chân vào tấm thảm trước khi bước vào nhà.

Richard mặc chiếc áo len màu sữa và chiếc quần tây màu nâu. Mái tóc anh được chải gọn gàng đến nỗi không có lấy một cọng nào nằm sai vị trí. Mọi thứ anh khoác trên người đều hết sức gọn gàng và tuyệt đối sạch sẽ.

Hiếm khi Richard cười, và cũng hiếm khi người ta đọc thấy một niềm vui hiện lên trong đôi mắt anh. Anh rất hà khắc với mình, luôn trách móc bản thân và tự hành hạ mình mỗi khi phạm phải những lỗi lầm, dù là “rất con người”. Holly dẫn anh vào phòng khách, và đặt chậu lan mà Richard tặng cạnh chiếc tivi.

- Kô, kô Holly . – Richard nói. – EM không nên đặt nó ở đây. Nó cần phải được đặt ở chỗ thoáng mát, không quá nhiều độ ẩm, tránh xa ánh sáng mặt trời và tất cả các loại nhiệt độ khác.

-Ồ, dĩ nhiên. – Holly cầm bình hoa lên, nhìn quanh kiếm một chỗ thích hợp nào đó trong căn phòng. Anh ấy đã nói như thế nào nhỉ? Một nơi thoáng mát và không quá nhiều độ ẩm phải không nhỉ? Anh ấy vẫn luôn nghĩ mình là một cô bé ngốc nghếch thế đấy!

- Trên chiếc bàn nhỏ giữa nhà kia thì thế nào? Có vẻ nơi đó an toàn hơn.

Holly làm theo đề nghị của Richard một cách hồ hởi. Anh đang đứng bên cạnh lò sưởi, nhìn quanh căn nhà.

- Nhà cửa sạch sẽ lắm. – Anh bình luận.

- Cảm ơn anh. Em cũng vừa mới.. à mới.. lau dọn.

Anh gật đầu như thể là anh đã biết trước điều này.

- Em lấy cho anh một thứ gì đó để uống nhé, trà hay cà phê nhé? – Nàng hỏi.

- Phải, được đấy. – anh nói, hai tay vỗ vào nhau. – trà rất tốt cho sức khỏe. Chỉ sữa thôi, không đường nhé.

Holly đặt hai cốc nước lên bàn, cạnh chậu hoa.

- Em chỉ cần tưới nước thường xuyên và chăm sóc nó cẩn thận đến hết mùa xuân là được.

Holly gật gù, thậm chí biết chắc mình sẽ không bao giờ thực hiện được điều đó.

Holly có cảm giác đang đứng cạnh một người hoàn toàn xa lạ. Nàng nhận ra là nàng biết quá ít về anh trai mình và anh trai nàng cũng thế. Nhưng đó lại là cách mà Richard thích để có thể giữ lại mọi thứ. Ngày từ

khi còn bé, anh đã giữ khoảng cách với mọi người trong gia đình. Anh không bao giờ chia sẻ chuyện vui buồn gì với ai. Câu chuyện của anh luôn bao gồm những số liệu, những dữ kiện, những kiến thức mà anh nghĩ người nghe cần phải biết. Lần đầu tiên cả gia đình biết đến Meredith là vào ngày cả hai đến dùng bữa tối cùng gia đình để thông báo về lễ đính hôn của họ. Không may, đó cũng là lúc quá muộn để mọi người có thể khuyên anh không nên cưới một phụ nữ luống tuổi khó tính tóc đỏ mắt xanh như thế. Và chắc chắn lúc đó, anh cũng không bao giờ nghe ý kiến của mọi người.

- Emily và Timmy có khỏe không? À, xin lỗi..., ý em là Timothy.

Richard ngược mắt lên nhìn :

-Ồ, chúng khỏe cả, Holly ạ, rất khỏe. Nhưng anh đang lo lắng... - Ánh mắt anh xa xăm.

- Có chuyện gì ạ? - Holly hỏi, nghĩ rằng chắc Richard định tâm sự với cô điều gì đó.

- Ồ, chẳng có gì đâu, Holly . Nói chung thì trẻ con luôn là một nỗi lo ý mà. - Anh đẩy gọng kính sát vào mũi và nhìn Holly . - Em thật khỏe vì chẳng mất thời gian vào những chuyện vô vẩn của bọn trẻ.

Nói xong, Richard cười lớn.

Nhưng Holly lại có cảm giác như tim mình vừa bị cửa một nhát dao.

- Vậy là em vẫn chưa tìm được việc nào sao? - anh tiếp tục hỏi.

Holly vẫn ngồi thình lạng, choáng váng. Nàng không thể tin được anh trai nàng lại hỏi nàng những câu hỏi như thế. Nàng cảm thấy thật sự bị xúc phạm, bị tổn thương. Nàng chỉ muốn đuổi ngay anh ấy ra khỏi nhà.

- Chưa. - nàng trả lời cộc lốc.

- Vậy em sống bằng gì? Em đã xin tiền trợ cấp thất nghiệp chưa?

- Chưa. - nàng đáp, cố không để mặt bình tĩnh. - Em chưa đăng ký nhận trợ cấp thất nghiệp. Em đang nhận trợ cấp dành cho góa phụ.

- À, thế thì tốt, cũng có lợi đấy chứ nhỉ?

- Sao anh lại nghĩ em có lợi gì đó trong chuyện này?

Không khí trở nên căng thẳng. lát sau, Richard đập tay lên đùi một cái, như thể báo hiệu kết thúc cuộc thăm viếng.

- Vâng, - Holly cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

- Dù sao anh cũng rất vui khi được nói chuyện với em. Cảm ơn em vì tách trà nhé!

- Rất vui khi anh đến, và cảm ơn anh vì cây phong lan. - Holly nói, không nỡ nổi một nụ cười.

5. Chương 05

Xin chào... Vẫn còn đang sống đấy chứ, Holly? Cậu vẫn còn ở đó hay là mình lại phải nói chuyện một mình lần nữa đây?

-Ồ, xin lỗi, Sharon , cậu vừa nói gì nhỉ?

- Mình hỏi cậu đã có kế hoạch gì về chuyện karaoke chưa?

- Sharon ! - Holly kêu to. - Không cần phải suy nghĩ gì thêm về đề tài đó nữa.

- Được rồi, bình tĩnh nào! Mình chỉ vừa nghĩ đến việc chúng ta sẽ thuê một máy karaoke và để nó trong phòng khách nhà cậu. Đó là cách để cậu có thể thực hiện mong muốn của Gerry mà không phải bối rối chút nào. Cậu nghĩ sao?

- Không, Sharon, đó là một ý kiến hay nhưng sẽ chẳng có tác dụng gì đâu; anh ấy muốn mình hát ở câu lạc bộ Diva cơ.

- A! lãng mạn quá nhỉ! Bởi vì cậu là 1 disco diva, nữ hoàng sàn nhảy của anh ấy có phải không?

- Mình nghĩ, nói chung là như vậy. – Holly đáp một cách khổ sở.

- Thật là thú vị, dù rằng, mình chưa bao giờ nghe nói đến câu lạc bộ diva bao giờ.

- Vậy thì mọi việc đã được giải quyết rồi nhé. Nếu không ai biết câu lạc bộ này ở đâu, thì mình không thể thực hiện được việc này, đúng không? – Holly nói, cảm thấy hài lòng như tìm được lối thoát.

Holly vừa gác máy thì điện thoại lại reo.

- Chào con gái!

- Mẹ! – nàng lên giọng như chuẩn bị cáo tội ai.

- Ôi, Chúa ơi, mẹ đã làm điều gì khiến con buồn sao?

- Hôm nay, con trai yêu quý của mẹ vừa ghé thăm con, và anh ấy làm con buồn lắm.

- Ô, mẹ xin lỗi con gái yêu. Lúc Richard đang trên đường đi, mẹ có gọi điện báo cho con nhưng không được. Con không nghe điện thoại sao?

- Vấn đề không phải ở chỗ đó đâu mẹ.

- Mẹ biết. mẹ xin lỗi. Thế thì tại sao? Nó đã làm gì khiến con buồn.

- Cứ hể anh ấy mở miệng là có vấn đề.

- ồ không đâu, mẹ thấy nó rất muốn đến để tặng con món quà sinh nhật đấy.

- phải, con không phủ nhận rằng anh ấy đã tặng con một món quà rất dễ thương và rất ý nghĩa, nhưng anh ấy lại không ngần ngại nói những điều xúc phạm đến con.

- Con có muốn mẹ nói với nó giúp con không?

- Không, không, không cần đâu mẹ; chúng con đã lớn cả rồi. Nhưng dù sao cũng cảm ơn mẹ. Vậy mẹ gọi đến có chuyện gì không? – Holly nhanh chóng chuyển đề tài.

Hai mẹ con trò chuyện dăm ba câu qua loa.

Holly gác máy. Nàng quay về căn phòng trống rỗng và yên ắng.

*

Sáng hôm sau, Holly thức giấc, trên mình vẫn mặc nguyên quần áo của ngày hôm trước. Nàng có thể cảm nhận được cái cảm giác mệt mỏi như thường lệ của mình. Tất cả những suy nghĩ tích cực của những ngày qua cũng dần tan biến.

Bỗng chiếc điện thoại rung lên. Có tin nhắn của Sharon .

“ Câu lạc bộ Diva số 36700700. hãy suy nghĩ. Sẽ rất vui. Làm điều đó vì Gerry chứ?”

Gerry đâu còn trên cõi đời này nữa! Nàng chỉ muốn trả lời với Sharon như thế. Nhưng, khi nhìn thấy những lá thư chàng viết, chàng đã không còn cảm giác ấy nữa. Cứ như thể là chàng đang có một kì nghỉ xa và chàng vẫn thường viết thư về cho nàng, vì thế với nàng, chàng không phải đã ra đi mãi mãi. Có lẽ, ít nhất nàng cũng nên thử gọi đến câu lạc bộ này và tìm hiểu xem sao.

Nàng quay số và một người đàn ông nhắc máy. Nàng không nghĩ ra được điều gì để nói nên vội vàng gác máy. “Ôi, thôi nào, Holly ”, nàng tự nói với chính mình, “không đến nỗi quá khó như vậy đâu. Chỉ cần nói là có một người bạn quan tâm đến chuyện hát hò một chút và...”

Holly khích lệ bản thân rồi nhấn nút gọi lại.

Vẫn giọng người đàn ông trả lời.

- câu lạc bộ Diva xin nghe

- xin chào, tôi muốn hỏi xem ở đây có tổ chức các buổi hát karaoke ban đêm không?

- Vâng, có thưa cô. À, chúng tôi... - nàng nghe có tiếng lật giấy. - vâng, xin lỗi, chúng tôi thường có tổ chức vào các tối thứ năm hàng tuần.

- Thứ năm ư?

- Không, xin lỗi, xin cảm ơn...- anh ta lại lật thêm vài trang giấy, - À không, chúng tôi có tổ chức vào tối thứ ba.

- Chắc chắn đấy chứ?

- Vâng, chính xác là vào tối thứ ba.

- Được rồi, ờ, tôi muốn hỏi, ờ... - Holly hít một hơi thật sâu và bắt đầu nói điều đã chuẩn bị. - Một người bạn của tôi muốn hát karaoke ở đây và cô ấy muốn biết là sẽ phải chuẩn bị những gì.

Không có tiếng đáp lại từ phía đầu dây bên kia trong một khoảng thời gian khá lâu.

- A lô? - nàng tự hỏi không biết người đàn ông này có phải là một gã ngốc không nhỉ.

- À, vâng, xin lỗi, vì thật ra tôi không phải người tổ chức nên tôi..

- Thôi được rồi. - Holly tỏ vẻ tức giận. Nàng đã phải lấy hết can đảm để gọi đến, thế mà một thằng ngốc nào đó lại làm hỏng mọi cố gắng của nàng. - thế thì có ai ở đó có thể giúp tôi việc này không?

- Ồ, không. Tôi rất tiếc, chẳng có ai cả. Thật ra chưa đến giờ câu lạc bộ mở cửa. - Người đàn ông đáp lại những lời nóng nảy của Holly.

- Vâng, vậy thì xin cảm ơn anh rất nhiều. - Nàng trả lời một cách khó chịu.

- Nay cô, nếu cô có thể chờ thêm giây lát nữa, tôi sẽ cố gắng tìm lời giải đáp cho cô.

Holly kiên nhẫn cầm máy và buộc phải nghe bài hát "Greensleeves" trong năm phút tiếp theo.

- A lô, cô vẫn còn ở đó chứ?

- Vẫn còn đây. - Nàng bắt đầu giận dữ.

- Tôi rất xin lỗi vì đã để cô đợi lâu nhưng vì tôi phải gọi điện hỏi. Tên bạn cô là gì vậy?

- Ừm, Holly Kennedy.

- Thật ra, tối thứ ba nào cũng có một cuộc thi hát karaoke. Cuộc thi kéo dài trong một tháng và mỗi tuần, hai trong số mười người sẽ được chọn, và cứ thế sau ba tuần, sáu người sẽ thi hát vòng chung kết vào tuần cuối cùng của tháng. - Ngừng trong giây lát anh ta nói tiếp. - Nhưng mà không may người ta đã đăng ký hết chỗ trong cả những tháng tới, vì thế cô có thể nói với bạn cô rằng, chị ấy có thể gọi lại cho chúng tôi vào dịp Giáng Sinh. Đó là lúc cuộc thi tiếp theo được tổ chức.

- Ồ, vậy thôi được rồi.

- nhân tiện, cái tên Holly Kennedy có vẻ quen quen. Có phải đó là chị gái của Declan Kennedy không?

- Ồ, vâng... sao anh biết cô ấy? - Holly hỏi lại, hoàn toàn bất ngờ.

- tôi không thể nói là tôi biết cô ấy vì tôi mới chỉ gặp cô ấy một lúc ở đây vào một đêm nọ cùng với em trai cô ấy.

liệu Declan có đi lung tung với mấy cô bạn gái rồi giới thiệu với họ đó là chị gái cậu ấy không nhỉ? Cái thằng nhỏ đáng ghét...

- Declan chơi nhạc trong câu lạc bộ Diva ư?

- Kô, kô. – Người đàn ông cười. – Cậu ấy chơi nhạc cùng với ban nhạc của mình ở dưới tầng hầm.

Holly nhanh chóng hình dung ra nơi câu lạc bộ này tọa lạc.

- Vậy là câu lạc bộ Diva nằm trong quán Hogan sao?

Anh ta cười:

- vâng, nó nằm ở tầng trên cùng. Có lẽ tôi phải cho quảng cáo nhiều hơn nữa mới được.

- có phải là Daniel đó kô? – Holly buộc miệng hỏi, và rồi nàng tự cốc vào đầu mình vì đã thốt ra câu hỏi ngu ngốc ấy.

- à vâng, thế tôi có biết cô kô?

- ừm, kô, kô. Anh kô biết tôi đâu! Holly từng nhắc đến anh trong một lần nói chuyện thể thôi. – Nàng nhận ra câu nói của mình nghe cũng có lí. – Chỉ là một cuộc trò chuyện phiếm ấy mà. – Nàng nói thêm. – Cô ấy nói anh đã mang cho cô ấy một chiếc ghế.- Holly lại tự cốc vào đầu mình lần nữa.

Daniel cười lớn.

- Ô, vậy sao, vậy hãy nói với cô ấy là nếu cô ấy muốn hát karaoke vào dịp Giáng Sinh, tôi sẽ ghi tên cô ấy vào đây ngay bây giờ. Cô kô ngờ đến số lượng người sẽ đăng kí tham gia đâu.

- Thật sao? – Holly hỏi lại, vẻ yếu ớt. Nàng cảm thấy mình như một kẻ ngốc.

- À, nhân tiên, tôi muốn biết tôi đang được nói chuyện với...

Holly đi đi lại lại trong phòng:

- À, Sharon . Anh đang nói chuyện với Sharon.

- Vâng, Sharon . À, tôi đã có số điện thoại của cô trong máy và vì thế, tôi sẽ gọi cho cô nếu có ai đó hủy hẹn.

- Vâng, cảm ơn anh rất nhiều.

Holly nhảy bổ vào giường, lấy chiếc khăn lông trùm lên đầu, mặt nàng nóng bừng vì bối rối. Chuông điện thoại lại réo vang. Sau một hồi do dự, nàng mới bò ra khỏi giường và nhấn chiếc nút đỏ trên chiếc máy điện thoại.

- Chào Sharon. Chắc là cô mới ra ngoài. Tôi là Daniel ở câu lạc bộ Diva đây. – Anh ngừng giây lát rồi nói.- ừm, tôi vừa mới nhìn lại danh sách những người đăng kí và dường như đã có ai đó đã đăng kí với tên Holly cách đây vài tháng. Thật ra, tên cô ấy nằm ngay gần đầu danh sách. Trừ khi có một Holly Kennedy nào khác.. – Anh im bật.- dù sao cũng nhớ gọi cho tôi khi cô có thể để chúng ta tìm hiểu thêm nhé. Xin cảm ơn.

Holly ngồi chờ người trên mép giường. Nàng quá đỗi ngạc nhiên.

Trong quán cà phê Bewley, Sharon, Denise và Holly cùng ngồi bên nhau ngay cạnh ô cửa sổ nhìn ra đường Grafont. Đó là nơi họ thường gặp gỡ vào các ngày cuối tuần.

- Mình kô thể tin là Gerry đã sắp xếp hết tất cả những việc này! – Denise kinh ngạc nói khi nghe Holly kể lại câu chuyện.

- Chuyện này cũng khá vui đấy chứ, phải kô? – Sharon nói với vẻ thích thú.

- Ôi, Chúa ơi, mình sợ lắm... Nhưng mình nhất định phải hoàn tất việc này, vì Gerry .

- Vậy mới đúng là Holly chứ! – Denise cổ vũ bạn mình.

- Này, Denise. – Holly ngắt lời. – Mình muốn chỉ cậu và Sharon có mặt ở đó thôi, và kô một ai khác. Mình kô muốn khuyếch trương chuyện này. Hãy giữ bí mật ình đấy nhé.

- Nhưng, Holly! – Sharon phản đối. – Nhưng đây là một việc rất hay cơ mà.! Kô ai nghĩ là cậu sẽ hát trở lại sau lần vừa rồi...

- Sharon! – Holly ngắt lời bạn. – không được nói đến chuyện đó. Mình vẫn còn sợ khi nghĩ đến chuyện đó đây này.
- Phải, mình nghĩ người nào không vượt qua được những việc như thế thì đúng là một kẻ nhát gan sợ chết. – Sharon lầm bầm.
- Vậy khi nào thì đến ngày hôm ấy? – Denise nhanh chóng chuyển đề tài.
- Thứ ba tuần tới – Holly rầu rĩ nói
- Đừng lo, Holly . Một tuần sẽ cho cậu bảy ngày để luyện giọng và trở thành một Maria Carey. Không vấn đề gì đâu. – Denise nói, nhìn Sharon nháy mắt.
- Thế cậu dự tính thế nào về việc hát hò này.
- Mình không biết, vì thế mới có cuộc gặp khẩn cấp này chứ.
- Được rồi! được rồi! Sharon kêu lên một cách phấn khích. – Mình có 1 ý kiến . Các cậu thấy bài hát bằng tiếng Tây Ban Nha mà chúng mình vẫn hát với nhau thế nào?

“ Mặt trời, biển cả, tình yêu, bờ cát...

Hãy đến với em nào, hãy đưa tay cho em...”

Holly mở to mắt, má nàng ửng đỏ bối rối vì những người khách xung quanh cứ quay sang nhìn chằm chằm vào họ.

“ Ooh, ooh, ooh,

Ôi tình yêu ngọt ngào, ngọt ngào đến lạ!...”

Denise bắt nhịp cùng Sharon. Một số người trong tiệm tỏ vẻ thích thú, phần còn lại cảm thấy bức bối vì mình làm phiền.

... Ba cô gái nắm tay nhau bước xuống đường, họ đang tiến đến cửa hiệu quần áo do Denise làm chủ.

- Còn bây giờ, xin phép các cô gái nhàn rồi, tôi phải trở lại với công việc đây. – Denise nói, đẩy cửa bước vào trong tiệm. Hai người còn lại đi đến bãi đậu xe.

6. Chương 06

- Dĩ nhiên rồi con gái, lúc nào mọi người cũng chào đón con mà.- Bà Elizabert vui vẻ nói khi Holly gọi điện hỏi xem nàng có thể ghé qua nhà một chút không. Bà hạ giọng, thì thầm với Holly . – Chỉ có điều là Richard đang ở đây.

Holly đang rất muốn về nhà nhưng khi nghe mẹ nói thế nàng hơi chững lại. Nhưng rồi nàng nghĩ làm vậy quả là ngốc nghếch. Richard là anh trai nàng, và dù anh có làm phiền nàng đến thế nào đi nữa, nàng cũng không thể cứ mãi tránh mặt anh ấy.

Nàng dừng xe trước ngôi nhà quen thuộc của cha mẹ. Mẹ nàng cũng vừa đặt thêm một chiếc ghế nữa vào bàn khi nàng bước vào.

- Ô, mẹ, lẽ ra là mẹ phải cho con biết là mẹ đang chuẩn bị bữa tối. – Holly nói khi ôm hôn bà

- Sao, con đã ăn tối rồi ư?
- Không, thật ra là con đang đói rũ nhưng mong là con không làm mẹ phải quá bận rộn
- Không bận rộn gì đâu con gái. Chỉ là Declan tội nghiệp sẽ không có phần cơm để mang đến trường, thế thôi. – Bà cố nói to để trêu cậu con trai út.
- Sao, “ngài làm việc chăm chỉ”, hôm nay cậu không đến trường hả? – Holly hỏi cậu em, giọng bông đùa.
- Em đã ở trường cả sang nay rồi. – Declan trả lời, nhăn mặt làm trò với Holly. – Nhưng tám giờ tối nay em phải quay lại trường rồi.
- Trễ thế sao con? – Bố cậu lên tiếng. Ông cho thêm nước thịt vào đĩa. Frank luôn kết thúc bữa ăn bằng nước thịt nhiều hơn là thức ăn.
- Vâng ạ, vì đó là khoảng thời gian duy nhất con có thể sử dụng phòng máy để biên tập lại những đoạn phim đã quay.
- Họ chỉ có một phòng duy nhất thôi sai, Declan ? – Richard nhìn lên.
- Vâng .
- Vậy không, chỉ là một trường đại học nhỏ thôi mà , Richard
- Theo anh nghĩ thì những trường đại học lớn sẽ được trang bị tốt hơn, ở mọi phương diện.

Và thế là một cuộc tranh cãi nổ ra.

- Không, không thể nói thế được. – Declan phản đối. – Các phương tiện, trang thiết bị học tập ở trường em đều là những thứ tiên tiến nhất, chỉ là vì có quá ít sinh viên nên họ cấp ít. Các thầy cô ở đây cũng không thua kém các giảng viên đại học nổi tiếng. Họ rất giỏi bởi vì họ vừa làm việc trong ngành, vừa làm công tác giảng dạy. Nói cách khác, họ thực hành những gì họ dạy cho sinh viên. Đó không phải là thứ kiến thức sách vở.

“Tốt lắm, Declan ”, Holly nháy mắt với cậu em trai.

- chắc là lương họ cũng chẳng bao nhiêu nên họ mới phải đi giảng ở những nơi như thế.
- Richard, làm việc trong ngành điện ảnh thực sự là một công việc rất hay, phải bỏ ra mấy năm trời để học và thực tập ở trường thì mới có thể lấy được tấm bằng chính quy đấy!
- Ồ, vậy cậu cũng được cấp bằng sau khi học chứ? – Richard ngạc nhiên. – Anh cứ nghĩ cậu chỉ theo học một khóa ngắn hạn ở đó thôi chứ.

Declan ngừng ăn và nhìn Holly , cậu ngớ người.

- Theo anh thì ai làm tất cả những chương trình truyền hình hay những sô diễn nghệ thuật có chất lượng, hả Richard ? – Holly bắt đầu chen vào. – Họ không phải đám người chỉ tụ họp lại để học một khóa ngắn hạn. Họ là những người có thể làm được những chương trình như thế.
- Con đang nghiên cứu về vấn đề gì vậy Declan? – ông Frank hỏi.

Declan cố nuốt nhanh miếng thức ăn.

- Ồ, thật ra con có một cuộc khảo sát về các câu lạc bộ ở Dublin này, bố ạ.

Declan đặt dao nĩa xuống. Chợt cậu nhìn chị gái cười.

- Đây, Holly, hình như em nghe nói chị sắp dự một cuộc thi hát karaoke vào tuần tới phải không?
- Hả? – Ciara kêu lên, đôi mắt mở to như thể sắp nhảy khỏi khuôn mặt.

Holly vờ như không hiểu Declan nói gì.

- Ồi, thôi nào, Holly ! – cậu này nỉ. – Daniel nói với em mà! – Cậu quay sang giải thích với mọi người. – Daniel bạn con, là nhân viên ở đó. Cậu ấy bảo Holly đã đăng kí tham gia cuộc thi hát tại câu lạc bộ.

Holly vẫn không chịu thua:

- Declan à, Daniel chỉ nói đùa với cậu thôi. Chắc chắn là thế rồi, ai cũng biết là chị không hát được còn gì! Nào, thôi đi nào. – Holly cố thuyết phục.. Thành thật mà nói, nếu con dự định tham gia cuộc thi hát karaoke, con sẽ nói với tất cả mọi người trong nhà chứ. – Holly vừa nói vừa cười như thể Declan vừa nói điều gì đó rất buồn cười.

- Holly – Declan cười khẩy. – Em nhìn thấy tên chị trên bàn đăng kí mà. Hết chối né!

Holly bỏ dao nĩa xuống, bỗng nhiên cơn đói của nàng biến đi đâu mất.

- Holly, sao con không nói ọi người biết là con sắp tham gia cuộc thi hát? – mẹ nàng hỏi.

- Bởi vì con không hát được!

- Vậy thì tại sao chị lại đăng kí? – Ciara hỏi, thích thú với sự kiện mới lạ này.

Có lẽ nàng cũng nên nói với họ, nếu không Declan sẽ tiếp tục tấn công, và Holly cũng không muốn nói dối bố mẹ.

- Thôi được, đây là một chuyện hết sức phức tạp, nhưng nói chung là Gerry đã đăng kí tên con hàng nhiều tháng trước đây, bởi anh ấy muốn con tham gia cuộc thi này. Điều đó mới thật sự có ý nghĩa đối với con.

Holly cảm thấy hoang mang vì ánh mắt mọi người trong nhà đang đổ dồn vào mình, nàng bối rối đưa tay vén tóc.

- À, theo bố thì đó là 1 ý tưởng tuyệt vời đấy. – Bố nàng lên tiếng, phá tan bầu không khí ngột ngạt.

- Phải. – mẹ nàng nói thêm. – Và tất cả mọi người sẽ đến đó cổ vũ cho con

Buổi sáng của ngày “trọng đại” ấy, bạn bè và gia đình thay phiên nhau gọi điện động viên Holly. Ai cũng chúc nàng may mắn. Sharon và John còn gửi tặng nàng một bó hoa lớn.

Holly mặc bộ cánh mà Gerry đã bảo nàng mua hồi tháng trước. Nàng xoa tóc để có thể che đi khuôn mặt không mấy tự tin của mình, dùng mascara không thấm nước để chải mi mắt; biết đâu nàng sẽ xúc động đến rơi lệ trong buổi tối hôm nay. Nàng nghĩ đến một đấng linh thiêng nào đó phù trợ để nàng có thể hoàn thành tâm nguyện này của Gerry.

- Thư giãn đi, Holly. – Sharon vỗ về. – Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi, đừng lo lắng.

Khung cảnh sân khấu khiến Holly cảm thấy hồi hộp. Một nỗi lo sợ mơ hồ! Trên tường là một cái màn hình khổng lồ để mọi người có thể nhìn thấy lời bài hát.

- Xin chào, Holly. – Daniel nói, tiến gần nàng với một tấm bảng nhỏ trên tay. – Thứ tự các thí sinh tham gia trong đêm nay: trước tiên là một cô gái có tên là Magaret, tiếp theo là một chàng tên Keith, và sau Keith là cô, được chứ?

- Vậy tôi là người thứ ba sao?

- Vâng, sau..

- Tôi chỉ cần biết thế thôi. – Holly vội ngắt lời.

Nàng chỉ muốn biến khỏi cái câu lạc bộ ngu ngốc này. Nàng ước trái đất sẽ nuốt chửng nàng, rằng một thiên tai nào đó sẽ xảy ra và mọi người sẽ phải sơ tán khỏi tòa nhà này. Rồi nàng tự cười chính mình, đó quả thật là những ý nghĩ điên rồ.

- Nghe này, Holly, tôi thực sự xin lỗi vì đã quấy rầy cô lần nữa, nhưng cô có thể vui lòng cho tôi biết ai trong số những người dưới kia tên là Sharon không? – Daniel tế nhị hỏi nàng.

- Kia, cô ấy đang ở phía bên kia. – Holly chỉ vào Sharon. – Chờ một chút, mà có gì không?

- ồ, tôi chỉ muốn xin lỗi cô ấy vì lần nói chuyện trước.

Holly chợt nhớ ra điều gì đó. Về thất thần của nàng làm Daniel thoáng ngạc nhiên.

- À, chúng tôi có một bất đồng nho nhỏ trong cuộc chuyện trò qua điện thoại lần trước. – Anh nhìn nàng về bối rối.

- À...Ờ.. anh biết kô, thật ra anh kô cần phải làm thế. Có lẽ cô ấy cũng đã quên hết cả rồi. – nàng lấp bắp.

- Vâng, nhưng tôi vẫn sẽ phải nói lời xin lỗi cô ấy. – Anh dậm bước đến chỗ Sharon . Holly gần như chồm người ra khỏi ghế.

- Sharon , xin chào, tôi là Daniel. Tôi chỉ muốn xin lỗi cô vì cuộc nói chuyện tuần trước.

Sharon nhìn Daniel như thể anh ta có mười cái đầu. “Gì thế nhỉ?” Sharon tự hỏi.

- Cô biết đấy, qua điện thoại lần trước?

John choàng tay qua eo Sharon , tỏ ý đề phòng với bất cứ gã nào kiếm cớ trò chuyện với người phụ nữ của anh.

- Qua điện thoại ư?

- Ờ.. vâng, qua điện thoại.

- Xin hỏi tên anh là gì ấy nhỉ?

- Ừm, tôi là Daniel.

- Và chúng ta đã nói chuyện qua điện thoại? – Sharon tiếp tục hỏi với đôi mắt tròn xoe.

Đứng đằng sau Daniel, Holly hoang mang kô ngừng ra hiệu với Sharon .

Daniel hắng giọng và cổ trắn tĩnh.

- Vâng, cô đã gọi đến câu lạc bộ của chúng tôi tuần qua và tôi là người trả lời điện thoại – điều đó có giúp cô gợi nhớ điều gì kô?

- Kô phải tôi anh ạ, chắc anh đã nhầm người rồi. – Sharon lịch sự đáp lời.

John liếc Sharon một cái rõ dài, tỏ vẻ khó chịu.

Daniel đưa tay lên gãi đầu, lung túng. Anh định quay đi thì va phải Holly.

Holly vẫn liên tục nháy mắt với Sharon .

- Ờ... - Sharon nói, như thể vừa nhớ ra điều gì. - Ờ, Daniel! – Cô gọi tên người đàn ông với vẻ than tình hơn.

- Xin thứ lỗi cho tôi, dường như bộ não của tôi chẳng chịu làm việc nữa. – Cô cười to, cầm li rượu lên để mời Daniel.

Vẻ hài lòng hiện rõ trên gương mặt Daniel.

- vậy thì tốt quá, tôi đã nghĩ tôi mới thật là kẻ điên! Vậy là cô đã nhớ ra việc chúng ta đã có một cuộc nói chuyện qua điện thoại rồi chứ?

- À.. vâng, Daniel này, đừng lo lắng về chuyện đó nữa. – Cô nói, xua tay một cách lung túng.

- Chỉ là vì tôi mới vào làm cách đây vài tuần, và lúc đó tôi thật sự kô rõ lắm về việc tổ chức cuộc thi hôm nay.

- Đừng lo... tất cả chúng ta đều cần có thời gian.. để thích nghi.. với mọi thứ. Anh biết đấy.. – Sharon nhìn Holly thăm dò.

- Vâng, vậy rất vui vì cuối cùng đã gặp được cô như thế này. – Daniel cười.

- Được rồi, mình sẽ giải thích chuyện này sau. – Holly ghé sát Sharon nói, đoạn tiến nhanh về phía sân khấu. Người dẫn chương trình đã bước ra.

- Xin chào các quý ông quý bà! Chúng ta chuẩn bị được thưởng thức một đêm nhạc tuyệt vời... - người dẫn chương trình đồng dạng giới thiệu. Chân tay Holly lại run lên, nàng thấy mình cần đi vào nhà vệ sinh.

- Và xuất hiện đầu tiên trong đêm nay, chúng tôi xin mời cô Magaret đến từ Tallaght. Cô sẽ hát cho chúng ta nghe giai điệu ngọt ngào trong bộ phim “Titanic”, bài hát mang tên “My heart will go on”.

Magaret cất tiếng hát, khán phòng im phăng phắc. Ai nấy đều chăm chú lắng nghe.

- Thật tuyệt vời phải không các bạn? – Người dẫn chương trình bước ra. Đám đông reo hò lần nữa. Holly ra vẻ phớt lờ tất cả. – Và tiếp theo, chúng ta sẽ cùng thưởng thức giọng hát của Keith. Chắc các bạn còn nhớ Keith, người thắng cuộc trong cuộc thi năm ngoái với bài hát “ America” chứ?..

Holly không muốn nghe thêm gì nữa. nàng chạy vào nhà vệ sinh.

Nàng đi đi lại lại cố tự trấn tĩnh, nhưng hai đầu gối vẫn cứ va đập vào nhau. Tâm trí nàng rối bời và cảm giác buồn nôn lại bắt đầu. Nàng nhìn mình trong gương và cố hít một hơi thật sâu – không tác dụng gì, chỉ càng khiến nàng thêm chóng mặt hơn mà thôi. Đám đông bên ngoài đã vỗ tay và Holly chết lặng.

- Keith cũng rất tuyệt vời phải không quý vị?

Đám đông lại reo hò.

Mọi chuyện sắp trở nên tồi tệ hơn thế.

Lần đó là sinh nhật của Sharon , có cả Gerry tham dự. Holly đã uống nhiều đến nỗi cô đã rủ rê mọi người đến quán karaoke để hát hò và nhảy múa. Và rồi, một sự cố nằm ngoài ý muốn của tất cả mọi người đã xảy ra. Holly bị trượt chân, ngã sòng soài từ bậc tam cấp của sân khấu rồi lăn kèn xuống đất, váy áo của nàng khi ấy bị tốc hết cả lên. Đã thế, Sharon và Denise còn đùa dai bằng cách chụp lại cảnh tượng khùng khiếp này và lấy đó làm ảnh bìa cho tấm thiệp mời tiệc Giáng Sinh năm ấy, với một cái tit thật lớn: “ không say không về!”

Và Holly đã thề là sẽ không hát karaoke thêm một lần nào nữa.

*

Holly Kennedy? Xin hỏi Holly Kennedy có mặt ở đây không ạ? – giọng người dẫn chương trình oang oang. Khán phòng bắt đầu xì xào. Mọi người nhìn quanh tìm kiếm.

Nàng vẫn ngồi im thin thít trong nhà vệ sinh.

Holly nghe thấy tiếng ai đó liên tục mở rồi đóng sầm các cánh cửa lại. Ôi trời, chẳng lẽ họ đang đến để bắt nàng sao?

- Holly?

Là Sharon .

- Holly, mình biết cậu đang ở trong đó, vì thế hãy nghe mình được chứ?

Holly cố nuốt những giọt nước mắt sắp rơi ra.

- Mình biết việc này rất khó khăn cho cậu, và mình biết cậu có 1 nỗi ám ảnh khủng khiếp, nhưng cậu hãy cứ bình tĩnh được chứ?

Giọng Sharon vỗ về, Holly đã bớt căng thẳng hơn.

- Holly, mình rất sợ chuột, cậu còn nhớ chứ?

Holly nhắm mắt, chẳng hiểu Sharon định nói đến chuyện gì.

Rồi Holly mỉm cười nghĩ đến khoảng thời gian khi Sharon chuyển đến sống cùng nàng và Gerry , chỉ vì nhà cô ấy có một con chuột. Và dĩ nhiên là John cũng được phép đến ở cùng vợ anh trong căn nhà hai người bạn của họ.

- Dù sao, Holly, tất cả những gì mình muốn nói là cậu không cần phải làm việc này nếu cậu không muốn. Ở đây, không ai có thể bắt buộc cậu.

- Quý vị, xin mọi người hãy để Holly biết rằng chúng ta đang nóng lòng chờ cô ấy! – giọng người dẫn chương trình lại vang lên.

Mọi người bắt đầu vỗ tay vang dội và đồng thanh hô to.

- Holly! Holly! Holly! ..

- Nhưng nếu cậu không làm điều này, mình biết cậu sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình. Gerry muốn cậu làm điều này vì anh ấy muốn cậu tha thứ cho chính bản thân cậu.

- Holly! Holly! Holly!...

- Ôi! Sharon! – Holly lặp lại, giọng nói vẫn còn đầy sợ hãi.

Nàng mở cửa bước ra.

- Không cần để ý đến họ, Holly . – Sharon bình tĩnh nói.

Môi nàng thôi run nhưng toàn thân vẫn còn lạnh toát. Cuối cùng, Holly cũng phá vỡ sự im lặng của chính mình. – Mình không hát được, Sharon.

- Mình biết, - Sharon nói và cười lớn. – và gia đình cậu cũng biết! Đừng quan tâm đến những người còn lại làm gì! Cậu có phải gặp họ lần nào nữa đâu mà sợ? Nếu là cậu , mình sẽ chẳng thèm để ý đến họ.

Holly suy nghĩ trong giây lát.

- ừ nhỉ!

Holly lướt nhìn mình qua tấm gương, hít một hơi thật sâu và tiến dần ra cửa. Tất cả đều reo hò khi nhìn thấy nàng từ từ tiến ra sân khấu. Holly ngượng ngịu cúi đầu chào trước những tràng vỗ tay không dứt.

Nàng đứng trên sân khấu, hai tay nắm chặt micro và chăm chăm nhìn xuống khán giả. Căng thẳng. Nhạc đã bắt đầu nổi lên mà không cần biết nàng có để ý hay không. Và nàng cất tiếng hát.

Đám đông cổ vũ nàng bằng cách im lặng lắng nghe. Holly cảm thấy bớt căng thẳng hơn nhiều. Nàng đã hát đến câu cuối cùng.

Sharon và Denise chạy ùa lên sân khấu.

- Mình rất hạnh diện về cậu! – choàng tay qua vai Holly . – Thật là tuyệt.

- Cảm ơn vì đã giúp mình, Sharon . – Holly ôm choàng lấy Sharon .

Jack và Abbey reo hò phía dưới:

- tuyệt lắm! rất tuyệt ! Holly !

*

Người dẫn chương trình cuối cùng cũng bước ra với chiếc phong bì nhỏ trên tay. Anh ta từ từ mở phong bì... và đồng loạt tuyên bố.

- .. và hai người dành được quyền tiếp tục vào chung kết của cuộc thi là.. – anh ta ngưng giọng tạo không khí hồi hộp. – ...Keith và .. Samantha!

Holly vui sướng đến độ nhảy cẫng lên. Chưa bao giờ nàng có cảm giác nhẹ nhõm đến thế. Richard đứng nhìn với vẻ mặt vô cùng bối rối, chẳng hiểu sao Sharon, Denise và mọi người trong gia đình đều chúc mừng Holly vì... đã thua. Nhưng rõ ràng, nàng đã thua cuộc một cách vinh quang.

Khi mọi người trong gia đình lần lượt ra về, Holly đi tìm Sharon và John . Daniel xuất hiện:

- Chào cô! Cuộc thi Karaoke sẽ được tường thuật trực tiếp qua sóng radio. – Anh cười, chào cô rồi nói, như thông báo với vẻ rất nghiêm túc.

- Sao? – tìm Holly như muốn rơi ra khỏi lồng ngực.

Daniel phì cười:

- Tôi chỉ đùa thôi, xem cô sợ hãi thế nào thôi mà!

- Ôi, Chúa ơi, đừng làm thế với tôi chứ - Holly đặt một tay lên ngực, giọng trách móc. – Để mọi người ở đây phải nghe tôi hát cũng đã đủ tệ lắm rồi, huống gì là cả thành phố.

- Xin lỗi, nếu cô không ngại, cô có thể cho tôi biết tại sao cô lại đăng ký thi trong khi cô không hề thích việc đó chút nào? – Anh hỏi, cẩn trọng trong từng lời nói.

-Ồ, người chồng vui tính của tôi nghĩ rằng vợ anh ấy có giọng hát của một siêu sao ca nhạc.

Daniel cười lớn:

- Không, cô hát cũng không đến nỗi nào đâu! Chồng cô có mặt ở đây chứ? – anh hỏi, làm như vô tình.

Holly băng quơ nhìn quanh rồi trả lời:

- Vâng, chắc là anh ấy đang ở đây, hay một nơi nào đó.

7. Chương 07

Tháng Sáu đã đến mang theo những đêm hè dài và những buổi sáng đẹp trời.

Tháng Sáu còn mang đến cả phong thư của Gerry .

Holly ngồi dưới bóng bằng lăng giữa tiết trời êm ả. Nàng hồi hộp đọc lá thư thứ tư. Những dòng chữ gọn gang, đều của Gerry lại hiện ra. Cuối thư, Gerry viết:

Tái bút: anh yêu em, Holly , và anh biết em cũng rất yêu anh. Em không cần phải luôn giữ lại những lá thư này để luôn cảm thấy có anh bên mình, em không cần phải giữ chúng như là một bằng chứng rằng anh đã tồn tại hay vẫn còn tồn tại trong em. Em không cần phải mặc chiếc áo len của anh để cảm thấy anh đang ở bên cạnh em; anh đã ở ngay đây bên em... và luôn luôn ôm em trong vòng tay.

Holly ngồi thẫn thờ vì những cảm xúc mãnh liệt đang trào dâng trong lòng. Đôi mắt nàng xa xăm, mơ hồ, như chìm vào nỗi nhớ quay quắt. Nhưng... Nàng đọc lại bức thư. Những lời đề nghị lần này của Gerry thật khó để nàng chấp nhận. Holly có thể hát karaoke lần nữa, có thể nhảy ra khỏi một chiếc máy bay, chạy một nghìn dặm, hay làm bất cứ điều gì vì chàng, ngoại trừ việc làm cho tất cả những gì thuộc về chàng biến mất khỏi ngôi nhà. Nhưng chàng nói đúng, Holly biết như thế. Nàng không thể giả vờ với chính mình rằng chàng sẽ quay lại để lấy những thứ này. Gerry thật sự đã ra đi mãi mãi, chàng đã không còn cần đến những món đồ cá nhân của mình nữa.

Những kỷ niệm dịu êm như sống lại trong nàng, với từng chiếc áo chàng mặc, từng mảnh giấy có nét chữ của chàng, từng đồ vật mà chàng thường sử dụng. Nếu phải rời xa một thứ nào trong số ấy, Holly sẽ không thể chịu đựng được, nàng cảm thấy như phải nói lời vĩnh biệt với một phần của Gerry .. để rồi, không bao giờ được gặp lại nữa.

Nàng chợt cười khi gói lại tất cả những cuốn băng cassette nhạc rock cũ kỹ, vương đầy bụi mà Gerry rất yêu thích. Chàng đã từng làm nổ tung căn nhà với những âm thanh gào thét dữ dội của loại nhạc “rock heavy metal”. Những âm thanh đục ngầu ấy làm Holly chỉ muốn phát điên. Nàng luôn nói với Gerry rằng nàng không thể chịu đựng cho đến hết cuốn băng được. Thế mà bây giờ nàng chỉ ước được một lần nghe lại băng nhạc chói tai ấy, với Gerry.

Gối đầu trên một chiếc bóng đã xẹp, Holly nằm ngay giữa sàn nhà dán mắt vào tủ đồ của chàng. Đây là chiếc áo may mắn mà Gerry mặc để chơi bong. Trên áo vẫn còn dính những vết bùn bẩn. Nàng với tay kéo chiếc áo xuống, ôm vào lòng và hít một hơi thật sâu, mùi mồ hôi của chàng như vẫn còn vương lại.

Kia là chiếc áo lễ phục Gerry mặc trong ngày cưới, rồi những bộ vét, áo sơ mi và những chiếc cà vạt mà chàng thường mặc mỗi sáng đi làm. Một vỏ sò lớn chàng mang khỏi đáy đại dương cách đây mười năm. Bộ sưu tập những miếng bìa cứng lót dưới cốc bia ở mỗi quốc gia chàng đã đi qua. Những lá thư, thiệp mừng

sinh nhật của bạn bè và người thân gửi đến hàng năm. Những tấm thiệp nàng gửi cho Gerry nhân ngày lễ Tình yêu. Những quyển sổ ghi chép hóa đơn; những hộp cạc – vi – dít ; những quyển sách...

Toàn bộ cuộc đời chàng đã được gói lại trong những món đồ này.

Chuông điện thoại réo vang, cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng.

- Em sẽ biến chị thành một ngôi sao! – giọng Declan dồn dập từ đầu giây bên kia... Cuộc bầu chọn “Gương mặt sinh viên của năm” trên truyền hình diễn ra tối hôm qua, và em đã được bình chọn!

Holly nghe như cả toa tàu cùng reo lên chúc mừng Declan . Nàng cảm thấy rất vui.

- ...và giải thưởng là phim của em sẽ được chiếu trên kênh Bốn, vào tuần tới! Chị có tin được không...

“Chị sắp trở nên nổi tiếng rồi đấy, chị gái!” là câu cuối cùng mà Holly nghe được.

Mọi người trong gia đình quyết định sẽ tụ họp tại quán Hogan vào thứ Tư tuần tới để xem tác phẩm của Declan . Sharon và Denise cũng vậy. Denise nói là cô sẽ cùng đến với Tom, bạn trai mới của cô.

*

Quán rượu Hogan.

Holly chen vào đám những người đàn ông lớn tuổi bước lên lầu vào câu lạc bộ Diva. Ban nhạc đang chơi một bản jazz êm dịu. Mới bảy giờ ba mươi nên câu lạc bộ vẫn chưa chính thức mở cửa, gian phòng trống không hoàn toàn khác với cái nơi mà Holly đã sợ chết khiếp cách đây vài tuần. Holly chọn một vị trí bên phải ngay phía trước màn hình để có thể nhìn được rõ hơn.

Một vật gì đó rơi xoảng xuống sàn nhà khiến nàng giật mình. Daniel xuất hiện.

-Ồ, xin chào cô, Holly . Tôi không biết là mới giờ này đã có khách đến rồi.

- Tôi đến sớm đấy! – nàng lại gần để chào Daniel. “Hôm nay trông anh ấy rất khác”, nàng nghĩ và quan sát Daniel.

- Vâng, đúng là cô đến sớm – anh nói – chắc phải 1 tiếng nữa hay hơn những người khác mới đến.

Holly có vẻ hơi bối rối.

- Có lẽ tôi sẽ ra ngoài đi dạo một chút rồi sẽ quay lại.. – Holly dợm đứng lên.

- Này! – Daniel buột miệng. – các cửa hiệu giờ này đã đóng cửa cả rồi. Cô có thể ngồi đây trò chuyện với tôi, nếu cô không phiền...

- Vâng, nếu anh không phiền.

- Thế đêm nay, chồng cô lại bỏ rơi cô lần nữa sao? – Daniel trêu, anh bước vòng ra ngoài để đến bên Holly.

Holly cắn môi và tự hỏi không biết phải trả lời thế nào. Giờ không phải là lúc nói đến chuyện gì quá buồn với một người chỉ định tán gẫu cho vui, nhưng nàng cũng không muốn Daniel lặp lại câu hỏi này mỗi khi gặp nàng. Anh ấy sẽ sớm biết sự thật thôi và sự thật đó sẽ càng làm cho anh ấy trở nên khó xử.

- Daniel. – nàng nói 1 cách dè dàng. – tôi không muốn làm anh khó xử, nhưng chồng tôi đã không còn nữa.

Daniel sửng sốt.

-Ồ, Holly, xin lỗi cô, tôi đã không hề biết. – Anh nói vẻ thành thật.

- Không sao đâu, tôi biết là anh không biết. – nàng mỉm cười để anh biết rằng nàng không lấy làm buồn vì lỗi của anh.

- Buổi tối nay tôi không được gặp anh ấy, nhưng nếu ai đó cho tôi biết, tôi sẽ đến viếng anh ấy để tỏ lòng kính trọng.

- Ồ không, Gerry đã mất hồi tháng hai, Daniel. Hôm nay không hề có anh ấy ở đây.

Daniel trông có vẻ lúng túng.

- Nhưng tôi nhớ là cô có nói anh ấy ở đây.. – anh im lặng, có lẽ anh đang nghĩ mình đã nghe nhầm.

- Vâng, - Holly nhìn xuống về bối rối. – anh ấy đã không có mặt ở đây, - nàng nói và nhìn quanh căn phòng, - nhưng anh ấy đã ở đây. – Nàng đặt bàn tay mình lên ngực.

- Tôi hiểu rồi. Vậy nên cô đã can đảm hơn vào buổi tối hôm ấy.

Holly ngạc nhiên khi thấy Daniel dường như đối diện với câu chuyện của cô tương đối dễ dàng. Tự nhiên, nàng cảm thấy được thư giãn khi nói chuyện với anh, cởi mở và không sợ phải rơi nước mắt. Holly mỉm cười và giải thích ngắn gọn cho anh biết tại sao mình phải hát vào đêm hôm nọ.

- Tôi đến rồi đây! – Denise nói to như thông báo với tất cả mọi người. Tom theo sau Denise, luôn miệng cười và không rời mắt khỏi cô.

Tom và Daniel chào nhau.

- Em yêu. Đây là Daniel bạn anh. – Tom giới thiệu Daniel với Denise.

Daniel và Holly nhướn mày nhìn nhau và mỉm cười, cả hai đều muốn ám chỉ từ “em yêu” mà Tom dùng để gọi Denise.

- Nào, các quý ông quý bà. – Declan đứng lên nói to để thu hút sự chú ý của mọi người. – Bộ phim của tôi sẽ được chiếu trong giây lát, - cậu lên giọng tự hào, - vì thế, yêu cầu mọi người hãy ngồi xuống và im lặng dùm nhé!

Một dòng chữ lớn “ Những cô gái và thành phố về đêm” xuất hiện trên nền phong cảnh về đêm của thành phố Dublin tuyệt đẹp. Bỗng dưng, Holly cảm thấy căng thẳng. Hình ảnh “các cô gái” xuất hiện ngay trên màn hình, kèm theo ảnh Sharon, Denise, Abbey và Ciara ngồi chen chúc trong một chiếc taxi.

Sharon nói:

- Xin chào! Mình là Sharon và đây là Denise, Abbey và Ciara.

Mỗi cô đều được quay cận cảnh khi Sharon giới thiệu tên từng người.

Và chúng tôi đang trên đường tới nhà người bạn thân nhất của chúng tôi, Holly, bởi vì hôm nay là sinh nhật của cô ấy...

Phim chuyển đến cảnh các cô gái làm Holly ngạc nhiên khi cất tiếng reo hò “ Chúc mừng sinh nhật!” ngay trước cửa nhà Holly. Rồi chiếc máy quay hướng về phía Sharon vẫn còn đang ở trong taxi : “ Đêm nay sẽ là đêm của chỉ những cô gái, không 1 đáng mày râu nào...”

Phim chuyển đến cảnh Holly mở quà. Cầm chiếc máy xoa bóp trong tay, Holly nói “ Vâng, tôi nhất định sẽ dùng đến cái này”, đoạn, nàng quay sang Sharon nói: “ Đêm nay chúng ta sẽ cùng đi uống cho thật say, thật say nhé...”

Lúc này, Holly đang bật nắp chai sâm panh. Tiếp theo là hình ảnh các cô gái uống rượu ở Boudoir, và cuối cùng là Holly với chiếc mũ lưỡi trai méo xệch trên đầu uống hết chai sâm panh.

Cảnh các cô gái với những điệu nhảy chuyênh choạng ở một sàn nhảy.

“ Nhưng sẽ không có gì quá điên cuồng! đêm nay chúng ta vẫn là những cô gái ngoan!” Sharon nói với giọng thành thật.

Tiếp theo là cảnh các cô gái đang phản đối vì bị ba nhân viên bảo vệ hộ tống ra khỏi hộp đêm.

Holly há hốc miệng kinh hãi quay sang Sharon, người cũng đang ngạc nhiên không kém. Holly, Sharon, Denise, Abbey và ngay cả Ciara đang ngồi đâu đó đều cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Declan làm chuyện quái quỷ gì thế này.

8. Chương 08

Căn phòng im phăng phắc. Năm cô gái nhìn chăm chú lên màn hình với trạng thái đề phòng. Holly nín thở, nàng đang căng thẳng tự hỏi không biết tiếp theo là cảnh tượng kinh khủng gì nữa đây. Họ đã không còn nhớ được điều gì về chuyện đã xảy ra hôm đó. Sự thật làm nàng sợ hãi. Không hiểu, họ đã say đến mức nào. Holly quan sát các bạn đang ngồi gần bên. Tất cả đều đang rất căng thẳng. Holly hi vọng mọi người không đi quá xa.

Một cái tựa mới xuất hiện trên màn hình, ‘Hành trình vào thành phố’, và cảnh các cô gái tranh nhau leo vào 1 chiếc taxi. Cứ nhìn thì biết là tất cả đã say. Holly thấy choáng váng, nàng cứ nghĩ lẽ ra nàng phải đứng đắn hơn nhiều.

“Ôi, Nick”, Holly ngồi trên chiếc ghế bên cạnh rên rỉ với người tài xế, “Hôm nay tôi tròn 30 đây, anh tin được không?”

Chiếc máy quay phim chiếu sát vào mặt Holly. Nàng co rúm người lại khi nhìn thấy hình ảnh của chính mình. Nàng đã quá say, và nhìn thật buồn.

“Nhưng tôi sẽ phải làm gì đây, Nick?”, nàng tiếp tục than vãn. “Tôi đã 30! Tôi nói với anh điều đó chưa nhỉ?”, nàng hỏi, khẽ nghiêng đầu về phía người tài xế.

Declan tiếp tục để máy quay về hướng Holly khi nàng im lặng tựa đầu vào cửa xe. Nàng không thể cố mạnh mẽ hơn. Trông nàng thật cô đơn. Nàng không thích thế. Nàng bối rối nhìn quanh căn phòng và bắt gặp cái nhìn của Daniel. Anh nhìn nàng với ánh mắt khích lệ. Nàng đáp lại bằng nụ cười không mấy nhiệt tình và quay lại với màn hình.

“Nào, các bạn. Đêm nay chúng ta sẽ đến Boudoir và sẽ không một ai có thể ngăn chúng ta vào trong, và chúng ta sẽ làm cho những tên bảo vệ ngục ngục kia biết rằng họ không phải là người sở hữu nơi này”, nói rồi, nàng cứ thế tiến vào câu lạc bộ, trên những bước đi xiêu vẹo. Các cô gái reo hò theo sau Holly.

Hai nhân viên bảo vệ hộp đêm Boudoir lắc đầu nói: “Đêm nay thì không được đâu, các cô gái, xin lỗi”.

“Nhưng anh không hiểu”, Denise bình tĩnh nói, “Anh không biết chúng tôi là ai sao?”

“Không”, cả hai gã đàn ông lạnh lùng nói, tỏ vẻ không quan tâm.

“Hừ!”. Denise chống nạnh chỉ tay vào Holly, “Đây là ờ..là.. Công nương Holly hết sức, hết sức nổi tiếng... đến từ gia đình hoàng gia của... đất nước Phần Lan”.

Holly nhú mày nhìn Denise.

Cả khán phòng cười nghiêng ngả.

- Không ai có thể viết được một kịch bản hay hơn thế này. – tiếng ai đó bình luận.

“Ồ, thế cô ấy đến từ gia đình hoàng gia sao?” gã bảo vệ có ria mép ngu ngơ hỏi.

“Chính xác”, Denise nói với vẻ hết sức nghiêm túc.

“Phần lan có gia đình hoàng gia nào không Paul?” gã quay sang hỏi người đồng nghiệp của mình.

“Tôi không nghĩ là có, đội trưởng”

Holly sửa lại chiếc mũ trên đầu và đưa tay lên vẫy vẫy hai gã bảo vệ theo kiểu chào của những người thuộc hoàng tộc.

“Các anh thấy đấy”, Denise nói, vẻ rất hài lòng với cung cách của Holly, “Các anh sẽ phải chịu trách nhiệm nếu các anh không để cô ấy vào”.

“Giả sử chúng tôi có muốn cho cô ấy vào thì cô cũng không được vào”, gã ria mép lên tiếng rồi nhích sang một bên nhường bước cho những người đang xếp hàng đằng sau các cô gái bước vào.

“Ồ, không, không...”, Denise phản đối dữ dội, “Anh không hiểu gì cả. Tôi là ... thị nữ của cô ấy và tôi phải luôn ở bên cạnh cô ấy”.

“Vậy thì chắc cô không phiền đứng đợi ngoài này cho đến khi cô ấy ra”, gã bảo vệ tên Paul cười nói.

Tom, Jack và John bắt đầu cười lớn thành tiếng, còn Denise càng lúc càng bối rối hơn.

Cuối cùng, Holly tiến lại gần nói: “Ồ, ta phải uống thứ gì đó. Ta đang chết khát đây”

Paul và gã ria mép khịt khịt mũi cố nghiêm mặt không phản ứng.

“Không, thành thật mà nói, các cô gái. Các cô cần có một thẻ thành viên”.

“Nhưng tôi là một thành viên, của hoàng tộc!” Holly nghiêm nghị nói, “Bọn người hãy cút đi!”, Holly ra lệnh.

Denise nhanh chóng chen ngang: “Thành thật mà nói, Công nương đây và tôi sẽ không gây ra chuyện gì đâu. Hãy cho chúng tôi vào chỉ để uống chút gì đó thôi”, Denise nài nỉ.

Gã ria mép nhìn chằm chằm vào hai cô gái rồi hăng giọng: “Thôi được rồi, hãy vào đi”.

“Chúa phù hộ cho ông”, Holly nói, làm dấu thánh giá khi đi ngang qua họ.

“Cô ta là ai, một công nương hay một linh mục?”, gã tên Paul cười to khi Holly bước vào bên trong.

“cô ta mất trí rồi, tên ria mép cười to nói”, “nhưng đó là lý do chính đáng nhất tôi từng được nghe trong suốt những năm làm ở đây”, và hai tên cùng cười. Họ cùng chỉnh đốn tư thế khi Ciara cùng đoàn quay phim tiến vào cửa.

“Không vấn đề gì khi đoàn làm phim của chúng tôi vào chứ”, Ciara nói một cách đầy tự tin bằng một giọng Úc đặc sệt.

“Xin đợi chúng tôi vào trong hồi ý kiến người quản lý đã”, Paul quay lưng nói vào bộ đàm.. “Vâng, không có vấn đề gì, xin mời vào trong”.

“Xin chào mọi người, chúc một buổi tối vui vẻ! Chào mừng các bạn đã đến với bản tin lúc nửa đêm của chúng tôi. Tôi là Sharon McCarthy...”, Sharon đứng trước máy quay với một chai rượu trong tay – lúc này đang được dùng như một chiếc micro. Declan đặt nghiêng camera để trông Sharon giống một phát thanh viên hơn.

“Hôm nay là lần sinh nhật thứ 30 của công nương Holly đến từ Phần Lan. Công nương và nữ tì của cô ấy đã chính thức được phép ra vào Boudoir, nơi lui tới thường xuyên của những người nổi tiếng. Cũng có mặt ở đây là cô ca sĩ nhạc rock trẻ trung Ciara và đoàn làm phim của cô ấy...”

Cảnh quay lại tiếp tục và lần này, máy quay tập trung vào hình ảnh các cô gái trước gương trong phòng vệ sinh. Từ khe hở ngoài cửa phòng, Declan đưa máy quay thẳng vào trong, mọi người có thể nhìn thấy Sharon và Denise đang ở trong phòng.

“Holly đâu rồi?” Sharon hỏi

“Không biết nữa. lần cuối cùng mình nhìn thấy cô ấy là trên sàn nhảy”, Denise nói.

“Ồi.. tội nghiệp nữ hoàng sàn nhảy của chúng ta quá”, Sharon làm bộ buồn bã nói, “Mình hy vọng đêm nay cô ấy tìm được anh chàng nào đó ngoài kia để bớt cô đơn”.

“ừ”, Denise đồng ý, “Đi nào, hãy cùng tìm cho cô ấy một chàng trai đi nào,” cô nói thêm rồi cất đồ trang điểm vào giỏ.

Khi Sharon và Denise đi khỏi, cánh cửa phòng bên cạnh mở và Holly bước ra.

Nụ cười trên môi Holly lập tức biến mất khi nhìn thấy hình ảnh mình.

Từ khe cửa, Declan có thể quay được rất rõ gương mặt của Holly qua gương; mắt nàng đỏ ngầu vì khóc nhiều.

Holly lấy khăn giấy lau mặt rồi ngấm lại gương mặt thảm hại của mình trong gương. Được một lát, nàng hít một hơi thật sâu, mở cửa bước ra và đi xuống cầu thang.

Holly không nhớ là mình đã khóc bao nhiêu lâu vào ngày hôm đó – thật ra, Holly nghĩ nàng đã không như vậy.

Máy quay theo chân 3 nhân viên bảo vệ khi bọn họ đi loanh quanh câu lạc bộ để tìm kiếm các cô gái. Có lẽ họ đã biết được sự thật.

Cuối cùng thì Ciara cũng bị lột chiếc mặt nạ ca sĩ nhạc rock. Cả hội bị những tên lực sĩ to khỏe đẩy ra khỏi câu lạc bộ.

Cảnh “Hành trình về nhà”, các cô gái cũng lại tranh nhau chen chúc trong một chiếc taxi. Nhưng lúc này cái không khí nào nhiệt ban đầu đã biến mất. Họ tựa người vào nhau, người thì nói liên hồi, người thì gục đầu ngủ ngon lành.

Camera chuyển hướng tập trung sang Holly, nàng vẫn ngồi trên chiếc ghế cạnh tài xế. Cô nói một lời, nàng dựa đầu vào ghế, nhắm mắt nhìn vào màn đêm phía trước. Sau một đêm vui chơi mặc sức, giờ là lúc nàng phải trở về căn nhà trống trải. Chẳng có ai đợi nàng.

Cảnh quay cuối cùng kết thúc. Holly cố len mình ra khỏi đám đông, như thể muốn chạy trốn khỏi ánh đèn phòng chiếu đã được bật lên sang lóa. Nàng bực mình vì Declan.

Declan đã làm nàng thấy rất xấu hổ. Nhưng công bằng mà nói, cậu ấy đã quay rất tốt và biên tập lại một cách rất công phu. Nếu như đó là câu chuyện về một ai khác, không phải là Holly, thì nó xứng đáng được nhận giải nhất. Bộ phim sẽ không làm nàng cảm thấy phiền chút nào nếu Declan không chớp lấy những giây phút đau khổ mà nàng cố chôn giấu.

Nàng khóc. Những giọt nước mắt mặn nóng lăn dài xuống gò má. Nàng như nhìn thấy được cái cảm giác của chính mình lúc đó, lạc lõng và cô đơn. Nàng khóc cho nàng, khóc cho Gerry. Những giọt nước mắt làm nàng nhói đau. Nàng không muốn bị bỏ rơi lần nữa, nàng không muốn mọi người nhìn thấy nỗi cô đơn của mình. Nàng chỉ muốn Gerry quay về. Nàng không quan tâm liệu khi chàng quay về, hai người có lại cãi nhau, giận nhau mỗi ngày nữa hay không; nàng không cần biết liệu rằng họ có lại mất nhau lần nữa hay không. Nàng chỉ cần có Gerry bên cạnh.

Có tiếng bước chân sau lưng nàng.

Daniel lay nhẹ vai nàng.

Cuối cùng, sau khi cảm thấy người ngoại, Holly quay lại.

- Xin lỗi. – Nàng hít một hơi, đưa ống tay áo lên lau nước mắt.

- Không cần phải xin lỗi tôi đâu. – Anh nói, nhẹ nhàng kéo tay nàng xuống và đưa cho nàng một chiếc khăn.

Nàng ngồi đó im lặng, cố trấn tĩnh mình.

- Nếu cô buồn vì bộ phim ấy thì không cần phải thế đâu. – Anh nói, ngồi xuống đối diện Holly.

- Vâng, đúng thế. – Nàng gật đầu.

- Thật mà. – Anh thuyết phục. – Tôi nghĩ nó rất sinh động. Cô đã có một buổi tối rất vui.

- Đáng tiếc đó không phải là những gì tôi cảm thấy. – Nàng buồn bã đáp.

- Có lẽ đó không phải là những điều cô cảm thấy, nhưng Declan không cố tập trung vào cảm xúc của cô đâu, Holly.

- Anh không cần phải an ủi tôi đâu. – Holly thấy xấu hổ vì bỗng dưng đi tâm sự với một người hoàn toàn xa lạ.

- Không phải tôi đang cố gắng an ủi cô, tôi chỉ nói sự thật. Không ai khác ngoài cô chú ý đến điều đang làm cô phiền muộn. Tôi không thấy điều gì hết, và người khác cũng thế thôi.

Holly cảm thấy khá hơn đôi chút.

- Anh có chắc thế không?

- Tôi chắc chắn như thế mà. – Daniel mỉm cười.

- Các bạn của tôi vẫn ổn cả đấy chứ? – Holly hỏi, hy vọng rằng chỉ có mỗi mình nàng là ngớ ngẩn như thế. Có tiếng cười rộ lên ở phía bên trong.

- Họ vẫn ổn, như cô thấy đấy. – Anh gạt đầu hướng về phía trước. – Ciara tỏ ra rất vui, đến nỗi mọi người nghĩ cô ấy sắp thành ngôi sao ca nhạc thật sự. Sharon thì mãi không nhận được cười. Jack thì hơi giận Abbey một chút vì đã nôn suốt trên đường về...

Holly cười một mình.

- Cô thấy đấy, không ai nhìn thấy nỗi buồn của cô đâu.

- Cảm ơn Daniel! – Nàng hít một hơi thật sâu và mỉm cười với anh.

Holly bước vào phòng trong tiếng xôn xao cười nói. Tất cả các ngọn đèn đã sáng trở lại và mọi người đang ngồi quanh bàn trò chuyện vui vẻ. Holly đến ngồi bên mẹ. Elizabeth vòng tay ôm con gái và hôn nhẹ lên má Holly.

- Vậy là mọi thứ vẫn ổn chứ? – Declan hỏi Holly, cậu sợ rằng mình đã làm gì đó khiến chị gái buồn.

Holly liếc nhìn Declan.

- Em nghĩ là chị thích chứ, Hol? – Cậu hỏi với vẻ lo lắng.

- Chị sẽ rất thích nếu chị biết trước là em định làm gì. – Holly đáp trả.

- Nhưng em muốn tạo một bất ngờ. – cậu nói một cách thành thật.

- Chị ghét sự bất ngờ.

- Đó là một bài học cho con đấy, con trai. – Frank cảnh báo Declan. – con không nên lảng vảng quay phim mọi người mà không cho họ biết con đang định làm gì. Như thế là bất hợp pháp đấy.

- Tôi cực kỳ là người không hề biết chuyện này khi họ chọn Declan để trao giải. – Elizabeth tỏ ý đồng tình với chồng.

- Không, nếu như em đối xử tốt với chị trong thời gian tới. – Holly vuốt vuốt mái tóc về đặc ý.

9. Chương 09

“Chào em yêu”

Holly mở mắt và nhìn thấy chàng đang đứng cạnh hành lang.

“Chào anh”, nàng mỉm cười.

“Có nhớ anh không?”

“Dĩ nhiên”.

Trông chàng rất vui, nàng thầm nghĩ, gương mặt còn rất tươi nữa. Vẫn những đường nét góc cạnh trên gương mặt phong trần, vẹn nguyên như trong trí nhớ của nàng. Chàng mặc chiếc áo thun xanh mà nàng tặng nhân dịp Giáng sinh năm ngoái.

“Anh không vào sao?”, nàng lại hỏi.

“Không, anh chỉ ghé qua để xem em thế nào thôi. Mọi thứ vẫn ổn chứ?”, anh tựa lưng vào cửa, hai tay bỏ vào túi quần.

“Cũng tạm tạm”, nàng nói bằng giọng, “Hy vọng là sẽ tốt hơn”.

“Anh nghe nói em đã trở thành diễn viên truyền hình rồi”, chàng cười, vẻ khôi hài.

“Một diễn viên bất đắc dĩ”, nàng cười lớn

Chàng cũng cười lớn.

“Em nhớ anh, Gerry ”

“Anh vẫn chưa đi xa đâu”, chàng nhẹ nhàng nói

“Anh lại rời bỏ em lần nữa sao?”

“Chỉ là hiện tại thôi.”

“Hẹn sớm gặp lại anh”, nàng mỉm cười

Chàng nháy mắt với nàng và biến mất.

Holly thức dậy với nụ cười trên môi, cảm thấy như thể nàng đã ngủ nhiều ngày rồi. “Chào buổi sáng, Gerry ”, nàng thì thầm, cảm nhận một niềm hạnh phúc ấm áp lan tỏa khắp căn phòng.

Điện thoại reo.

- Chúa ơi, Holly, cậu xem báo chưa? – Giọng Sharon đầy thẳng thốt.

Holly nhảy ra khỏi giường, mặc nguyên bộ đồ thể thao rộng thùng thình lao đến tiệm bán báo gần nhất. Nàng với tay lấy một tờ và lật nhanh. Người chủ sạp ho lớn đánh tiếng:

- Đây không phải là thư viện đâu. Cô sẽ phải mua tờ báo đó. – Ông ta lạnh lùng nói.

- Tôi biết ạ. – Nàng cảm thấy khó chịu vì sự thô lỗ của ông chủ sạp báo. Người ta phải biết mình cần thông tin gì trong một tờ báo trước khi mua nó chứ! Cuối cùng nàng đành phải lấy mỗi loại một tờ trên quầy, ném phịch xuống và vờ nở một nụ cười thật tươi.

Người đàn ông lấy làm lạ nhưng cũng lần lượt quét từng tờ báo qua chiếc máy tính tiền. Đằng sau Holly là một dòng người đang xếp hàng dài chờ tới lượt.

Holly thèm thuồng nhìn những thanh sô cô la được bày ngay trước mắt và quyết định mua hai thanh lớn. Sô cô la là món khoái khẩu của cô mà.

- Người tiếp theo. – Người bán hàng gạt đầu về hướng vị khách đứng phía sau Holly .

- Chào ông, xin cho tôi hai bao thuốc.

- Xin lỗi, - Holly ngắt lời, - Xin vui lòng cho tôi một cái túi? – Holly liếc nhìn đồng báo và thực phẩm mà nàng vừa mới mua.

- Xin cho thêm 20 xu nữa.

Holly thở dài thành tiếng, đưa tay lần tìm chiếc ví, đặt mạnh nó xuống quầy và bắt đầu bỏ các thứ vào túi.

- Người tiếp theo, - người chủ tiệm nói, về sốt ruột.

Holly cảm thấy căng thẳng, không biết làm thế nào để tránh sang một bên. Nàng vội vàng vàng tất cả các thứ vào trong chiếc túi.

- Tôi đợi được mà. Cô ấy cần cho các thứ vào túi gọn gàng. – Người khách đứng sau Holly lịch sự nói.

Holly mỉm cười với anh ta về biết ơn, rồi quay bước. Bỗng một cậu bé đứng trong hàng kêu lên, làm Holly giật nảy mình.

- Này, em biết chị đấy! Chị là cô gái trên tv hôm nọ đúng không?

Holly hết sức ngạc nhiên. Vừa lúc đó cái quai túi bằng nhựa đứt phăng. Mọi thứ rơi ngổn ngang xuống đất.

Vị khách hàng thân thiện lúc này cúi xuống nhặt hộ, trong khi những người còn lại đứng nhìn với vẻ thích thú, thậm chí không biết cô gái này là ai.

Mặt Holly bắt đầu đỏ ửng lên, nàng hắng giọng hỏi:

- Ừm.. xin lỗi, xin vui lòng cho tôi một cái túi khác được không?

- Vâng, như vậy sẽ là...

- Đây, thưa ông. – vị khách hàng thân thiện ngắt lời ông chủ tiệm, đặt đồng xu hai mươi xuống quầy.

- Tôi là Rob. – Người đàn ông vừa giúp Holly nhặt mọi thứ lên, vừa tự giới thiệu.

- Tôi là Holly. – nàng nói, thấy hơi lung túng vì sự thân thiện quá mức của anh ta. – Và còn là một người nghiện sô cô la nữa.

Anh cười lớn.

- Cảm ơn anh nhé, - nàng cúi đầu chào và dợm bước đi.

- Không có gì. – anh kéo cửa giúp nàng.

“Anh ta trông cũng khá đẹp trai”, nàng nghĩ, “chắc là lớn hơn mình vài tuổi. Màu mắt anh ta thật đặc biệt”. Nàng đỏ mặt, bỗng nhận ra mình đang nhìn chằm chằm vào một người đàn ông xa lạ. Tim nàng có vẻ đập nhanh hơn.

- Này, cô. – Anh cười. - Ừm.., tôi đang tự hỏi không biết cô có thể cùng tôi đi uống thứ gì đó không? – Rồi anh ta cười, liếc nhìn đồng hồ đeo tay. – Thật ra bây giờ còn khá sớm. Cà phê nhé?

Anh ta nói, mắt vẫn chăm chú nhìn nàng. Dù thế, anh ta không làm nàng cảm thấy khó chịu; trông anh ta rất thư thái, như thể để ngiệm một người không quen biết cùng mình đi uống cà phê là điều hết sức tự nhiên vậy.

“Ừm...”, Holly suy nghĩ, “Có hại gì nếu đi uống cà phê với một người đàn ông hết sức lịch thiệp nhỉ?” Holly cũng đang rất cần một người nào đó để làm bạn, và dường như, anh ta cũng có vẻ là người đứng đắn. Sharon, Denise đều bận làm việc, và Holly thì không thể cứ luôn gọi đến nhà mẹ. Nàng cần phải gặp gỡ những người bạn mới.

Holly chuẩn bị nói lời đồng ý thì cũng vừa lúc anh ta liếc xuống tay nàng, nụ cười trên môi anh ta vụt tắt.

- Ồ, xin lỗi cô, tôi không nhận ra .. – Anh lóng ngóng bước lùi về phía sau như thể nàng đang mắc phải một chứng bệnh lây nhiễm nào đó. – Dù sao tôi cũng có việc phải đi gấp. – Anh ta nở một nụ cười gượng gạo rồi... biến mất vào đám đông.

Holly nhìn theo, vô cùng bối rối. Nàng đã làm gì sai sao? Nàng nhìn xuống tay mình, chiếc nhẫn vẫn ở đó, sang lấp lánh. Nàng thở dài và một nỗi xoa hai tay vào nhau.

Holly lật nhanh các trang báo và tình cờ trông thấy một cái tit lớn: “ Những cô gái và thành phố về đêm – Bộ phim đang đứng đầu bảng xếp hạng”.

“Với những ai không may bỏ mất cơ hội xem qua 1 bộ phim tài liệu cực kì thú vị trên truyền hình hôm thứ tư vừa rồi, xin các bạn đừng thất vọng, bộ phim này sẽ sớm được phát lại.

Bộ phim vui nhộn, do Declan Kennedy, người Ailen, làm đạo diễn. Theo chân năm cô gái cùng xuống phố vào một đêm nọ, anh đã phơi bày ọi người thấy thế giới đầy huyền bí của những người nổi tiếng trong hộp đêm Boudoir. Bộ phim cũng đã mang lại cho khán giả những trận cười sảng khoái.

Bộ phim đã thành công lớn khi lần đầu tiên phát sóng trên kênh Bốn, thu hút đến 4 triệu người Mỹ. Buổi phát sóng lại của bộ phim sẽ được trình chiếu vào buổi tối chủ nhật tới lúc 23 giờ, cũng trên kênh Bốn. Đây là một bộ phim rất đáng xem. Đừng bỏ lỡ cơ hội các bạn nhé!”

Holly kìm nén cảm xúc dâng trào trong lòng khi đọc hết bào báo. Quả thật, đây là một tin tuyệt vời cho Declan, nhưng là 1 thảm họa với nàng.

*

Holly nhấn chuông cửa tới lần thứ tư mà vẫn không ai trả lời. Nàng biết chắc chắn phải có một ai đó ở nhà vì cánh cửa sổ trên lầu mở toang. Bố và mẹ không bao giờ để cửa mở như thế nếu họ đi ra ngoài. Holly băng qua đám cỏ và áp tai vào cửa sổ phòng khách nghe ngóng. Có tiếng cửa mở.

- Ôi, Holly, xin lỗi chị, em cứ nghĩ là Ciara ra mở cửa rồi. – Declan nói, giọng lúng túng. Rõ ràng cậu ta nói dối.

Holly giận dữ bước vào.

Declan nhún vai tỏ vẻ vô tội:

- Bố, mẹ đã đi ra ngoài.

- Này, cậu đi đâu đấy?

- Về phòng ngủ.

- Không, không được đi. – Holly đánh giọng lại. – Cậu phải ngồi đây với chị. – Holly vỗ vỗ vào thành ghế.

- Chúng ta sẽ cùng trò chuyện về “Những cô gái và thành phố về đêm”

- Ừm.. – Declan rên rỉ. – Chúng ta phải nói chuyện ngay bây giờ sao? Em thật sự mệt, rất mệt. – Cậu đưa hai nắm tay lên dụi mắt.

Declan chậm rãi lê bước đến chiếc trường kỷ, ngồi phịch xuống. Holly ngồi nhích lại phía gần cậu em.

- Thôi nào, Declan.- Holly hạ giọng. – Chị chỉ muốn biết tại sao em lại muốn làm 1 bộ phim về tụi chị.

- Chị đã biết trước điều đó mà. – cậu biện hộ.

- Một bộ phim tư liệu về những gì diễn ra nơi các câu lạc bộ về đêm! – Holly giận dữ cao giọng.

- Và đúng như thế đấy chứ. – Declan cười.

- Ôi, cậu nghĩ cậu là kẻ khôn ngoan chết chệt đến thế à. – Holly đáp trả. Nàng từ từ thở nhẹ ra để ngăn mình nổi giận với Declan. – Thôi được rồi, Declan.- Nàng nhẹ nhàng nói. – Em không nghĩ chị đã có nhiều chuyện để lo rồi hay sao? Và em cũng không thêm hỏi ý kiến của chị? Dù có chết chị cũng không thể hiểu tại sao em lại làm thế!

Declan ngồi lại ngay ngắn.

- Em biết, Holly. Em biết là chị vừa phải trải qua những cơn ác mộng và em cứ nghĩ em làm như thế là để chị vui hơn. Em không hề nói dối khi bảo rằng em đang làm một bộ phim về các câu lạc bộ, bởi vì đó là những gì thực sự em định làm... Em không biết bộ phim lại đoạt giải, thật đấy. – Cậu nói, đôi mắt mở to thành thật nhìn Holly.- không một ai biết trước, ngay cả các giáo viên của em! Làm sao em có thể từ chối khi họ trao giải cho em.

Holly không nói được lời nào.

- Em cứ nghĩ chị sẽ rất thích. – Declan mỉm cười. – Em đã nói Ciara cùng em xem trước bộ phim này, và ngay cả chị ấy cũng bảo nhất định chị sẽ thích. Em xin lỗi nếu đã làm chị thất vọng. – Cậu lí nhí.

- Declan, có phải em vừa nói Ciara biết chuyện này trước rồi đúng không?

Declan im bật, cậu biết mình vừa châm ngòi cho cuộc chiến tranh thế giới lần thứ ba.

- Ôi, Holly, đừng nói với chị ấy đấy. Chị ấy sẽ giết em mất! – Declan hoảng hốt thật sự.

Holly đứng phắt dậy và giận dữ đi thẳng lên cầu thang. Nàng gõ mạnh vào cửa phòng Ciara .

- Không được vào! – Ciara từ trong phòng kêu lên.

- Cô thật là rắc rối, Ciara.- Holly đẩy cửa phòng xông vào.

- Em đã nói là không được vào cơ mà. – Ciara kêu to, vẻ chống cự.

Đang định bụng mắng cho Ciara một trận thì bỗng dưng, Holly im bật. Ciara đang ngồi bệt dưới sàn với cái gì đó trông như một cuốn album, nước mắt ràn rụa.

- Ôi, Ciara, có chuyện gì thế? – Holly dịu dàng hỏi. “Ciara mà rơi nước mắt thì phải vì một chuyện gì rất nghiêm trọng đây” – nàng nghĩ.

- Không có gì. – Ciara nói, đóng sập cuốn album lại và quẳng nó xuống giường. Dường như cô bối rối khi bị người khác nhìn thấy mình đang khóc.

- Có chuyện gì đó, đúng không? – Holly nói, ngồi xuống cạnh Ciara, Nàng chưa biết phải cư xử thế nào với Ciara vào những lúc như thế này. Cứ như nàng và Ciara đang đổi vai cho nhau. Từ những ngày còn bé, Holly luôn là người mau nước mắt và cô em Ciara luôn được xem là người mạnh mẽ.

- Em không sao mà. – Ciara cúi gằm.

- Thôi được rồi. – Holly nói, nhìn quanh căn phòng. – Nhưng nếu có điều gì đó làm em buồn, em có thể nói với chị. Vậy nhé.

Ciara không nhìn Holly mà chỉ khẽ gật đầu. Holly vừa bước ra cửa thì Ciara òa lên khóc nức nở. Nàng vội quay lại, ôm Ciara vào lòng.

- Em có muốn kể chuyện gì không? – nàng lại nhẹ nhàng hỏi. Ciara lí nhí điều gì đó rồi chồm người kéo quyển album từ dưới giường ra.

- Là anh ấy. – Ciara buồn bã nói, chỉ vào bức ảnh chụp cùng với một anh chàng. Trông cô rất khác và trẻ hơn nhiều. Bức ảnh được chụp vào một ngày đẹp trời, hai người đang ngồi trên một chiếc thuyền nhìn ra nhà hát Sydney. Chàng trai nhìn Ciara say đắm, khuôn mặt rạng rỡ. Ciara trông rất hạnh phúc với mái tóc nhuộm vàng – từ trước tới giờ Holly chưa từng nhìn thấy – và nụ cười dịu dàng khác hẳn cái vẻ dữ dằn thường lệ.

- Bạn trai của em đấy sao? – Holly nhẹ nhàng hỏi.

- Đã từng. – Ciara nói, giọng buồn bã. Một giọt nước mắt của cô rơi ngay xuống bức ảnh.

- Có phải là lý do em trở về không? – Nàng lấy tay lau giọt nước mắt trên gương mặt em gái.

Ciara gật đầu:

- Bọn em đã cãi nhau.

- Anh ta có ... - Holly cố chọn lời lẽ thích hợp. – Anh ta không làm tổn thương em chứ?

Ciara lắc đầu.

- Không. – cô lắp bắp. – Chỉ là cãi nhau vì một việc hết sức ngớ ngẩn thôi. Em nói em sẽ rời bỏ anh ấy và anh ấy nói anh ấy sẽ rất vui... - cô im bật và bắt đầu thút thít trở lại.

Holly xoa xoa lưng Ciara như vỗ về một đứa trẻ.

- Từ hôm đó đến giờ anh ta có gọi cho em không?

- Không, và em đã về nhà được hai tháng rồi, Holly . – Ciara ngược nhìn chị với đôi mắt buồn vời vời.

Holly cũng cảm thấy như muốn khóc. Nàng cố mỉm cười động viên em gái:

- Vậy em có nghĩ anh ta không phải là người em cần không?

Ciara vẫn nức nở:

- Nhưng em yêu Mathew, Holly, và đó chỉ là một cuộc cãi vã vợ vãn. Em mua vé quay về chỉ vì em đang giận. em không nghĩ anh ấy sẽ để em ra đi...

Cánh cửa sổ phòng Ciara mở toang. Holly nghe những âm thanh quen thuộc của tiếng sóng vỗ và tiếng cười đùa từ bãi biển vọng vào. Holly và Ciara đã cùng lớn lên bên nhau trong căn phòng này, nàng cảm thấy thật dễ chịu khi được trở lại với những âm thanh quen thuộc ấy.

Ciara bắt đầu bình tĩnh trở lại:

- Xin lỗi Hol.

- Em không cần phải thế. – Holly nói, nắm lấy bàn tay Ciara. – Đáng lẽ em nên nói ra tất cả khi trở về thay vì cứ giữ mãi trong lòng.

- Nhưng chuyện của em có đáng gì so với chuyện của chị. Em còn cảm thấy mình ngu ngốc khi khóc vì chuyện này nữa. – Cô lau khô nước mắt, tự trách mình.

- Ciara, đây đúng là một chuyện lớn đấy. Mất đi người mình yêu thương luôn là nỗi đau lớn, không kể người đó còn sống hay... - Nàng không thể nói hết được câu. – Dĩ nhiên em có thể kể cho chị nghe bất cứ chuyện gì khác nữa.

- Chị đã rất can đảm Holly. Nếu là em, chắc em không biết phải làm gì. Lại còn ở đây khóc vì một người bạn trai chỉ mới quen có vài tháng.

- Chị ư? Can đảm ư? – Holly cười. – Ước gì chị có được sự can đảm.

- Chị rất can đảm mà! – Ciara nhấn mạnh. – Mọi người cũng đều nói thế. Chị đã luôn can đảm vượt qua tất cả. Nếu là em, có lẽ em.. Dù sao chị vẫn ổn, đúng thế không? – Ciara lo lắng quan sát Holly.

Holly nhìn xuống tay và mân mê chiếc nhẫn cưới.

- Có ổn không ư? – Holly lặp lại. Nàng nhìn những con búp bê và gấu bông trên kệ. – Chị cũng đang luẩn quẩn với rất nhiều thứ, Ciara. – Holly giải thích. – Vẫn tiếp tục mệt mỏi. Đôi khi chị thấy buồn rồi lại thấy hạnh phúc, có lúc chị thấy mình may mắn, rồi lại thấy mình bất hạnh. Trong chị có đến hàng triệu cảm giác và suy nghĩ khác nhau trong một ngày. Nhưng chị nghĩ “cảm thấy ổn” cũng là một trong hàng triệu cảm giác ấy. – nàng nhìn em gái và nở một nụ cười buồn.

- Và cả sự can đảm nữa. – Ciara khẳng định lại. – Và sự bình tĩnh, lí trí. Và cả khả năng sắp xếp cuộc sống nữa.

Holly lắc đầu:

- Không, Ciara, chị không can đảm chút nào. Em mới là người can đảm. Em lúc nào cũng can đảm.

Họ ngồi im lặng bên nhau, nghe tiếng sóng biển, tiếng cười nói bên ngoài vọng vào.

- À, lúc này hình như chị định nói gì với em phải không? – Ciara đột nhiên hỏi, làm bộ như không biết gì.

Holly bấy giờ mới phì cười, Ciara rất biết tận dụng cơ hội.

- Không, thôi quên chuyện đó đi, chẳng có gì đâu. – Holly trả lời, mắt vẫn chăm chú nhìn ra bầu trời xanh trong ngoài cửa sổ.

10. Chương 10

Đã 7 giờ tối; trời vẫn chưa tối hẳn. Holly mỉm cười; cuộc sống không bao giờ quá ảm đạm khi mặt trời vẫn còn chiếu sáng. Nàng đã ở bên cạnh Ciara cả một ngày, tán gẫu về những chuyến phiêu lưu của Ciara khi còn ở Úc.

Nàng bước trên con đường nhỏ dẫn vào cánh cửa chính của ngôi nhà, và bỗng chốc nhận ra khu vườn có một cái gì đó khác biệt. Nó vẫn um tùm với đủ loại cỏ dại, bụi cây mọc khắp nơi, nhưng đúng là lúc này thì trông nó rất khác.

Âm thanh chiếc máy cắt cỏ vang lên, Holly nhìn sang bờ rào và thấy người hàng xóm đang làm việc. Nàng vẫy tay tỏ ý cảm ơn anh; hôm nay, anh ấy đã sang dọn vườn giúp nàng.

Công việc làm vườn luôn là của Gerry. Nhưng anh ấy cũng không phải là một người làm vườn giỏi, anh thường trồng những loại hoa trái mùa, hoặc trồng không đúng cách. Vậy mà, khi Gerry mất, khu vườn cũng theo chàng ra đi.

Nàng chợt nhớ đến cây phong lan trong nhà, vội vào lấy nước tưới. Cây phong lan đang chết khát, trông nó rất ốm yếu. Nàng thầm hứa sẽ chăm sóc nó chu đáo hơn.

Vô tình nhìn xuống chiếc nhẫn cưới trên ngón tay áp út, một cảm giác tội lỗi bỗng xâm chiếm lấy nàng. Người đàn ông ở sạp báo đã lùi bước bỏ đi rất nhanh... Holly cảm thấy thật tồi tệ. Anh ta cứ làm như thể chính nàng, chứ không phải anh ta, đang dự định bắt đầu một mối quan hệ nào đó không tốt đẹp. Nàng cảm thấy có lỗi ngay cả với dự định chấp thuận lời mời cùng anh ta đi uống cà phê nữa.

Phải chi Holly rời bỏ chồng mình vì lý do khách quan nào đấy thì nàng cũng có thể hiểu được cái khả năng bị một ai đó hấp dẫn. Nhưng chồng nàng đã mất trong khi hai người còn đang rất yêu nhau, và nàng không thể bỗng nhiên hết yêu chàng chỉ vì không có chàng bên cạnh. Nàng vẫn cảm thấy mình là người đang có gia đình, và việc ra ngoài uống cà phê cùng một người đàn ông nào đó sẽ là sự phản bội đối với Gerry. Ý nghĩ đó khiến nàng thấy ghê sợ bản thân mình. Trái tim nàng, tâm hồn nàng và thể xác nàng vẫn luôn dành cho nàng cơ mà.

Holly xoay xoay chiếc nhẫn trong tay, chìm vào suy nghĩ. Vào thời điểm nào thì nàng nên tháo chiếc nhẫn cưới này ra? Đã gần sáu tháng. Có quy định nào nêu rõ thời gian một góa phụ có thể cởi bỏ chiếc nhẫn cưới? Và giả như khi thời điểm đó cuối cùng cũng tới, nàng sẽ phải đặt chiếc nhẫn cưới ở đâu, nên đặt nó ở đâu? Bên cạnh giường ngủ của người góa phụ để người góa phụ có thể nhớ đến chồng mình mỗi ngày ư? Nàng vẫn không thôi xoay chiếc nhẫn và tự hỏi mình hết câu hỏi này đến câu hỏi khác. Không, nàng vẫn chưa sẵn sàng để tháo bỏ Gerry của nàng. Với nàng, Gerry vẫn sống.

Tiếng lò vi ba kêu bíp. Nàng lấy đĩa thức ăn ra. Bỗng dưng, nàng chẳng muốn ăn chút nào. Nàng chút tất cả vào thùng rác.

Sáng hôm sau, Holly cố gắng lắm mới lết ra được khỏi giường để dạo bộ vài vòng trong công viên. Nàng cần phải tập thể dục trước khi trở thành một người nhếch nhác thật sự, và nàng cũng phải suy nghĩ nghiêm túc đến chuyện tìm việc làm.

Nàng ngồi xuống chiếc ghế đá trong công viên, đối diện sân chơi của trẻ và lắng nghe những tiếng la hét cười đùa của chúng. Nàng ước nàng có thể cùng vào đấy chơi trò cầu trượt hay đu quay. Tại sao con người ta phải lớn lên nhỉ? Holly nhận ra rằng giấc mơ được trở về với những ngày còn thơ ấu luôn đến với nàng vào những ngày cuối tuần.

Nàng nghĩ đến lời nhận xét quá đỗi vô tâm của Richard, rằng nàng sẽ không bao giờ phải lo lắng về chuyện con cái nheo nhóc. Chỉ cần nghĩ đến điều đó thôi, nàng cũng đã thấy giận. Nàng mong ước mình có thể có cơ hội để được lo lắng chuyện con cái. Nàng ước nàng có được một cậu Gerry con. Nó sẽ chạy lon ton trên sân chơi và nàng có dịp hét lên, bảo nó phải cẩn thận.

Holly và Gerry đề cập đến chuyện sinh con trước khi bệnh chàng được phát hiện vài tháng. Họ đã rất háo hức. Hai người từng nằm hàng giờ trên giường cố nghĩ ra một cái tên thật hay đặt cho con, và cùng nói về những ước mơ khi làm bố, làm mẹ. Holly mỉm cười với ý nghĩ khi Gerry được làm bố; hẳn chàng vui lắm. Nàng có thể tưởng tượng được chàng kiên nhẫn thế nào khi ngồi bên con chỉ cho nó học. Nàng có thể tưởng tượng ra chàng sẽ phản ứng dữ dội thế nào nếu con gái của chàng dẫn về nhà một cậu bạn trai nào đó. Nàng có thể tưởng tượng rằng...

Nhưng Holly cần phải thôi việc sống với cuộc đời trong tâm tưởng, nhớ lại những kí ức đã qua và mơ những giấc mơ không thể thực hiện. Nó sẽ chẳng dẫn nàng đi đến đâu.

“Ôi, mình mới nhắc đến thì đã thấy...”, Holly thầm nghĩ khi nhìn thấy Richard đang dắt Emily và Timothy ra khỏi sân chơi. Trông họ rất vui vẻ bên nhau, một cảnh tượng hiếm thấy.

- Chào, Holly! – ba cha con Richard tiến lại gần.

- Chào anh! – Holly đáp, mỉm cười với bọn trẻ khi chúng chạy đến nắm lấy vạt áo nàng. – anh đưa các cháu đi chơi xa thế? Điều gì làm anh phải băng một quãng đường dài đến đây vậy?

- Anh dẫn bọn trẻ qua thăm ông bà, có phải thế không nào? – anh nói, xoa đầu Timothy.

- Và chúng cháu còn đến cả tiệm McDonald nữa. – Timothy thích thú nói.

- Ôi, thích nhỉ! – Holly nháy mắt. – Các con thật may mắn. Bố các con không phải là người cha tốt nhất sao?

Holly thích thú nhìn hình ảnh gia đình diễn ra trước mắt mình. Cũng đã khá lâu, nàng không chơi đùa với trẻ con. Chưa một người bạn nào của Holly có con. Và cũng không phải là khôn ngoan khi nàng muốn có con trong hoàn cảnh người đàn ông của nàng không còn trên đời này nữa.

- thôi, có lẽ bọn anh phải đi rồi. – Richard cười. – Tạm biệt Hol.

- Tạm biệt, cô Holly. – Bọn trẻ nhao lên.

Holly nhìn theo Richard đang khuất dần với cậu con trai Timothy đang ngất ngưỡng trên vai và Emily vừa nắm tay bố vừa nhảy chân sáo bước theo.

Với hai đứa trẻ bên cạnh, ai nói người đàn ông kia chính là ông anh trai khó tính của nàng.

- Xin lỗi cô! – giọng người đàn ông yếu ớt hướng về Barbara.

- Chào ông, tôi có thể giúp gì cho ông không? – Barbara lặp lại câu nói mà cô đã nói đến lần thứ 100 trong ngày hôm đó. Cô không muốn thô lỗ khi cứ nhìn chằm chằm nhìn ông ta nhưng cô ngạc nhiên vì người này còn rất trẻ. Từ đằng xa, cái vẻ lom khom làm cô nghĩ đó là một ông già đang ở tuổi hưởng lương hưu. Anh ta có một cái bướu to trên lưng. Chiếc gậy trong tay dường như là vật duy nhất giúp anh ta đứng vững. Làn Daniel anh ta trắng xanh như thể anh đã không nhìn thấy mặt trời trong nhiều năm. Nhưng anh ta lại có đôi mắt nâu to tròn, long lanh dưới hàng mi dài như đang cười với cô. Cô không thể không cười lại với anh.

- Tôi muốn đặt một tua (tour) nghỉ mát, - anh khẽ nói, - nhưng tôi đang tự hỏi không biết cô có thể chọn giúp tôi một nơi nào đó không.

Thường thì Barbara sẽ tỏ ra khó chịu với khách hàng nếu họ muốn cô làm một việc nằm ngoài trách nhiệm như thế. Hầu hết khách hàng là những người rất kiêu cách, đôi khi cô phải mất hàng giờ ngồi với họ, lật qua hết tất cả các tập sách giới thiệu những tour du lịch... Và thường thì cô làm việc đó một cách miễn cưỡng mà không mấy quan tâm họ muốn đi đâu. Nhưng người đàn ông này có vẻ rất dễ mến. Cô cũng thấy ngạc nhiên với chính thái độ của mình.

- Không vấn đề gì, thưa ông. Xin mời ông ngồi xuống kia và chúng tôi sẽ tìm cho ông một nơi thích hợp. – Cô chỉ vào chiếc ghế và quay đi để không phải nhìn thấy anh ta vất vả xoay sở ngồi xuống.

- Nào, - cô nói, miệng cười tươi, - Có nơi nào ông đặc biệt muốn đến thăm không?

- ừm... Tây Ban Nha... Lanzarote, có lẽ thế.

- Và ông muốn có một kỳ nghỉ hè thú vị, có phải không?

Người đàn ông chậm rãi gật đầu. Họ cùng xem qua các tập sách giới thiệu tour và cuối cùng, anh ta cùng tìm được một nơi ưa thích. Barbara thấy vui vì anh ta lắng nghe lời khuyên của cô, không giống những khách hàng khác, thường làm ngơ trước những thông tin mà cô cung cấp.

- Vậy, ông có muốn chọn một tháng nào cụ thể không? – cô hỏi, mắt nhìn vào bảng giá.

- Tháng tám được không ạ? – anh hỏi.

- Tháng tám rất thuận lợi cho chuyến đi đấy ạ. – Cô đồng tình. – Ông muốn đặt phòng quay ra biển hay phòng nhìn ra hồ bơi? Nếu ông chọn phòng quay ra biển thì chi phí phụ thêm sẽ là 30 euro. – Cô nói thêm thật nhanh.

Anh nhìn vào khoảng không trước mắt, nghĩ ngợi đôi chút rồi quyết định.

- Xin cho tôi phòng hướng ra biển.

- Vâng, hay lắm ạ. Xin ông cho biết tên và địa chỉ?

- Ồ, thật ra chuyến đi này không phải cho tôi. Tôi muốn dành một sự ngạc nhiên cho vợ tôi và các bạn của cô ấy.

Đôi mắt nâu của anh nhìn xa xăm trông buồn vui. Barbara háng giọng, cô cảm thấy hơi căng thẳng.:

- Vâng, ông thật chu đáo, thưa ông. – Cô cảm thấy mình phải nói thêm điều gì đó nữa. – Ông có thể cho tôi biết tên và địa chỉ của họ được không ạ?

Barbara đã hoàn thành xong các chi tiết cần thiết. Người đàn ông ghi sec thanh toán số tiền trên hóa đơn. Cô bắt đầu in tờ chương trình ra để đưa cho anh.

- Ồ, liệu tôi có thể để lại tờ chương trình ở đây được không? Tôi muốn dành cho vợ tôi một sự ngạc nhiên. Tôi e rằng nếu mang về nhà, cô ấy sẽ vô tình biết được.

Barbara mỉm cười, người vợ của anh ta mới may mắn làm sao.

- Phải đến tháng bảy tôi mới cho cô ấy biết, vậy cô có thể giữ im lặng cho đến khi ấy được chứ?

- Không vấn đề gì, thưa ông. Thường thì các chuyến bay chỉ được xác nhận lại vài tuần trước chuyến đi thôi. Vì thế, chúng tôi cũng chẳng có lí do gì để gọi đến nhà khách hàng.

- Cảm ơn vì sự giúp đỡ của cô, Barbara. – Người đàn ông nói, và mỉm cười. Nhưng Barbara có thể đọc được nỗi buồn trong đôi mắt long lanh của anh.

- Không có gì, hân hạnh được biết ông, ông..

- Tên tôi là Gerry. – Người đàn ông mỉm cười lần nữa.

- Vâng, rất hân hạnh, Gerry. Tôi chắc rằng vợ ông sẽ có một chuyến đi tuyệt vời. bạn của tôi cũng đã đến đó năm ngoái và cô ấy rất thích. – Barbara cảm thấy cần phải khẳng định lại với người đàn ông rằng vợ anh ta sẽ rất vui.

- Thôi, có lẽ đã đến giờ tôi phải về, trước khi mọi người nghĩ rằng tôi bị bắt cóc. Người ta còn không cho tôi ra khỏi giường nữa, cô biết đấy.- Người đàn ông lại mỉm cười, còn Barbara thì đang rất xúc động.

Cô bước nhanh ra khỏi bàn tiếp tân và mở cửa tiễn khách. Anh từ từ bước lên chiếc taxi đang đợi sẵn bên ngoài. Cô nhìn ra, thấy Gerry đang cười và đưa ngón tay cái lên, như để khen tặng và cảm ơn cô về tất cả.

*

Hôm nay là ngày đầu tiên của tháng bảy. Barbara đang cúi kính chào trong quầy. Hôm nay lại là ngày nóng nhất trong năm. Melissa đã đi làm trở lại. Barbara rất ghét những ngày trời nóng nực thế này.

- Này, sao cậu không ra ngoài vài phút đi, mình sẽ giúp cậu tiếp khách hàng tiếp theo. – Melissa nói, mắt hướng về phía người phụ nữ đang đẩy cửa bước vào.

- Xin chào, tôi có thể giúp gì cho cô ạ? – Melissa mỉm cười nhìn người phụ nữ.

- Vâng, tôi muốn hỏi xem cô Barbara có còn làm việc ở đây không ạ?

Barbara khựng lại ngay khi vừa bước ra đến cửa. Cô chần chừ không biết có nên quay lại hay không. Cuối cùng, về miễn cưỡng, cô quay lại bàn làm việc. Barbara nhìn người phụ nữ đang đứng trước mặt. Cô ấy rất xinh, nhưng đôi mắt trông mệt mỏi và đầy vẻ u sầu.

- Vâng, tôi là Barbara đây.

- Ồ, tốt quá! – người phụ nữ trông nhẹ nhõm hẳn. – Thế mà tôi cứ lo rằng không gặp được cô.

- Tôi có thể giúp gì cho cô.

- À, vâng, tôi hi vọng là cô có thể. – người phụ nữ nói, đưa tay lục tìm trong túi xách thứ gì đó, vẻ nôn nóng. Barbara nhướn mày nhìn Melissa.

- Đây rồi.- người phụ nữ lên tiếng. Cô lấy bức thư đã nhàu nát ra khỏi túi xách. – Hôm nay, tôi nhận được cái này của chồng tôi gửi cho tôi và tôi tự hỏi không biết cô có thể giúp tôi giải thích chuyện này được không ạ.

Barbara cau mày nhìn mảnh giấy quăn góc đang nằm trên quầy. Đó là một trang giấy được xé ra từ tập chương trình du lịch trên đó có dòng chữ viết tay: “Văn phòng du lịch Swords. Gặp cô Barbara”

Barbara cau mày lần nữa và quan sát mảnh giấy kĩ hơn.

- bạn tôi đã đến nơi này cách đây hai năm.. và còn gì hơn thế nữa thì tôi chưa nghĩ ra. Thế cô có thêm thông tin gì không?

Người phụ nữ lắc đầu.

- Thế cô không thể hỏi chồng cô được sao? – Barbara hơi bối rối.

- Không, anh ấy không còn ở đây nữa. – Người phụ nữ buồn bã nói, đôi mắt đong đầy những giọt lệ.

Barbara bỗng sợ hãi. Nếu ông chủ nhìn thấy cô làm ột khách hàng nào đó khóc thì chắc lão ta sẽ ra lệnh cho cô biến khỏi nơi này mất.

- Thôi được rồi, xin cho tôi biết tên, có lẽ tên cô có lưu trong máy tính của tôi.

- Tên tôi là Holly Kennedy, - giọng người phụ nữ run run.

- Holly Kennedy, Holly Kennedy... - Melissa lẩm bẩm. Rồi như chợt nhớ ra điều gì, cô reo lên. – Ôi! Đợi chút đã nào, tôi đang định gọi cho cô đây! Thật là kì lạ! Tôi được Barbara dặn rất kĩ rằng không được gọi cho cô trước tháng bảy vì một vài lý do..

- Ôi! – Barbara ngắt lời đồng nghiệp, cuối cùng cô cũng nhận ra chuyện gì đang xảy ra. – Cô là vợ của Gerry có phải không? – Cô hỏi đầy vẻ hi vọng.

- Vâng! – Mắt Holly mở to. – Anh ấy đã đến đây sao?

- Vâng, anh ấy đã đến đây. – Barbara mỉm cười gật đầu. – Anh ấy là người rất dễ mến.

Melissa nhìn chăm chăm vào Barbara và người phụ nữ, không biết chuyện gì đang diễn ra.

Barbara bỗng thấy thương cảm cho người phụ nữ đang đứng trước mặt mình: cô ấy còn quá trẻ, và cô ấy chắc hẳn đã phải trải qua một giai đoạn rất khó khăn. Nhưng dù sao cô cũng thấy vui vì ít ra mình cũng có thể làm được điều gì đó cho người phụ nữ đáng thương này.

- Melissa, cậu có thể lấy cho Holly ít khăn giấy giúp mình không? Mình muốn giải thích cho Holly hiểu mọi chuyện. – Cô nhìn Holly mỉm cười, rồi quay trở lại với chiếc máy tính trong khi Melissa vừa trở ra với hộp khăn giấy trên tay.

- Holly. – Barbara nhẹ nhàng nói. – Gerry đã sắp xếp một chuyến du lịch cho cô, Sharon Mccathy và Denise Hennessey để đến Lanzarote trong 1 tuần, từ 30-7 đến 5-8.

Holly ôm mặt, quá đỗi ngạc nhiên, và nước mắt cô bắt đầu tuôn rơi.

- anh ấy đã chọn một nơi rất hoàn hảo cho cô. – Barbara nói tiếp, cảm thấy rất vui với vai trò của mình. – Đó là nơi mà cô sẽ đến. – Cô nói, chỉ tay vào tờ giấy quăn góc trước mặt Holly. – Cô sẽ rất thích nơi này, hãy tin tôi. Khi bạn tôi đến đó, cô ấy đã rất thích. ở đó có vô số các nhà hàng, cả quán bar và... - Đang thao thao , Barbara bỗng im bặt. Cô nhận ra người nữ khách hàng của mình chẳng buồn quan tâm đến những thông tin đó.

- Anh ấy đến đây khi nào? – Holly hỏi, giọng hồi hộp.

Barbara ấn bàn phím

- Anh ấy đặt chuyến đi này vào ngày 28 – 11.

- Tháng 11 ư? – Holly há hốc miệng. – Anh ấy còn không được ra khỏi giường nữa cơ mà! Anh ấy đến đây một mình sao?

- Vâng, nhưng có một chiếc taxi đợi anh ấy bên ngoài suốt buổi hôm ấy.

- Anh ấy đến vào lúc mấy giờ?

- Tôi xin lỗi, tôi không nhớ. Chị biết đấy, cũng khá lâu rồi...

- Vâng, dĩ nhiên. Tôi xin lỗi.

Barbara kể lại tất cả những gì cô có thể nhớ được cho đến khi Holly không còn điều gì phải thắc mắc thêm nữa.

- cảm ơn cô rất nhiều, Barbara. – Holly đến bên quầy và ôm chầm lấy Barbara. – cảm ơn cô.

- Không có gì. – Barbara cũng ôm lấy Holly. – hãy trở lại và cho chúng tôi biết mọi chuyện tiến triển thế nào nhé. Và đây là tất cả những thông tin cần thiết của chuyến đi. – Cô đưa cho Holly một chiếc phong bì thật dày và nhìn theo khi Holly quay bước.

- Chuyện quái quỷ gì thế, Barbara? – Melissa đang tò mò muốn biết hết mọi chuyện. Barbara bắt đầu kể lại mọi chuyện cho bạn nghe.

Một nhân viên nam bước vào:

- Nào, các cô gái, tới giờ ăn trưa rồi. Barbara, không được hút thuốc trong phòng nữa đấy... Chúa lòng lành, các người đang khóc chuyện gì thế hả.

11. Chương 11

- Sharon xin nghỉ sớm ngay khi cậu gọi và cô ấy ghé qua đón mình ở cửa hiệu. – Denise giải thích, quan sát gương mặt Holly cố đoán xem chuyện gì đang xảy ra.

- Ồ, hai người không cần phải làm thế. – Holly nói, giọng nàng như không còn chút sức sống, tay lần tìm chiếc chìa khóa cửa chính.

- Đây, dạo này cậu dọn lại khu vườn đấy à? – Sharon hỏi, đưa mắt nhìn xung quanh.

- Không, hàng xóm của mình làm đấy, mình nghĩ thế. – Holly vẫn còn loay hoay với chùm chìa khóa trong tay.

- Cậu nghĩ thế ư? – Denise cố duy trì cuộc nói chuyện trong khi Holly vẫn tiếp tục tra vào ổ khóa với một chiếc chìa khác.

- Uh! Hoặc là hàng xóm của mình hoặc là một con yêu tinh nhỏ nào đó ẩn nấp trong góc vườn. – Nàng cau kính vì mấy cái chìa khóa đáng nguyên rủa. Denise và Sharon nhìn nhau cố nghĩ xem họ nên làm gì. Họ nói với nhau bằng cử chỉ để giữ im lặng vì rõ ràng là Holly đang căng thẳng.

- Chết tiệt! – Holly kêu lên, quăng cả chùm chìa khóa xuống đất. Denise vội vàng tránh sang một bên.

Sharon cúi xuống nhặt.

- Bỏ ơi, không cần phải căng thẳng đâu. – cô lắc lắc vai Holly.

Cánh cửa cuối cùng cũng được mở và Holly phải chạy thật nhanh để tắt chuông báo động. Cảm ơn trời vì Holly vẫn còn nhớ mã số - năm Gerry và nàng gặp nhau.

Đoạn, Holly đi ngay vào nhà vệ sinh, ra sức vốc nước lên mặt. Nàng muốn lấy lại bình tĩnh. Khi đã cảm thấy khá hơn, nàng mới ra tiếp hai cô bạn đang ngồi đợi mình trong phòng khách.

- Giờ thì mình sẽ nói cho các cậu biết chuyện này. Hôm nay, mình mở phong thư tháng bảy của Gerry, và đây là những gì Gerry viết trong thư. – Nàng lấy từ trong túi ra một tấm thiệp nhỏ gắn với tập chương trình du lịch. Tấm thiệp chỉ vón vện mấy dòng.

Chúc em có một kì nghỉ đáng nhớ!

Tái bút: Anh yêu em...

Mãi một lúc sau Denise mới thôi bất ngờ. Cô đưa tay lên che miệng:

- Ôi! Chúa ơi! – cô thở hổn hển, chồm người về phía trước.

Sharon nhào người tới trước, hồi hộp không kém Denise.

- Gerry đặt cho cậu một chuyến du lịch thật sao?

- Kô. – Holly nghiêm mặt lắc đầu.

Sharon và Denise cùng ồ lên, ngả người ra ghế, thất vọng.

Holly mỉm cười tinh nghịch.

- Gerry đã đặt cho cả 3 chúng ta một chuyến du lịch!

Hai cô gái hét lên với niềm thích thú.

- Ôi, thật không thể tin được. – Denise nói, sau khi nghe Holly thuật lại mọi chuyện. – Gerry mới đáng yêu làm sao!

Holly gật đầu, bỗng thấy thật tự hào về chồng nàng, chàng đã một lần nữa làm mọi người phải ngạc nhiên.

Sau khi Sharon và Denise ra về, Holly tìm một chai rượu mang sang nhà người hàng xóm. Nàng bấm chuông và đợi.

- Chào Holly. – Người hàng xóm tên Derek vui vẻ. – Xin mời vào, mời vào.

- Không, tôi sẽ không làm phiền anh lâu. Tôi mang cho anh cái này, - nàng đưa anh chai rượu, - để cảm ơn anh.

- Vâng, Holly, cô thật chu đáo. – Anh nói, song ánh mắt lộ vẻ bối rối. – Nhưng cô cảm ơn tôi về điều gì ý nhỉ, tôi có thể biết được không?

- Về việc anh đã dọn giúp tôi khu vườn. – Nàng nói, mặt bắt đầu đỏ lên. – Tôi chắc rằng ban quản lý khu đất này đang nguyên rửa tôi vì khu vườn của tôi đã làm mất đi vẻ mỹ quan của con đường. – Nàng cười.

- Holly, không đến nỗi như thế đâu, tất cả chúng tôi đều hiểu mà... Nhưng tôi xin lỗi... Tôi giúp cô dọn dẹp nó khi nào vậy nhỉ?

- Ồ. – Holly háng giọng, cảm thấy khá bối rối. – Tôi đã nghĩ người đó chính là anh đấy chứ.

- Không, không...

- Thế ư! Vậy nhân tiện, anh có biết ai đã giúp tôi việc này không?

- Quả thật là tôi không biết. – Derek nói, vẻ hết sức bối rối. – Nói thật là, tôi cứ nghĩ chính cô đã làm việc đó đấy chứ. – Anh cười to. – thật là kì lạ!

Holly kô biết phải nói gì.

- Vậy có lẽ cô muốn mang cái này về. – Anh nói, vẫn lúng túng đến tội nghiệp, dúm chai rượu trở lại cho Holly.

- Ồ, không, không, được rồi. – Nàng cười lần nữa. – Anh cứ giữ lấy, xem như tôi cảm ơn anh vì đã ... làm một hàng xóm của tôi. Dù sao, tôi cũng phải về để anh tiếp tục bữa tối nữa.

Nàng quay nhanh ra cổng với gương mặt nóng bừng vì xấu hổ. Có kẻ ngốc nào lại không biết ai đang làm vườn ình cơ chứ.

Nàng tiếp tục gõ cửa vài nhà nữa, nhưng trước sự bối rối của nàng, có vẻ như chẳng ai hiểu nàng đang nói về chuyện gì. Mọi người ai cũng có công việc riêng, có cuộc sống riêng để lo lắng, thế là cũng đủ lắm rồi, họ làm gì có thời gian để lo dọn vườn cho nàng. Nàng lủi thủi trở về nhà. Chuông điện thoại cũng vừa reo.

- A lô? – nàng hốt hển thở.

- Chị vừa làm gì thế, chạy ma ra tong sao?

- Không, chị đang chạy theo mấy con yêu tinh. – Holly giải thích.

- Ồ, hay đấy.

Kỳ lạ nhất là Ciara không hỏi gì thêm.

- Hai tuần nữa là sinh nhật của em.

Holly hoàn toàn không nhớ gì cả.

- Ủ, chị nhớ mà. – nàng ra vẻ.

- À, bố và mẹ muốn cả gia đình chúng ta cùng đến một nhà hàng nhỏ nào đó...

Holly không mấy thích thú với kế hoạch đó.

Nàng nghe thấy tiếng Ciara nói vọng lại trong ống nghe:

- Bố, chị Holly cũng không thích ra nhà hàng.

Holly khúc khích cười khi nghe thấy giọng bố làu bàu trong điện thoại.

Ciara lại nói to vào điện thoại để bố cô nghe:

- Thôi được, vậy ý em là chúng ta cứ tổ chức cùng gia đình nhưng phải mời thêm vài người bạn nữa để bữa tiệc thêm phần thú vị. Chị nghĩ thế nào?

- Nghe có vẻ hay đấy. – Holly đành phải tán thành.

Ciara lại hét to.

- Bố, chị Holly cũng đồng ý với ý kiến của con.

“Vậy thì tốt”, Holly nghe bố nàng nói, “nhưng lão già này không định trả tiền cho khẩu phần của đám bạn con đâu đấy”.

Holly nói thêm:

- Định nói với em gì nhỉ? À, tại sao chúng ta không tổ chức một bữa tiệc nướng ngoài trời. Như vậy sẽ đỡ tốn kém hơn.

- Đây, ý kiến này tuyệt lắm đấy! – Ciara lại hét lên lần nữa. – Bố, bố nghĩ sao nếu chúng ta tổ chức một bữa tiệc ngoài trời?

Kô nghe tiếng bố trả lời.

- Bố thích ý tưởng này đấy. – Ciara nói vào ống nghe. – “Ngài siêu đầu bếp” của chúng ta sẽ cho chúng ta một bữa ra trò đấy.

Holly bật cười vì cái biệt danh ngộ nghĩnh mà cô em vừa mới gán cho bố. Bố của nàng thường rất thích tổ chức các buổi tiệc ngoài trời; ông thường dành toàn bộ thời gian để chuẩn bị mọi thứ chu đáo. Ông thường

là người chịu trách nhiệm chính với những vĩ nướng và rất tự hào với công trình của mình. Gerry cũng thường phụ giúp bố vợ mình. Có gì liên quan giữa các buổi tiệc liên hoan ngoài trời và đàn ông không nhỉ? Có thể đó là dịp duy nhất để họ trở tài nấu nướng của mình.

- Vậy chị sẽ báo với Sharon, Denise, John và nhớ gọi cả anh chàng Daniel của chị đến luôn đấy. Anh ấy mới tuyệt làm sao! – Ciara dặn dò.

- Ciara, chị hầu như có biết gì về anh ta đâu. Bảo Declan mời anh ấy đi. Cậu ấy gặp Daniel thường xuyên mà...

- Không, bởi vì em muốn chị khéo léo nói với anh ấy rằng, anh ấy là khách mời... đặc biệt của em. Dù sao em cũng thấy Declan cũng sẽ không tự nhiên khi làm việc này.

Holly cố tìm cách khoái thác.

- Thôi đi nào! – Ciara cáu kỉnh nói. – Em thật sự mến anh chàng này mà!

*

Holly rất vui với món quà nàng mua cho Ciara và biết là cô bé sẽ rất thích – Một chiếc xuyên rốn hình bướm có đính pha lê hồng trên mỗi cánh. Nàng chọn nó cho phù hợp với hình bướm mới xăm của Ciara. Nàng rất vui khi nhìn thấy mọi người đã có mặt đông đủ trong vườn. Denise đã đến cùng với Tom và Daniel. Holly cau mày vì một lần nữa không thấy Jack xuất hiện. Lâu lắm rồi, từ ngày Jack giúp nàng lau dọn tủ đồ của Gerry, nàng không gặp lại anh. Ngay khi còn bé, Jack đã rất hiểu Holly. Anh luôn biết nàng cần gì hay cảm thấy như thế nào... Khi nói nàng cần không gian riêng, Holly không có ý nói rằng nàng muốn anh thôi quan tâm đến nàng. Jack không hề liên lạc với nàng từ dạo đó; Holly cảm thấy bất an và thậm chí mong sẽ không có chuyện gì xảy ra với anh.

Holly đến bên Ciara với món quà trên tay, cô bé không ngần ngại xé toạc lớp giấy gói. Holly chắc lưỡi: “Lẽ ra mình không nên phí công chăm chút kỹ đến thế”.

- Ôi, Holly, em rất thích. – Ciara kêu lên, choàng tay ôm lấy chị.

- Chị cũng nghĩ là em sẽ thích. Cảm ơn em vì đã thích nó. Em sẽ đeo nó ngay bây giờ chứ? – Holly cười.

Lúc này mùi thơm của thịt nướng đã lan tỏa khắp khu vườn. Holly nhìn thấy Richard và tiến thẳng lại chỗ anh. Nàng hỏi ngay:

- Richard, anh có dọn vườn giúp em không?

Richard đang ngồi bên lò nướng, nhìn lên:

- Gì cơ? Anh làm cái gì cơ?

Những người xung quanh đều ngừng nói chuyện, quay đầu nhìn Holly.

- Anh có đến dọn vườn giúp em không? – Nàng lặp lại câu hỏi. Nàng không biết tại sao nàng lại tỏ ra khó chịu với anh ấy đến thế, có lẽ là do nàng luôn cảm thấy giận Richard. Mà cũng có thể chỉ là do nàng thấy khó chịu khi hoàn toàn không biết ai đã xuất hiện trong vườn nhà mình.

- Khi nào cơ? – Richard ngó người nhìn xung quanh, như thể anh đang bị em gái mình buộc tội vậy.

- Em không biết nữa. – Nàng cáu kỉnh đáp. – Có lẽ là trong suốt cả mấy tuần qua.

- Làm gì có, Holly. – Anh cũng bắt đầu thấy phiền phức. – Chúng tôi còn phải làm việc, cô biết đấy.

- Chuyện gì thế con gái? Có ai đó làm gì khu vườn của con sao? – bố nàng tiến lại gần.

- Vâng, khu vườn bỗng trở nên sạch sẽ, nhưng con không biết ai đã làm việc đó. – Nàng lẩm bẩm, lấy tay xoa xoa trán. – Là bố phải không ạ?

Cũng như những người khác, ông Frank liên tục lắc đầu.

- Là cậu phải không Declan?

- Chúa ơi! Suy nghĩ kỹ đi Holly. – Declan nói về chiêm bếm.

Ciara cười lớn.

- Để em giúp cho, Holly.

Đoạn cô đưa hai tay lên làm động tác bắc loa, nói lớn:

- Có ai ở đây đã giúp chị Holly làm vườn không?

Mọi người nhìn nhau, lắc đầu, chẳng ai hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Thế có nhanh hơn kô? – Ciara thích chí cười khanh khách.

Holly nhìn Ciara vẻ nghi ngờ rồi đến chỗ của Denise, Tom và Daniel phía bên kia khu vườn.

- Chào, Daniel. – Holly gật đầu chào anh.

- Chào Holly. Đã lâu kô gặp. – anh đưa cho nàng một lon bia.

- Cậu vẫn chưa tìm thấy con “Yêu tinh” ấy ư? – Denise hỏi.

- Chưa. – Holly đáp. – Nhưng thật là kỳ quặc!

Quay sang Tom và Daniel, Holly giải thích câu chuyện.

- Cô có nghĩ là anh Gerry sắp xếp chuyện này không? – Tom buột miệng và Daniel ném một cái nhìn về phía anh.

- Không. – Holly nói rồi quay mặt đi, cảm thấy bức bối vì ngay cả người đàn ông lạ mặt này cũng biết chuyện riêng tư của nàng. – Nó chẳng có liên quan gì hết.

Nói rồi, nàng quắc mắt nhìn Denise. Denise nhún vai, thật sự cô không hề kể gì với Tom cả.

Holly quay sang Daniel.

- Cảm ơn anh vì đã đến, Daniel.

- Ồ, tôi phải cảm ơn cô mới phải. Tôi rất vui được đến đây.

Daniel hôm nay trông thật khác. Anh mặc một chiếc áo Gi lê màu xanh dương đậm và chiếc quần sooc ngắn ngang gối, cũng có màu xanh như trang phục của lính hải quân. Holly liếc nhìn đôi bắp tay săn chắc khi anh cầm lon bia lên uống. Nàng kô nghĩ anh lại có một thân hình cân đối như thế.

- Anh có làn Daniel rám nắng rất đẹp. – nàng buột miệng, nhằm tránh bị bắt gặp là đang nhìn trộm Daniel.

- Và cô cũng thế. – anh nói, cố ý nhìn xuống đôi chân nàng.

Holly cười thẹn.

- Kết quả của mấy tháng thất nghiệp đấy!

- Tháng vừa rồi tôi có đi Miami và ở đó một thời gian, thành ra mới đen nhẻm thế này.

- Ồ, anh thật may mắn. Ở đó vui chứ?

- Vâng, rất vui. – Anh gật đầu mỉm cười. – Cô đến đó bao giờ chưa?

Nàng lắc đầu.

- Nhưng ít ra thì sắp tới, chị em chúng tôi cũng chuẩn bị một chuyến du lịch đến Tây Ban Nha. Tôi không thể chờ thêm được nữa. – Nàng xoa xoa đôi bàn tay.

- Vâng, tôi có nghe nói. Và tôi đã nói đó là một ngạc nhiên thú vị dành cho cô.

Họ chuyện trò thêm một lát về chuyến đi của anh.

- Tôi hi vọng là anh kô đi Miama cùng với 1 người phụ nữ khác, nếu kô, Ciara chắc phải buồn lắm. – Thốt xong câu đó, nàng mới biết mình đùa kô đúng lúc, rồi tự trách mình sao lại tỏ ra quá đường đột.

- Không, không đâu. – Daniel nói vẻ nghiêm túc. – Tôi chia tay bạn gái cũ một vài tháng trước đây.

- Ô, xin lỗi. Tôi rất lấy làm tiếc. – Holly nói. – anh và cô ấy quen nhau lâu chưa?

- Bảy năm rồi.

- Ô, một quãng thời gian dài.

- Vâng. – anh quay mặt đi.

Holly biết anh đang kìm cảm thấy thoải mái khi đề cập đến chuyện này, vì thế nàng nhanh chóng chuyển đề tài.

- À, nhân tiện Daniel, - nàng hạ giọng.- tôi cảm ơn anh rất nhiều vì anh đã đi tìm tôi và an ủi tôi vào đêm hôm nọ. hầu như tất cả đàn ông đều bỏ chạy khi nhìn thấy phụ nữ khóc; anh thì không thể. – Holly mỉm cười về cảm kích.

- Không có gì đâu, Holly. Tôi không muốn nhìn thấy cô buồn. – Daniel nở một nụ cười nhẹ nhàng.

- Anh thật là một người bạn tốt. À, anh đã tặng Ciara quà sinh nhật chưa?

- Chưa, hôm nay cô ấy có vẻ khá là... bận rộn.

- Tôi gọi cô ấy lại nhé, đồng ý không?

- Vâng. – Daniel cười.

- Ciara! – Holly gọi. – Một món quà nữa cho em này!

- Gì thế? – cô bé chạy ngay đến chỗ họ.

Holly hát đầu về phía Daniel.

- Món quà của anh ấy đây.

Ciara hồi hộp quay sang Daniel.

- Tôi đang tự hỏi không biết cô có nhã ý muốn làm việc ở quầy bar trong câu lạc bộ của chúng tôi không?

Ciara tròn xoe mắt:

- Ôi, Daniel, như thế thì còn gì bằng. Tuyệt quá đi mất.

- Cô đã từng làm công việc này bao giờ chưa?

- Ô, nhiều là đằng khác. – Ciara phát tay ra vẻ.

Daniel nhướn mày.

- Thật đấy! Em làm việc này suốt các kì nghỉ hè. – Cô nói, vẻ rất hãnh diện.

Daniel mỉm cười.

- Vậy em bắt đầu ngay tuần tới được chứ?

- Ôi! – cô bé nhảy lên sung sướng, rồi ôm chầm lấy Daniel một cách hết sức tự nhiên, miệng không ngừng lời cảm ơn.

“Cái con bé này, đúng là đáng để!”, Holly thầm nghĩ khi thấy cô em gái gần như bóp nghẹt lấy Daniel. Mặt anh chàng bắt đầu đỏ bừng lên, anh nhìn Holly cầu cứu.

Bỗng nhiên, cả khu vườn im bật. Mọi người đều hướng mắt về phía cửa nhà ăn. Mẹ Holly xuất hiện với một chiếc bánh sinh nhật lớn trong tay và hát bài “Chúc mừng sinh nhật”. Những người khác cũng hòa theo lời ca. Còn Ciara, cô chỉ biết đứng lặng người vì xúc động. Khi mẹ Holly bước ra ngoài, Ciara nhìn thấy có một ai đó đang bước theo sau, trên tay ôm một bó hoa lớn che gần kín gương mặt. Và khi người đàn ông lộ mặt từ từ kéo bó hoa ra, Ciara há miệng kinh ngạc.

- Mathew!

Holly cũng nhận ra đó chính là người đàn ông chụp ảnh cùng với em gái nàng. Nàng nắm lấy tay Ciara day day, gần như không nói được lời nào.

- Anh xin lỗi vì đã cư xử như một thằng ngốc, Ciara. – Giọng Úc đặc sệt của Mathew vang lên. – Anh yêu em! Hãy để anh được quay về bên em.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Ciara, chờ xem cô trả lời thế nào.

Môi Ciara run run, cô đứng lên, chạy ào về phía Mathew.

Holly thật sự xúc động, đôi mắt bỗng rưng rưng khi chứng kiến cảnh em gái mình được đoàn tụ cùng với người đàn ông mà cô bé thương yêu.

12. Chương 12

Chúng tôi đang trên một chuyến nghỉ hè! – Các cô gái cùng nhau reo hò khi họ cho xe hướng về sân bay. Holly không nhớ lần cuối cùng nàng cảm thấy thực sự vui vẻ là khi nào. Nàng cảm thấy như đang được quay về những ngày còn đi học, và mỗi kì nghỉ hè đều được đi đâu đó cùng với những người bạn của mình. Cặp sách nàng lúc nào cũng đầy những kẹo, sô cô la và tạp chí, các cô gái đang ngồi phía sau vẫn không ngừng hát ê a. Chuyến bay của họ bắt đầu vào 9h tối, và họ sẽ đến Lanzarote vào sáng sớm hôm sau.

Xe vừa dừng ở sân bay, các cô gái vội ồa ra trong khi John hí hục bưng bê hành lí của họ. Denise băng qua đường và chạy ngay vào phòng chờ như thể làm vậy thì cô sẽ đến được Lanzarote sớm hơn. Holly vẫn đứng lại chờ Sharon chào tạm biệt chồng.

- Em phải cẩn thận đấy nhé. – John lo lắng căn dặn. – Đừng có làm điều gì thiếu suy nghĩ đấy nhé.

- John, em sẽ cẩn thận mà.

- Ở nhà, em có thể làm gì cũng được, nhưng em không thể hành động tùy tiện khi đến một đất nước hoàn toàn xa lạ, em hiểu chứ?

- John. – Sharon nói, cô choàng tay ôm cổ chồng. – Chỉ là em đang đi nghỉ 1 tuần thôi; anh không cần phải lo lắng nhiều như vậy đâu.

John thì thầm điều gì đó vào tai Sharon và cô gật đầu:

- Em biết, em biết.

Holly đứng nhìn vợ chồng bạn quyến luyến tạm biệt nhau. Nàng chợt nhớ đến lá thư tháng Tám của Gerry, đang nằm đâu đó trong ngăn trước túi xách. Chỉ vài ngày nữa thôi, nàng sẽ có thể mở nó ra. Thật là xa xỉ làm sao, mặt trời, bãi cát, biển và Gerry. Tất cả đều cùng bên cạnh nàng một lúc.

Holly bước theo Sharon và Denise xếp hàng làm thủ tục hải quan giữa một hàng người dài dằng dặc.

- Mình đã bảo mà, lẽ ra chúng ta nên đến sớm hơn. – Denise rên rỉ.

- Có đến sớm thì cũng phải xếp hàng mà.- Holly lí lẽ

- Phải, nhưng ít nhất một kẻ nghiện thuốc như mình cũng kịp hút một điếu thuốc. – Denise cầu nhàu.

- Thôi nào! – Sharon lên tiếng, vẻ nghiêm túc. – Liệu mình có thể nói với hai cậu điều này trước khi chúng ta rời khỏi đây không. Mình không định trải qua một tuần uống rượu hay làm điều gì đó ngông cuồng đâu. Mình chỉ muốn được thư giãn bên hồ bơi hay bên bờ biển để đọc sách, thưởng thức vài món ăn ngon và đi ngủ sớm, thế thôi.

Denise nhìn Holly, vờ kinh ngạc.

- Đã quá muộn chưa để mời một người khác, Hol? Cậu có đề nghị gì không? Hành lí của Sharon vẫn chưa qua thủ tục và John cũng chỉ mới về được một đoạn thôi.

Holly cười vì câu đùa của bạn mình.

- Không đâu, mình phải đồng ý với Sharon về điểm này. Mình chỉ muốn đi nghỉ để thư giãn. Và nhất là đừng có xảy ra chuyện gì tương tự vụ “Những cô gái và Thành phố về đêm” khiến chúng ta thêm căng thẳng.

- Cô gái ấy nhìn gì tội mình vậy nhỉ? – Denise lay lay tay Sharon, giọng rít qua kẽ răng, mắt nhìn về phía người phụ nữ đang ngồi phía cuối quầy bar.

- Chắc tại cậu cứ nhìn chằm chằm cô ta. – Sharon trả lời, cúi xuống nhìn đồng hồ. – Chỉ còn mười lăm phút nữa thôi.

- Kô, các cậu, mình nói thật đấy. – Denise tiếp tục. – kô phải mình mắc chứng hoang tưởng đâu. Cô ta đang nhìn chằm chằm vào chúng ta đấy.

- Vậy thì tại sao cậu kô lại gần và hỏi xem cô ta muốn gì. – Holly đùa.

- Kô cần thiết đâu! Cô ta đang tiến lại phía tội mình đấy.

Holly nhìn lên và thấy 1 cô gái tóc vàng cao gầy với bộ ngực độn to đang tiến lại gần.

- Tốt hơn là cậu hãy chuẩn bị sẵn sàng tác chiến, Denise yêu quý ạ. Trông cô ta có vẻ là một kẻ ghê ghớm đấy. – Holly trêu, và Sharon tý nữa thì bị sặc trong cốc nước đang uống.

- Xin chào! – cô gái lạ lên tiếng.

- Xin chào. – Sharon lịch sự đáp lại.

- Tôi kô định bắt nhả khi nhìn chằm chằm vào các cô nhưng tôi phải đến gần để xem các cô có phải là diễn viên hay kô!

- Vâng, là tôi đây, - Sharon nói, và bằng xương bằng thịt.

- Ồ, tôi biết mà! – cô gái reo lên tỏ vẻ thích thú. – bạn tôi cứ bảo là tôi đã sai nhưng tôi biết đó là cô mà! Tên tôi là Cindy.. và tôi là một trong những fan hâm mộ cuồng nhiệt nhất của các cô. Tôi mê bộ phim hôm nọ mà tất cả các cô đều có vai trong đó. Tôi đã xem nó rất nhiều lần rồi! cô đóng vai công nương Holly, có phải kô?

*

Chờ đợi cả tiếng đồng hồ mới lấy xong hành lí, cả ba cô gái tiến ra phòng chờ để tìm gặp nhân viên đại diện của văn phòng du lịch.

- Cô Kennedy, McCarthy và Hennessey phải không ạ? – Cô nhân viên nói bằng 1 giọng tiếng anh đặc kẹo

Cả 3 cô gái gật đầu.

- Xin chào, tôi là Victoria và tôi sẽ là hướng dẫn viên cho chuyến du lịch của các cô. – Cô ta cười thật tươi. – bây giờ thì theo tôi, và tôi sẽ chỉ cho các cô chuyển xe buýt về khách sạn.

Đã 2h sáng. 1 làn gió ẩm áp chào đón 3 cô gái khi họ bước ra bên ngoài. Holly mỉm cười, kì nghỉ của 3 cô gái đã thực sự bắt đầu.

Họ đến biệt thự Costa Palma và 1 lần nữa Holly lại thấy hồi hộp. 1 con đường dành cho xe chạy trải ra trước mắt, hai bên là hàng cọ cao vút thẳng tắp. Ngay trước sân ngôi biệt thự là 1 đài phun nước lớn, được thấp sáng bởi những tia đèn màu xanh nước biển. Gerry đã đặt cho 3 cô gái một căn phòng rộng và xinh xắn.

Holly bước ra ban công, nhìn về phía biển. Mặc dù trời còn tối và khó có thể nhìn thấy gì, nhưng nàng có thể nghe thấy tiếng sóng rì rào vỗ vào bờ cát. Nàng nhắm mắt lại, lắng tai nghe.

- Hol, cậu có phiền nếu mình ngủ trên ghế sofa kô? Mình muốn ngủ ở đó để có thể mở cửa và hút thuốc.

- Miễn là cậu phải để cửa mở, Denise. – Sharon nói vọng ra từ bên trong. – mình không thể thức dậy với nồng nặc mùi thuốc lá bám vào người.

- Cảm ơn. – Denise nói, cảm thấy rất hài lòng.

Mười giờ sáng, Denise nhảy vào giường, cố kéo Holly dậy để cùng ra biển.

-Ồ, ở đây đẹp quá phải không? – Denise mỉm cười khi đặt chân lên bờ cát vàng óng mịn.

- Đúng là thiên đường! – Sharon tán thành.

Holly đưa mắt nhìn quanh, nàng hy vọng Gerry cũng đang có mặt trên thiên đường này.

- này, các cậu, ngày mai chúng ta phải dậy thật sớm để dành 1 chỗ bên hồ bơi đấy. Đôi khi bãi biển cũng chật lắm. – Holly gọi ý.

Cả 3 nằm thư giãn bên bờ biển cho đến hết ngày, thỉnh thoảng lại nhảy ùm xuống nước. Holly cảm thấy mọi căng thẳng đang dần tan biến.

- Hol, cậu có ổn ko?

- ừ, chỉ là mình đang suy nghĩ. – Holly trầm tư đáp.

- Về điều gì? – Sharon khẽ hỏi.

Holly ngược lên, ánh mắt xa xăm.

- Gerry. Mình đang nghĩ về Gerry.

Bầu trời đêm trong vắt, hàng triệu ngôi sao nhấp nháy xa xa. Màn đêm như một tấm lưới đen khổng lồ, mắt lưới là những ngôi sao lấp lánh. Bóng trăng tròn lặn khuất phía chân trời, soi mình xuống mặt biển lúc mờ lúc tỏ. Sóng nước dịu dàng vỗ bờ tạo nên 1 khúc nhạc du dương, khơi dậy những cảm xúc lãng mạn trong tâm hồn người.

3 cô gái đều cảm thấy thật nhẹ nhàng, thư thái. Không khí se lạnh. 1 làn gió nhẹ thổi qua làm những sợi tóc mai bay lơ phơ, chạm vào da mặt Holly nhồn nhột. Nàng nhắm mắt lại, hít 1 hơi thật sâu, cảm giác như hết thấy không khí trong lành đang chảy ùa vào cơ thể.

- Nơi đây hội tụ hết tất cả những điều mà Gerry muốn cậu cảm nhận. Đó là lí do tại sao anh ấy muốn cậu đến đây. – Sharon nói

Mắt Holly vẫn nhắm. Nàng mỉm cười.

- Cậu chưa kể cho tớ nghe nhiều về Gerry, Hol ạ. – Denise vừa nói, vừa đưa ngón tay vẽ nguệch ngoạc trên cát.

Holly từ từ mở mắt. Giọng nàng khe khẽ nhưng ấm áp và bình thản.:

- Mình biết.

Denise ngược nhìn lên:

- Tại sao?

Holly im lặng, nhìn ra bầu trời đêm trên mặt biển phẳng lặng.

- Mình không biết phải nói thế nào về anh ấy.- Nàng lại im lặng. – mình không biết phải dùng thì quá khứ hay hiện tại trong lời kể của mình về anh ấy. Mình không biết nên buồn hay nên vui khi nói về anh ấy với người khác. Cứ như thể nếu mình tỏ ra vui vẻ thì người khác sẽ phán xét mình, vì có thể họ đang mong mình phải khóc hết cả nước mắt. Còn nếu mình kể về anh ấy với nỗi sâu bi, người ta lại cảm thấy không thoải mái...

Holly đắm chiêu nhìn lên bầu trời, và khẽ khàng khi cất lời trở lại:

- Mình không thể cười đùa về anh ấy như đã từng làm, bởi mình cảm thấy rất có lỗi. Mình không thể nói về những chuyện mà anh ấy đã kể riêng với mình, bởi mình không muốn nói ra bí mật của anh ấy. Mình chỉ không biết phải

nhớ anh ấy theo cách nào khi mình nói chuyện với ai đó về anh ấy. Điều đó không có nghĩa là mình không cảm nhận được rằng anh ấy đang ở quanh đây.

Cả 3 tiếp tục im lặng bên nhau trên bãi cát mềm.

- Mình và anh John lúc nào cũng nói về Gerry. – Sharon nhìn Holly với đôi mắt lấp lánh. – bọn mình nhắc lại những lúc anh ấy làm bọn mình cười, bọn mình cũng nói đến cả những lúc bọn mình và anh ấy cãi nhau. Những điều bọn mình yêu quý ở anh ấy, và cả những điều anh ấy làm bọn mình thấy bức bối nữa...

Denise nhướn mày:

- Bởi vì với bọn mình, đó mới là con người của Gerry. – Sharon nói tiếp. – Anh ấy không phải lúc nào cũng dễ thương. Nhưng bọn mình nhớ tất cả mọi điều về anh ấy và hoàn toàn không có gì sai khi làm như vậy cả.

Denise lên tiếng:

- ước gì anh Tom của mình cũng được biết Gerry.

Holly nhìn Denise ngạc nhiên:

- Gerry là bạn mình. – Denise xúc động nói. – Nhưng Tom lại chẳng biết chút gì về anh ấy. Thế nên mình luôn cố gắng kể cho anh ấy nghe về Gerry, chỉ để anh ấy biết rằng, có 1 người đáng yêu nhất trên đời này đã từng, và mãi mãi là bạn của mình...

Giọt nước mắt lăn dài trên gò má Holly, nàng quay sang ôm Denise:

- Vậy thì, Denise, bọn mình sẽ tiếp tục kể cho Tom nghe về Gerry.

*

- Cậu có nghe tin gì từ bố mẹ Gerry không, Holly? – Sharon hỏi khi hai người nằm dài trên những chiếc nệm hơi dọc bãi cát.

- Có, cứ vài tuần là họ lại gửi bưu thiếp ình, kể ình nghe là họ đang ở đâu và sống như thế nào.

- Cậu có nhớ họ không?

- Nói thật, con trai của họ đã đi xa, và họ lại chẳng có đứa cháu nào, nên mình nghĩ có lẽ họ cũng cảm thấy không còn mối liên hệ nào với mình nữa.

- Như vậy coi sao được, Holly. Cậu đã kết hôn với con trai của họ, và điều đó cũng có nghĩa là cậu là con của họ. Đó phải là mối quan hệ rất chặt chẽ chứ.

- Ồ, mình không biết nữa. – nàng thở dài. – Mình chỉ cảm thấy, với họ như thế vẫn chưa đủ.

- Họ hơi bảo thủ, có phải không?

- Phải, rất lạc hậu nữa là khác. Ông bà ấy không muốn mình và Gerry chung sống với nhau. Họ bảo là bọn mình không thể đợi được đến lúc kết hôn hay sao. Và mọi chuyện còn tệ hơn khi bọn tớ kết hôn. Họ trách tại sao mình lại không đổi tên khi kết hôn với Gerry.

- ừ, mình còn nhớ. – Sharon cười. – Mẹ của Gerry đã mắng mình một trận vào ngày cưới chỉ vì một chuyện con con... Còn nhớ chứ? Ôi! Đôi mắt sắc như dao của bà ấy!

Holly cười.

- Mình nghĩ cuộc sống của cậu sẽ tốt hơn khi không có họ lảng vảng bên cạnh. – Sharon khẳng định

- Chào các cậu. – Denise không biết từ đâu xuất hiện

- Này, này giờ cậu chết chìm ở đâu thế? – Holly hỏi

- Ồ, mình trò chuyện với 1 gã thuyền trưởng đến từ Miami. Một anh chàng khá dễ thương.

- Miami ư? Đó là nơi Daniel đã đi nghỉ. – Holly đáp, đưa tay nghịch con sóng mới tràn vào.

- ừm.. – Sharon trầm ngâm. – Daniel, một anh chàng rất dễ mến, có phải không?

- Phải, anh ấy đúng là 1 chàng trai dễ mến. – Holly đồng tình

- Tom nói với mình anh ấy đang gặp rắc rối về chuyện tình cảm. – Denise nói

Tai Sharon như thính hơn khi vừa nghe chuyện, cô không bỏ qua

- Thế là thế nào?

- Ồ, anh ấy đã dính hôn với bạn gái nhưng rồi cô ta lại phản bội anh ấy để đi đến với một gã khác. Đó là lí do tại sao anh ấy chuyển tới Dublin và làm việc trong quán rượu

một lát sau, cả 3 cùng thiu thiu ngủ trong tiếng sóng vỗ nhẹ nhàng.

- Ôi, Holly, chết tiệt thật! – Denise choàng tỉnh, thảng thốt kêu lên, khiến hai người kia giật nảy mình. – hãy nhìn xem chúng ta đang bị trôi ra tận đâu rồi này!

Holly vội bật dậy, đưa mắt nhìn xung quanh. Thì ra họ đang lênh đênh giữa biển, bờ cát trở nên xa tít tắp, người đi tắm biển giờ bé bằng lũ kiến con.

- Thôi chết rồi! – Sharon hoảng sợ. Holly cũng kịp nhận ra rằng họ đang gặp phải 1 rắc rối to.

- Nhảy nào, bơi đi, nhanh lên! – Denise kêu lên.

Cả 3 nhảy ùm xuống biển, bơi thật nhanh với tất cả sức lực. Nhưng chẳng ích gì, thủy triều đang dâng mỗi một nhanh, cả 3 càng lúc càng bị sóng đánh dạt ra xa hơn.

- Cứu tôi với! – Denise hét khản cả giọng, đưa tay vẫy như điên loạn.

- Mình nghĩ... không ai... nghe thấy tiếng bọn mình đâu. – Holly vừa thở dài vừa nói, mắt bắt đầu ngấn ngấn nước.

- Ôi, sao chúng ta lại có thể ngốc đến thế nhỉ? – Sharon tự nguyện rửa mình, và bắt đầu cưỡi sóng về mối nguy hiểm của những tấm nệm hơi.

- Thôi nào, hãy quên chuyện đó đi, Sharon.- Denise cau mày đáp. – Giờ chúng ta hãy cùng nhau hét thật lớn, may ra có ai đó nghe thấy.

- Nào, 1,2,3... Cứu tôi với! cứu tôi với!!!..

Khi đã dứt hết cả hơi, cả 3 ngừng lại, nhìn chằm chằm vào những chấm nhỏ li ti xa tít tắp trên bờ. Vẫn chẳng có động tĩnh gì.

- Làm ơn nói với mình là không có con cá mập nào ở đây đi! – Denise bắt đầu thút thít.

- Ôi, Denise, thôi nào.. – Sharon trấn an bạn.- đó không phải là điều chúng ta quan tâm vào giờ phút này.

Holly nín thở, nhìn chằm chằm xuống làn nước giờ đã trở nên đen kịt. Sharon và Holly cố kéo theo 1 chiếc nệm hơi phía sau trong khi Denise tiếp tục gào thét.

- Chúa ơi, Denise. – Sharon thở hổn hển nói. – Chỉ có mấy con nhạn trên kia đáp tiếng kêu của cậu thôi.

Cả 3 cô gái ôm nhau khóc. Họ đã cố kêu cứu nhưng gió biển mang tiếng kêu của họ sang hướng khác; họ cố bơi nhưng chẳng ích gì vì sóng đánh quá mạnh. Trời bắt đầu lạnh. Mặt biển tối sầm. Mọi thứ trở nên đáng sợ. “Thật là ngu ngốc khi tự đưa mình vào 1 tình huống như thế này”, Holly thầm nghĩ.

- Ít nhất thì chúng ta đã có được một bài học tốt từ sự cố này. – Holly nói, nửa cười nửa mỉa.

- 1 bài học ư? – Sharon lấy tay quạt nước mắt

- Phải, cả 3 chúng ta luôn nói về chuyện sẽ đi đến miền viễn đông. – Holly đùa. – Giữa trời nước mênh mông thế này, mình nghĩ bọn mình đã đi được nửa đường rồi.

- Bằng 1 thứ phương tiện giao thông rẻ tiền nhất. – Sharon thêm vào.

Denise nhìn trân trân vào hai người bạn của mình. Rồi cô nhìn lại mình, trên người chỉ có 2 mảnh vải nhỏ xíu ở ngực và mông. Tình cảnh thật là bi đát.

- Mình muốn nói là chúng ta đang gặp rắc rối, 1 rắc rối lớn đấy. – Sharon cười khùng khục 1 cách khác lạ
- Phải. – Holly gật đầu tán thành. – Chúng ta đang rơi vào tình huống vượt quá khả năng cố gắng của chúng ta.

Mỗi người ôm lấy 1 góc tấm nệm, dập dềnh trên biển, cười rồi lại khóc. Bỗng có tiếng động cơ của 1 chiếc xuồng máy. Denise nhún cao người, đưa tay vẫy như điên cuồng. Holly và Sharon cùng bật cười khanh khách trước hình ảnh bộ ngực của Denise nhún lên nhún xuống khi cô cố vẫy chiếc xuồng cứu hộ đang tới gần.

- Tôi nghĩ là họ bị sốc. – Người cứu hộ lực lưỡng nói với người còn lại khi họ cố sức kéo lê 3 cô gái mất nhắm nghiền vào trong khoang.

Hai nhân viên cứu hộ nhìn nhau lo lắng. Họ quần chiếc chăn ấm lên người các cô gái rồi cho xuồng quay vào bờ.

- Họ kia rồi! – Giọng 1 cô gái cất lên the thé.

Holly mở mắt, nhận ra đó là Cindy.

- Ôi, Chúa ơi! – cô ta kêu lên. – Tôi nhìn thấy các cô qua ống nhòm và vội gọi ngay đội cứu hộ. Các cô không sao chứ? – cô nhìn 3 người, nét mặt thể hiện sự lo lắng.

- Ồ, cảm ơn cô, chúng tôi ổn cả. – Sharon, bấy giờ đã tỉnh hẳn, nói vẻ khá nghiêm túc. – Chúng tôi là những người may mắn.

Đêm hôm đó, cả 3 cô gái ngồi lại bên bàn ăn. Họ thực sự vừa trải qua một tình huống rất nguy hiểm và tâm trạng của họ cũng thay đổi hoàn toàn. Họ hầu như im lặng suốt bữa tối. Denise uể oải khó chịu còn Holly hầu như chẳng ăn gì.

- Thôi nào, cầm nĩa lên đi! – Sharon thúc giục, đưa một xúc mì ống lên miệng và nhai nhồm nhoàm. – Có chuyện gì với các cậu vậy?

- Không có gì. – Denise khẽ nói, đổ thêm nước vào ly. – Xin lỗi, mình vào nhà vệ sinh tí.

Sharon và Holly chau mày nhìn nhau.

- Theo cậu, có chuyện gì xảy ra với Denise thế? – Holly hỏi

Sharon nhún vai:

- Mình tự hỏi không biết có phải cậu ấy giận bọn mình vì đã cười cậu ấy hay không?

Sharon nhún vai lần nữa, tiếp tục ăn. Holly đã phản ứng 1 cách bất bình thường khi trôi dạt ngoài khơi. Nàng cũng không hiểu tại sao nàng lại có thể bình tĩnh đến thế. Nàng không sợ chết ư? Cũng có thể, bởi vì nếu chết nàng sẽ được gặp lại Gerry.

- nào, Hol, - Sharon thì thầm.- cậu có thấy hồi hộp không?

- Ý cậu là gì? – Holly vừa ngáp vừa hỏi.

- Lá thư ấy? đừng nói là cậu quên nó rồi đấy nhé.

Holly chạy sang phòng ngủ, đưa tay xuống dưới gối lần tìm lá thư. Chỉ một tiếng đồng hồ nữa thôi, nàng đã có thể mở bức thư thứ sáu của Gerry. Dĩ nhiên là nàng không quên.

Sáng hôm sau, Holly thức dậy và nghe thấy tiếng Sharon nôn trong phòng vệ sinh. Nàng bước vào, nhẹ nhàng xoa lưng và vén tóc giúp bạn.

- Cậu vẫn ổn chứ? – Nàng lo lắng hỏi.

- ừ, đêm qua mình nằm mơ, một giấc mơ kinh hoàng trên biển. Nó làm mình có cảm giác bị say sóng.

- Mình cũng mơ thấy thế, hôm qua là một ngày rất đáng sợ phải không?

Sharon gật đầu.

- Mình sẽ không bao giờ phơi mình trên nệm hơi lần nữa đâu, chắc chắn là không! – cô mỉm cười yếu ớt.

Đến hồ bơi, Denise và Sharon nhập hội với mấy cô gái trong nhóm Cindy. Holly ra hiệu với Sharon rằng nàng muốn rời khỏi chỗ ồn ào đó và Sharon đáp lại bằng 1 ánh mắt động viên. Holly đứng dậy quần chiếc khăn tắm ngang hông rồi cầm lấy chiếc túi nhỏ đựng bức thư quan trọng.

Nàng tìm thấy một nơi hoàn toàn tách biệt với không khí náo nhiệt trên bãi biển, 1 góc khá yên tĩnh. Lót chiếc khăn tắm trên cát, nàng từ từ ngồi xuống. Những con sóng đâm sầm vào ghềnh đá rồi vỡ toang ra trông rất dữ dội. Những chú chim mòng biển gọi nhau trên bầu trời xanh trong, chốc chốc lao xuống, trầm mình trong làn nước mát lạnh để tìm mấy món gì đó cho bữa sáng. Mới sáng sớm những mặt trời đã lên cao, dát nắng chói chang trên mặt nước. Những âm thanh của thiên nhiên, vị mặn mặn, nóng nóng của biển cả như phủ lấy cơ thể Holly.

Holly cẩn thận kéo lá thư từ trong túi ra như thể nó sẽ vỡ tan bất cứ lúc nào. Nàng mân mê dòng chữ Tháng tám, nhẹ nhàng gỡ lớp keo dán và chậm rãi đọc từng dòng trong bức thông thiệp thứ sáu của Gerry.

Chào Holly của anh,

Anh hi vọng em có 1 kì nghỉ tuyệt vời.

Nhân tiện anh muốn nói, trông em rất xinh đẹp trong chiếc áo tắm ấy! Anh hi vọng anh đã chọn được nơi phù hợp với em.

Đó là nơi mà lẽ ra chúng ta sẽ đến để hưởng tuần trăng mật, em còn nhớ chứ? Nhưng giờ thì anh rất vui vì cuối cùng em đã đến được nơi này...

Và nếu em đi về phía cuối bãi biển, nơi có một bãi đá mà em có thể nhìn thấy từ căn hộ đang ở, hãy nhìn về phía bên trái, em sẽ thấy một cột đèn hải đăng. Người ta bảo với anh đó là nơi cá heo tụ tập... Không nhiều người biết điều này đâu. Anh biết em rất thích cá heo... hãy cho anh gửi lời chào đến chúng.

Tái bút: Anh yêu em, Holly.

Đôi tay run run, Holly xếp bức thư lại cho vào phong bì rồi cẩn thận cất vào túi xách. Nàng sẽ nâng niu, giữ gìn chúng bằng cả tính mạng của mình cho đến khi về đến Dublin, để có thể đặt nó bên cạnh những phong thư khác. Bỗng nhiên Holly cảm thấy như Gerry đang ở bên cạnh mình. Nàng chạy về phía cuối bãi biển, và quả nhiên, nàng bị chặn đứng bởi một vách đá. Nàng mang giày vào và bắt đầu trèo lên một tảng đá khá cao dò tìm vị trí mà Gerry mô tả, chính xác đến từng chi tiết.

Ngọn hải đăng đứng đó, sừng sững cao vút trên vách đá, những luồng ánh sáng màu trắng như thể đang hướng về phía thiên đường. Holly cẩn thận trèo qua những tảng đá gồ ghề, dò dẫm trên những vũng nước nhỏ. Và rồi, nàng nghe thấy những âm thanh lạ: tiếng kêu của lũ cá heo đang bơi lượn gần bờ. Chọn 1 vị trí thoải mái, Holly ngồi xuống ngắm nhìn đàn cá chơi đùa, lắng nghe chúng trò chuyện.

Gerry ngồi bên cạnh nàng

Có lẽ chàng còn nắm tay nàng nữa.

Chỉ thế thôi cũng quá đủ hạnh phúc cho Holly. Nàng ngồi đó cho đến khi mặt trời tắt hẳn, tâm trạng hoàn toàn thư giãn, không còn căng thẳng, như vừa được gột rửa bởi một cơn mưa tinh khiết đến từ thiên đường.

*

Máy bay hạ cánh xuống sân bay Dublin. Holly chào tạm biệt các bạn rồi lên taxi về nhà. Nàng bước chậm chậm trên con đường nhỏ dẫn vào ngôi nhà yên tĩnh, sau đó, mở tung mọi cánh cửa để không khí trong lành tràn vào.

Ngay khi mở cánh cửa sổ đầu tiên, nàng sững người nhìn ra bên ngoài. Toàn bộ khu vườn đã thay đổi hoàn toàn.

Cỏ được cắt tỉa gọn gàng, không có lấy 1 con cỏ dại. Những chiếc ghế đá kê dọc lối vào vườn được lau chùi sáng bóng, sạch sẽ. Mùi sơn mới tỏa ra từ hàng rào gỗ bao quanh vườn. Hoa cũng được trồng mới hoàn toàn và dưới bóng cây sồi già là một bộ bàn ghế sắt được chạm trổ theo kiểu cổ. Holly choáng váng. Ai đã làm tất cả những chuyện này thế nhỉ?

13. Chương 13 - Phần 1

Những ngày tiếp theo sau khi trở về từ Lanzarote, Holly vẫn sống một cuộc sống khá khép kín. Holly, Denise và Sharon cũng chưa hề gặp lại nhau. Đó không phải là do họ có thỏa thuận trước, nhưng sau 1 tuần ở bên nhau, nàng tin chắc rằng sự cách biệt này giúp mọi người lấy lại cân bằng cho cuộc sống của mình hơn.

Holly vẫn không thấy vui với cuộc sống hiện tại của riêng mình... Nó quá trống rỗng và vô vị. Nàng cảm thấy mình hầu như chẳng có một lý do thật sự nào để bước ra khỏi giường vào mỗi sáng và sống cho trọn vẹn một ngày. Gần như nàng chỉ có thể trò chuyện được cùng bố mẹ. Thời tiết ở Dublin mấy tuần nay thật ẩm ướt và ẩm đậm; khí hậu như vậy cũng thật khó để cho người ta thấy vui vẻ.

Có những ngày nàng không ra khỏi nhà, chỉ nằm trên giường xem tivi và chờ đợi, chờ đợi lá thư kế tiếp của Gerry. Đôi lúc, nàng tự hỏi chàng đang chuẩn bị đưa mình đến với cuộc hành trình nào nữa đây. Nàng biết người thân, bạn bè sẽ không vui khi thấy nàng sống trong héo mòn ngày này qua ngày khác như vậy, mặc dù trông nàng đã rất lạc quan trong kì nghỉ vừa qua. Khi Gerry còn sống, nàng sống cho chàng, và khi chàng ra đi, nàng sẽ sống bằng những thông điệp của chàng. Nàng đã luôn tâm niệm 1 điều rằng, Gerry là lẽ sống của nàng để nàng tiếp tục đi cho đến hết quãng đời còn lại.

*

Cho đến tận hôm nay, Holly vẫn không biết gì về “con yêu tinh” đã giúp nàng dọn khu vườn. Nàng lại nghĩ chắc chắn nhân vật bí ẩn kia có 1 sự nhầm lẫn nào đó, có thể anh ta vào nhầm vườn để thực hiện công việc được giao. Holly đã kiểm tra tất cả các hóa đơn nhận được mỗi tháng, chỉ có hóa đơn tiền điện, tiền điện thoại, phí bảo hiểm... Thậm chí, nàng còn chưa đủ khả năng chi trả chúng. Nhưng Holly cũng chẳng buồn quan tâm; nàng đã trở nên bang quang trước mọi sự. Nàng chỉ biết mơ những giấc mơ không bao giờ có thật.

Một ngày nọ, Holly nhận ra một điều quan trọng: “con yêu tinh” không bao giờ xuất hiện trong những lúc nàng có mặt ở nhà. Khu vườn của nàng chỉ được dọn dẹp sạch sẽ mỗi khi nàng đi vắng. Và thế là ngày hôm đó, nàng lái xe ra khỏi nhà lúc trời còn rất sớm. Rồi nàng lại đi bộ về nhà, ngồi xuống chiếc ghế khuất sau góc phong già bên đường, chờ người làm vườn bí ẩn xuất hiện.

Sáng ngày thứ ba, khi Holly bắt đầu nản thì nàng trông thấy một chiếc xe tải nhỏ dừng bên ngoài hàng rào. Có ai đó đang tiến vào khu vườn nhà nàng. Nàng vội tiến đến gần hơn để quan sát. Mặc dù đã có mấy ngày suy nghĩ và hoạch định, nàng vẫn cảm thấy hồi hộp. Ghé mắt qua chấn song hàng rào, Holly trông thấy 1 cậu bé, khoảng hơn mười tuổi, lúi theo chiếc máy cắt cỏ phía sau. Nàng chạy vội vào cổng, không buồn quan tâm đến bộ dạng của mình.

Những bước chân thỉnh thoảng của nàng khiến thằng bé hoảng hốt. Tay cậu cứng đờ trong tư thế chuẩn bị bấm chuông cửa. Miệng cậu há hốc khi thấy người phụ nữ xuất hiện ngày sau lưng.

- A ha! Ta đã bắt được “con yêu tinh” rồi! – nàng reo lên đầy thỏa mãn.

Cậu bé há hốc miệng không nói được gì. Sau vài giây, cậu mím chặt môi như thể sắp khóc rồi thét lên:

- Bố!

Holly phóng tầm mắt về phía chiếc xe tải nhỏ đang đậu trên vỉa hè trước nhà. Nàng nhanh chóng quyết định phải lấy càng nhiều thông tin càng tốt từ cậu bé, trước khi một người lớn nào đó xuất hiện.

- Vậy cậu là người đã làm việc trong khu vườn của tôi lâu nay đúng không? – Nàng khoanh tay trước ngực, cất giọng của một quan tòa.

Cậu bé thở hổn hển, lắc đầu lia lịa.

- Cậu không cần phải phủ nhận điều này đâu, - nàng nhẹ nhàng nói, - cậu đã bị bắt quả tang. - Nàng đưa mắt về phía chiếc máy cắt cỏ.

Cậu bé gọi to lần nữa:

- Bố!

Bố cậu bé đóng sầm cửa xe chạy nhanh đến

- Có chuyện gì thế, con trai? - ông vỗ vỗ vai cậu bé và nhìn Holly đợi một câu giải thích.

Holly không định đổi thái độ:

- Tôi đang hỏi cậu bé về mưu đồ của ông.

- Mưu đồ nào? - người đàn ông tròn tròn mắt.

- Cái mưu đồ mà ông đã thực hiện trên khu vườn của tôi mà không có sự cho phép của tôi. Ông sẽ đòi tiền công chứ gì? Tôi đã quá biết những chuyện như thế này rồi. - Holly chống nạnh, cố tỏ vẻ như thể nàng không dễ gì bị người khác bắt nạt.

Người đàn ông trông có vẻ lung túng:

- xin lỗi, tôi không biết cô đang nói về chuyện gì, thưa cô. Chúng tôi chưa bao giờ làm việc trong khu vườn của cô. - Ông ta nhìn chằm chằm vào khoảng sân trước ngôi nhà, nghĩ thầm trong bụng: “người phụ nữ này có lẽ không được bình thường cho lắm”

- không phải khoảng sân này, ông đã sửa sang vườn sau của tôi.

Ông ta cười khẩy:

- Sửa sang khu vườn của cô ư? Đây cô, cô có diên kê đấy? Chúng tôi chỉ cắt cỏ trên các vỉa hè dọc con đường này, thế thôi. Cô không thấy cái máy này sao? Đây là máy cắt cỏ, không có bất cứ thứ gì khác. Tất cả những gì nó có thể làm là cắt mấy cọng cỏ chết tiệt kia.

Nét căng thẳng trên gương mặt nàng bấy giờ mới giãn 1 chút. Có lẽ họ nói thật.

- Ông chắc là ông đã không vào khu vườn của tôi chứ? - nàng lặp lại bằng một giọng nghiêm nghị.

- Cô này, hôm nay là ngày đầu tiên chúng tôi làm việc ở con đường này, hướng cho là khu vườn nhà cô, và tôi đảm bảo rằng tôi sẽ không bao giờ đặt chân lên khu vườn nhà cô.

Sắc mặt Holly thay đổi hẳn.

- Nhưng tôi cứ nghĩ... - Đến lượt nàng lung túng.

- Tôi không quan tâm cô đã nghĩ gì. - ông ta cắt ngang. - Sau này, cô cố gắng tìm hiểu sự thật cho rõ trước khi làm kinh sợ đến người khác như vậy nhé.

Holly nhìn cậu bé và thấy đôi mắt cậu vẫn còn giàn dụa nước mắt. Nàng hơi áy náy, cảm thấy ngượng ngùng vô cùng.

- Chúa ơi, tôi xin lỗi. Xin hãy đợi chomột phút.

Nàng chạy vào nhà để lấy chiếc ví và quay ra, nhét vào bàn tay nhỏ xíu nhưng tròn trĩnh của cậu bé tờ năm đô la. Mặt cậu bé tươi hẳn lên.

- Thôi, đi nào. - Bố cậu bé nói, nắm tay con trai quay quả bước đi.

Holly khép cánh cổng lại. Ông ta nói đúng, có lẽ trông nàng rất giống một người diên

Điện thoại reo.

- A lô? - Holly bắt máy.

- Chào cậu, cậu khỏe không? - Denise hỏi, giọng nghe sao mà hạnh phúc thế.

- Ô, mình vừa trải qua những giây phút rất thú vị. – Holly nói tỉnh bơ.
- Mình cũng thế! – Denise cười khúc khích.
- Thật sao? Điều gì làm cậu hạnh phúc đến thế?
- Không có gì nhiều. Chỉ là những chuyện vặt của cuộc sống...
- Dĩ nhiên, chỉ là cuộc sống. Cuộc sống tươi đẹp tuyệt vời! Câu hỏi của nàng mới ngớ ngẩn làm sao.
- Cậu gọi đến có chuyện gì không?
- Mình gọi để mời cậu đến dùng bữa tối vào tối mai. Mình biết mình báo hơi vội cho nên nếu cậu quá bận rộn, hãy hoãn lại bất cứ kế hoạch nào cậu đã dự định!
- Cầm máy đợi mình xem lại lịch đã nhé. – Holly nói giọng khô khan.
- Được thôi. – Denise nói một cách nghiêm túc, và im lặng chờ đợi.

Holly vờ reo lên:

- Ô, sao cậu lại biết mà chọn ngày hay thế nhỉ? Ngày mai thì mình khá là rảnh.
- Tốt quá! – Denise vui mừng. – Tất cả chúng ta sẽ gặp nhau tại quán Chang vào lúc tám giờ tối.
- Chúng ta là những ai thế?
- Sharon và John sẽ đến, và thêm vài người bạn của Tom nữa. Chúng ta đã không gặp nhau khá lâu rồi, như vậy chắc chắn sẽ vui lắm!
- Ủ, hẹn gặp ngày mai nhé. – Holly gác máy, cô cảm thấy bức bối. Denise đã không nhớ rằng, Holly là một góa phụ đang bị nỗi đau buồn gặm nhấm từng ngày, và cuộc sống này chẳng còn gì là vui vẻ với nàng nữa cả.

Nàng hậm hực bước lên lầu, mở toang tủ áo quần. Giờ thì nàng có thể mặc cái áo cũ xấu xí nào đến dự buổi tiệc tối mai đây chứ? Và làm sao nàng có thể đi ăn tối cùng bạn bè khi trong túi chỉ còn ít tiền lẻ? Nàng hầu như còn không đủ tiền để đổ xăng cho chiếc xe của mình nữa kia. Đầu óc rối tung, Holly tóm lấy tất cả đồ đạc trong tủ ném tung tóe khắp phòng, vừa ném vừa la hét cho đến khi mệt lả. Gục đầu lên thành giường, nàng thiếp đi lúc nào không hay.

*

Holly đến nhà hàng trễ mất 20 phút vì nàng đã phải mất rất lâu để thử đồ, hết bộ này đến bộ khác. Cuối cùng, nàng quyết định mặc lại bộ đầm mà Gerry đã bảo nàng mua để tham dự cuộc thi hát karaoke lần trước. Chỉ để nàng cảm thấy đang được ở bên cạnh chàng mà thôi.

Tim nàng như se lại khi nàng tưởng tượng ra những người bạn của mình đang ngồi bên nhau nói cười vui vẻ.

Mọi người ai cũng có cặp có đôi.

Holly đột nhiên khựng lại, vội bước lùi ra sau và ẩn mình vào 1 bức tường. Nàng không còn sức để tranh đấu với cảm xúc thật của mình nữa. Nàng nhìn quanh để tìm lối thoát, như 1 người mắc tội. Nàng đi bộ về phía bãi đậu xe, trong đầu cố tìm ra một lý do nào đó để xin lỗi Denise và Sharon.

- Chào, Holly.
- Nàng sững người, từ từ quay lại. Holly nhận ra là mình đã bị bắt quả tang. Sau lưng nàng, Daniel đang tựa người vào xe và hút thuốc.
- Chào anh, Daniel. – Nàng tiến về phía Daniel. – Tôi không biết là anh cũng hút thuốc.
- Chỉ khi nào tôi căng thẳng.
- Anh đang căng thẳng sao?
- Tôi đang suy nghĩ xem có nên tham gia với những cặp đôi đang ngồi trong kia không. – Daniel hướng ánh mắt về phía nhà hàng.

Holly mỉm cười.

Daniel tiếp, giọng bông đùa.

- À, tôi sẽ không nói với họ là tôi nhìn thấy cô, nếu cô muốn.

- Vậy anh sẽ vào sao?

- Đôi khi cũng phải tham gia vào 1 cuộc vui, dù mình không muốn. – Anh nói về dứt khoát, ném điếu thuốc xuống đất và đi đi gót giày.

Holly suy nghĩ về điều anh bạn vừa nói.

- Tôi cho là anh nói đúng

- Cô không cần phải vào nếu cô không muốn. Tôi không muốn ủng hộ để cô phải trải qua một đêm tồi tệ

- Ngược lại, sẽ rất hay nếu có một kẻ cô đơn khác chịu làm bạn cùng tôi. Loại người như chúng ta bây giờ rất hiếm. Phải vậy không?

Daniel cười và đưa tay ra.

- Chúng ta vào chứ?

Holly nắm lấy tay anh và họ cùng nhau bước vào. Nàng thấy dễ chịu hơn khi biết rằng ít ra thì tối hôm nay, nàng không còn phải cô đơn giữa đám đông huyền ảo kia nữa.

- À, nhưng tôi sẽ rời khỏi đây ngay khi xong bữa tiệc chính. – Daniel mỉm cười nói.

- Kẻ phản bội! – nàng vờ la lên, thụi vào cánh tay Daniel. – Mà tôi cũng phải về sớm để kịp chuyển xe bus cuối cùng.

- Vậy thì chúng ta đã có một lý do rất hoàn hảo. Tôi sẽ nói tôi đưa cô về và cô phải về nhà vào lúc... lúc mấy giờ nhỉ?

- Mười một giờ ba mươi được không? – Nàng dự định mở lá thư tháng 11 của Gerry vào lúc 12 giờ.

- Hay lắm! – anh mỉm cười. – Chúng ta vô tình đã trở thành đồng minh của nhau.

*

- Họ đến kia rồi! – Denise la lên khi trông thấy Daniel và Holly đang khoác tay nhau bước vào.

- Xin lỗi, chúng tôi đến muộn. – Holly lên tiếng.

- Holly, đây là Catherine và Mick, Peter và Sue, Joanne và Conal, Geoffrey và Samantha, và cuối cùng nhưng không kém phần quan trọng là Des và Simon.

Holly mỉm cười, gật đầu chào mọi người.

- Chào, còn chúng tôi là Daniel và Holly. – Daniel nói, anh tỏ ra khá tự nhiên.

- Chúng tôi đã chọn món rồi, nếu cậu không thấy phiền. – Denise giải thích. – Bọn tôi chọn đủ các món để tất cả mọi người đều có thể dùng. Như vậy ổn chứ?

Holly và Daniel gật đầu.

Người phụ nữ ngồi bên cạnh Holly quay sang hỏi:

- Holly, cô làm nghề gì?

Daniel nhướn mày nhìn Holly.

- Xin lỗi? – Holly đáp lại vẻ khó chịu.

Nàng ghét những kẻ tò mò và những chuyện phiếm xung quanh vấn đề người ta làm gì để kiếm sống, đặc biệt là khi nàng chỉ mới gặp họ chưa đầy một phút.

- Cô làm gì để kiếm sống? – cô ta lặp lại.

Holly định đáp trả bằng một câu không mấy lịch sự, nhưng nàng bỗng nhận ra mọi người trong bàn ngừng nói chuyện và hướng sự chú ý vào mình. Nàng nhìn quanh, cảm thấy bối rối, hắng giọng:

- À... tôi... hiện tôi đang tạm nghỉ việc.
- Thế công việc của cô là gì? – Daniel hỏi người phụ nữ, phá tan bầu không khí im lặng.
- À, Geoffrey quản lý một doanh nghiệp riêng. – cô ta nói với vẻ hãnh diện, quay sang nhìn chồng mình.
- Phải, nhưng còn cô thì sao? – Daniel lặp lại câu hỏi.

Người phụ nữ dường như ngượng đến đỏ mặt. Cô ta lắp bắp, tìm cách đánh trống lảng:

- À, tôi lúc nào cũng bận rộn với đủ thứ công việc khác nhau. Anh này, sao anh không kể cho họ nghe về công việc của anh ở công ty thế nào? – cô ta quay sang chồng lần nữa, cố tình chuyển sự chú ý của mọi người sang anh chồng của mình.

Người chồng chồm về phía trước:

- Chỉ là 1 doanh nghiệp nhỏ thôi. – anh ta cắn 1 mẩu bánh mì và nhai từ từ. Mọi người phải đợi anh ta nuốt xong để có thể nghe anh ta nói tiếp.
- Nhỏ nhưng làm ăn cũng khá. – cô vợ chêm vào.
- Geoffrey cuối cùng cũng nuốt xong miếng bánh mì.
- Chúng tôi sản xuất kính chắn gió và đem bán cho các cửa hàng.
- Chà chà, nghe thú vị nhỉ. – Daniel nói, giọng lạnh nhạt.
- Thế anh làm gì, Dermot? – Người phụ nữ hỏi, chuyển sang nhìn Daniel.
- Xin lỗi, tên tôi là Daniel. Tôi làm chủ 1 quán rượu.
- À. – cô ta gạt đầu quay đi, giả lơ câu trả lời có vẻ thẳng thắn của Daniel. – thời tiết dạo này tệ thật đấy, phải không nhỉ? – cô ta nói với mọi người trong bàn.

Mọi người bắt đầu những cuộc chuyện phiếm riêng. Daniel quay sang Holly.

- Cô có 1 kì nghỉ vui vẻ chứ?
- Ồ, 1 khoảng thời gian đáng nhớ. – nàng mỉm cười. – chúng tôi nghỉ ngơi, thư giãn, không làm chuyện gì nghịch ngợm và ngông cuồng.
- Đó là những gì cô cần. – anh mỉm cười. – à, mà tôi có nghe về 1 tình huống sống chết nào thì phải?

Holly tròn trĩnh mắt:

- Tôi cực là Denise đã kể hết với anh đúng không?

Anh gạt đầu và cười:

- Vâng, tôi chắc là cô ấy đã kể với anh 1 kịch bản hết sức phóng đại:
- Không hẳn thế, cô ấy chỉ kể các cô đã bị cá mập vây quanh và rồi 1 chiếc trục thẳng kéo lên khỏi mặt nước.
- Ồ, thật nực cười!
- à ha, tôi đùa thôi, – anh cười, – hẳn các cô đang mải bàn 1 câu chuyện thú vị nào đó để đến nỗi trôi ra giữa biển mà không hay biết!

mặt Holly ửng đỏ vì nàng nhớ ra lúc đó, cả 3 đang nói chuyện về anh.

- nào, mọi người. – Denise kêu gọi sự chú ý của mọi người, – có lẽ các bạn đang tự hỏi vì sao tôi và anh Tom mời các bạn đến đây đêm nay..
- lời tuyên bố trong năm. – Daniel lẩm bẩm còn Holly cười khúc khích.

- Vâng, chúng tôi có 1 thông báo đến tất cả mọi người, - cô nhìn mọi người, quay sang nháy mắt với cả Holly và Sharon.

Holly tròn mắt nhìn bạn mình.

- Minh và Tom sẽ kết hôn với nhau. - Denise hét to.

Holly đưa tay ôm miệng kinh ngạc. nàng không thể tưởng tượng điều ấy lại đến quá sớm như vậy.

- Ôi! Denise ! - nàng thở gấp, bước ra khỏi chỗ ngồi, đến bên ôm hôn chúc mừng Denise và Tom.- Thật là 1 tin tuyệt vời! Xin chúc mừng cậu!

Nàng nhìn Daniel, mặt anh trắng bệch ra.

- Đợi đã! Đợi đã! - Denise ngăn mọi người, quay sang nhìn Sharon đang cầm cốc nước cam trong tay. - Sharon, sao cậu không uống?

- Đây. - Tom nói, rót cho Sharon 1 ly sâm banh.

- Không, đừng rót cho tôi, cảm ơn. - Sharon nói

- Tại sao không? - Denise bức tức, đổi sắc mặt vì cô bạn thân lại không chịu uống mừng hạnh phúc của mình.

John và Sharon nhìn nhau mỉm cười.

- À, chúng tôi định không nói gì vì đêm nay là 1 đêm đặc biệt, đêm của Denise và Tom...

Mọi người im lặng chờ đợi.

- Minh... đã có mang! John và mình sẽ có em bé! - Sharon ngượng ngịu.

Đôi mắt John rưng rưng, còn Holly ngồi sững sờ trong ghế. Nàng hoàn toàn bị bất ngờ. Nàng thậm chí còn không biết cả điều đó nữa. Ngân ngấn nước mắt, Holly bước lại chúc mừng John và Sharon. Rồi nàng ngồi xuống và hít 1 hơi thật sâu. Với nàng, cuộc sống thay đổi như thế đã là quá nhiều.

- Vậy, chúng ta hãy chúc mừng lễ đính hôn của Tom và Denise, và chúc mừng đứa con của John và Sharon!

Mọi người cụng ly. Holly im lặng, cố ăn một chút, cho dù chẳng thấy thứ gì ngon miệng cả.

- Cô có muốn chuyển giờ đã định thành mười một giờ không? - Daniel quay sang hỏi nàng 1 cách tế nhị, và nàng lập tức gật đầu đồng ý.

Sau bữa ăn, Holly và Daniel cáo về và hầu như chẳng có ai cố thuyết phục họ ở lại.

- Mình sẽ góp một ít với cậu nhé? - Holly kín đáo hỏi Denise trước khi ra về.

- Ồ, đừng lo về chuyện đó. - Denise phẩy tay từ chối.

- Không, đừng có ngớ ngẩn thế. Mình không thể để cậu trả mãi. Mình hỏi thật đấy?

người phụ nữ ngồi bên cạnh Holly chộp lấy bản thực đơn, miệng lẩm bẩm cộng tiền. Họ đã gọi rất nhiều món.

- À, vậy thì khoảng 50 euro mỗi người, bao gồm cả rượu và sâm banh.

Holly hít thở và nhìn xuống số tiền 30 euro trong tay.

Daniel nắm lấy tay nàng kéo đi:

- Chúng ta đi thôi, Holly.

Nàng mở miệng định nói lời xin lỗi, rằng nàng đã không mang đủ tiền nhưng khi nhìn vào ví, nàng thấy 1 tờ 20 euro nằm hờ ở ngăn ngoài cùng.

Nàng nhìn Daniel mỉm cười, biết ơn. Cả hai đi thẳng ra bãi để xe.

Họ ngồi trong xe im lặng. Cả hai đều cùng đang suy nghĩ về những gì vừa xảy ra. Nàng rất muốn được chung vui với các bạn của mình, và nàng đã thực sự cảm thấy rất hạnh phúc khi nghe họ thông báo những

tin vui. Nhưng nàng không thể trút bỏ được cái cảm giác mình đang bị bỏ rơi. Cuộc sống của một người đang tiến về phía trước, mà không có nàng.

Daniel dừng xe trước cửa nhà nàng.

- Anh có muốn vào uống 1 tách trà hay cà phê hay thứ gì đó không? – nàng chắc là anh ta sẽ nói “không”. Nhưng rồi Daniel đã tháo dây an toàn và mở cửa xe bước xuống. Nàng thật sự rất mến Daniel, anh là 1 người biết quan tâm đến người khác và cũng là người nàng thấy vui khi ở bên cạnh, nhưng giờ thì nàng muốn được ở một mình.

- Mọi chuyện đến nhanh quá phải không? – anh nói, nhấp 1 ngụm cà phê.

Holly lắc đầu:

- Daniel, tôi đã chơi với các bạn của mình gần hết cuộc đời, vậy mà tôi đã không biết trước được điều gì cả.

- Phải, giá như nó làm cho cô cảm thấy khá hơn. Tôi cũng đã biết Tom từ rất lâu rồi, và anh ấy cũng chẳng nói với tôi điều gì cả.

- Mặc dù Sharon không uống rượu khi chúng tôi cùng nhau đi nghỉ, – nàng nói, – và 1 đôi lần cô ấy bị nôn, nhưng cô ấy nói là bị say sóng...

Nàng im bặt, thấy đầu óc đầy ắp những suy nghĩ mông lung.

- Say sóng ư? – Daniel hỏi, anh có vẻ bối rối.

- Sau lần chúng tôi suýt chết.

- Ồ, phải.

lần này, cả hai đều không cười như mọi khi.

- Thật là khôi hài! – Daniel nói, anh có vẻ thoải mái trong chiếc ghế sofa.

“Ôi, không”, Holly nghĩ trong đầu, “anh ấy không có ý định ra về sớm rồi”

- bạn bè thường bảo tôi và Laura sẽ là cặp đầu tiên làm đám cưới, – anh nói tiếp, – tôi chỉ không nghĩ rằng Laura sẽ kết hôn trước tôi.

- Cô ấy sắp kết hôn sao? – Holly nhẹ nhàng hỏi.

Anh gật đầu và quay đi.

- Anh ta cũng từng là bạn của tôi. – anh cười, giọng cay đắng.

- Giờ thì hẳn là không nữa rồi.

- Không, – anh lắc đầu, – dĩ nhiên là không.

- Tôi rất lấy làm tiếc. – nàng nói 1 cách chân thành.

- À, vậy là chúng ta đã cùng san sẻ sự bất hạnh của nhau 1 cách công bằng rồi đấy. Cô là người biết rõ chuyện của tôi hơn bất kỳ ai khác đấy.

- Sao, sự san sẻ công bằng ư? – nàng lặp lại.

- Tôi biết, chẳng có gì gọi là công bằng cả, nhưng đừng lo, rồi chúng ta sẽ có cả những may mắn nữa.

- Anh nghĩ thế sao?

- Tôi hy vọng là thế.

Họ ngồi im lặng trong chốc lát. Holly nhìn lên đồng hồ. Đã hơn 12h. nàng thật sự muốn làm cho Daniel biến mất khỏi ngôi nhà để nàng có thể mở phong thư của Gerry.

Anh đọc được suy nghĩ của nàng.

- Cô đã thực hiện thông điệp của những bức thư ấy thế nào rồi?

Holly nghiêng người về phía trước, đặt cốc nước xuống bàn.

- Vâng, thật ra tôi có 1 phong thư phải mở vào tối nay, cho nên...

- Được rồi, - anh nói, ngồi thẳng người dậy. – đã đến lúc tôi phải về.

Holly bặm môi, nàng cảm thấy có lỗi khi hỏi anh rời khỏi nhà nàng 1 cách vội vã như thế, nhưng điều đó lại làm cho nàng cảm thấy nhẹ nhõm.

- Cảm ơn anh rất nhiều vì đã cho tôi đi nhờ, Daniel, và cả tờ 20 euro nữa.- nàng nói trong lúc tiễn anh ra tận cửa.

- Không có gì đâu.

Họ ôm hôn rồi chào tạm biệt.

*

14. Chương 13 - Phần 2

Holly nắm chặt chiếc phong bì bé xíu trong tay, “Tháng này anh dành điều gì cho em đây?”. Đã 12h 15'. Thường thì vào giờ này, Sharon và Denise đã gọi đến, cả hai đều hỏi hộp theo dõi từng thông điệp mà Gerry để lại. Nhưng tối nay, Holly vẫn chưa nhận được điện thoại của 1 ai cả. Đường như lễ đính hôn của Denise và việc Sharon chuẩn bị có em bé đã làm cho họ không còn nhớ gì đến bức thư của Gerry. Rồi Holly quay sang tự nguyện rửa mình. Nàng muốn quay lại nhà hàng ngay lập tức để chúc mừng những người bạn thân thiết nhất của mình.

Nàng ghen tị với họ, với số phận may mắn của họ ư? Nàng tức giận ư? Ngay cả những lúc tụ họp ở bên cạnh bạn bè như thế, nàng cũng cảm thấy cô đơn vây kín hồn mình. Dù có ở giữa 1 căn phòng hàng ngàn người đi chăng nữa, nàng cũng sẽ cảm thấy đơn độc như chỉ có 1 mình mà thôi. Nàng lẻ loi và cô đơn quá. Nàng tội nghiệp cho chính bản thân mình.

Nàng không nhớ nổi lần cuối cùng nàng thực sự cảm thấy hạnh phúc là khi nào. Phải chăng là khi có ai đó làm cho nàng phải cười đến mỏi cả miệng. Nàng nhớ cái cảm giác được đi vào giấc ngủ mà không hề suy nghĩ hay lo lắng chuyện gì; nàng nhớ cái cảm giác được thưởng thức những món ăn ngon thay vì cố nuốt trôi để làm dịu cơn đói. Nàng nhớ cái cảm giác được thưởng thức những chương trình truyền hình yêu thích thay vì phải dùng nó để giết thời gian. Nàng ghét cái cảm giác bồn chồn trong người mỗi lần nhớ Gerry. Nàng ghét cái cảm giác không có lý do gì để thức giấc vào mỗi buổi sáng. Nàng ghét cái cảm giác không có gì để mong ngóng và chờ đợi.

Nàng nhớ cảm giác được yêu, nhớ ánh mắt Gerry nhìn nàng vào mỗi buổi sáng thức dậy; nàng nhớ cái cảm giác được chàng chạm vào da thịt; nhớ vòng tay, những lời chàng an ủi; nhớ những lời yêu đương chàng nói với nàng. Ôi, nàng cứ nhớ...

Nàng ghét phải đếm ngày tháng đi qua cho đến khi nàng có thể đọc lá thư kế tiếp của Gerry. Bởi vì đó là tất cả những gì còn lại của chàng, và sau lá thư này, nàng chỉ còn lại 3 lần trông ngóng đến 12h đêm để đọc thư chàng nữa mà thôi. Rồi đây, cuộc đời chàng sẽ đi về đâu khi chẳng còn lá thư nào của Gerry. Than ôi, kí ức luôn đẹp, nhưng ta lại không thể sờ vào nó, ngửi thấy nó hay giữ nó trong tay. Nó không bao giờ là thực tại, và nó sẽ phai mờ theo thời gian!

Nàng sẽ chỉ sống những ngày tháng tới đây với mình Gerry thôi. Nàng lau giọt nước mắt vừa lăn xuống má, từ từ mở phong thư thứ bảy của chàng.

Hãy nhắm mắt nhắm mắt, và nếu có bị trượt thì em vẫn ở giữa những vì sao. Hãy hứa với anh là lần này em sẽ cố tìm 1 công việc mà em yêu thích.!

Tái bút: Anh yêu em...

Holly đọc đi đọc lại lá thư, cố gắng khám phá ra cảm nhận của chính nàng qua từng câu chữ chàng viết. Từ lâu, lâu lắm rồi, cứ mỗi khi nghĩ đến việc phải trở lại với công việc, nàng lại cảm thấy sợ đến chết khiếp. Nàng nhìn mình 1 điều rằng nàng vẫn chưa sẵn sàng để bước tiếp, rằng điều đó hẳn còn quá sớm. Nhưng nàng biết nàng không còn sự lựa chọn nào khác. Nếu Gerry nói đã đến lúc, nghĩa là đã đến lúc.

Mọi nàng nở 1 nụ cười. “Em hứa, Gerry”, nàng nói. Phải rồi, lá thư này không dành cho nàng 1 chuyến đi Lanzarote khác nhưng ít nhất nó cũng giúp nàng có được bước tiến mới trên con đường mà nàng đã đi, và sẽ phải đi. Nàng chạy vội đến chiếc ngăn kéo trong nhà bếp, lấy ra 1 xấp giấy và 1 cây viết. Nàng bắt đầu viết ra những công việc mà nàng nghĩ mình có thể làm.

DANH SÁCH NHỮNG CÔNG VIỆC CÓ THỂ LÀM

1. Nhân viên FBI. “Mình không phải là người Mỹ. Cũng không thích sống ở Mỹ. Mình cũng không có kinh nghiệm làm cảnh sát.”
2. luật sư. “Mình từng rất ghét trường học. Và hàng triệu năm nữa cũng không muốn đến trường”
3. bác sĩ. “Ồi, không!”
4. Y tá. “Mình không thích mặc đồng phục”
5. Nhân viên phục vụ bàn. “Chắc mình sẽ ăn hết thức ăn mất”
6. Vệ sĩ. “Ý tưởng hay nhưng sẽ chẳng ai thuê mình.”
7. nhân viên chăm sóc sắc đẹp. “Mình hiếm khi chăm sóc ngay cả cho bản thân. Mình không thích nhìn cơ thể người khác.”
8. thợ làm tóc. “Không thể nào làm được 1 ông chủ tốt như Leo.”
9. làm phụ tá cho 1 cửa hàng. “Mình sẽ không thích 1 bà chủ như Denise”
10. Thư kí. “Mình sẽ không bao giờ quay lại với công việc chán ngắt này”
11. Nhà báo. “Nội dung bài báo chắc cũng dây cà ra dây muống. ha ha. Mình nên trở thành nhà hài kịch”
12. Diễn viên. “Chắc chắn mình không thể diễn xuất tốt hơn lần diễn trước” (trong “tác phẩm để đời” Các Cô Gái Và Thành Phố Về Đêm)
13. người mẫu. “Mình không muốn ăn kiêng và giảm béo, và mình đã quá già.”
14. ca sĩ. “Ồi, không, mình không muốn làm trò cười cho thiên hạ như vụ karaoke lần trước.”
15. nhân viên công ty quảng cáo. “Ừm.. mình phải làm 1 cuộc nghiên cứu ngay ngày mai mới được.”

Cuối cùng, mãi đến 3h sáng, Holly mới thiếp đi. Nàng mơ thấy mình trở thành 1 người phụ nữ hết sức tài giỏi trong công ty quảng cáo, đang thực hiện 1 bài diễn văn trước 1 cuộc hội nghị trên tầng cao nhất của 1 tòa nhà chọc trời nằm trên đại lộ Grafton. “À, Gerry đã nói là mình phải nhắm mắt nhắm mắt cho được mặt trăng cơ mà...”

Nàng thức dậy rất sớm vào sáng hôm sau, cảm thấy vẫn còn hồi hộp với giấc mơ đêm qua. Nàng tắm vội, trang điểm rồi ra ngoài. Nàng lái xe về phía thư viện gần nhà. Nàng muốn lên internet để tìm một việc làm thích hợp.

- Xin chào, - Holly nói khẽ, - không biết tôi có thể dùng internet được không ạ?

- Không vấn đề gì, - người thủ thư đáp, tay chỉ về dãy máy vi tính nằm ở một góc riêng phía cuối căn phòng, - 5 euro ổi 20 thừa cô.

Holly lấy ra tờ 10 euro cuối cùng. Nàng không thể tin được đó là tất cả những gì còn lại của nàng, nhưng nó cũng cho nàng có thêm động lực để bắt tay vào tìm kiếm việc làm.

- Kô, kô. - người thủ thư trả lại tiền cho Holly, - cô có thể trả khi nào sử dụng xong.

Nàng hít 1 hơi thật dài, bước vào phòng máy. Nhưng kô còn chỗ trống nào cả.

Holly đứng giữa phòng, tay mân mê túi xách, mắt nhìn quanh ngơ ngác. Bỗng tim nàng như muốn rớt ra khi bắt gặp Richarch đang ngồi trước 1 cái máy tính gần đó. Nàng nhón chân lại gần và vỗ nhẹ vào vai Richarch. Anh giật nảy người quay lại.

- Chào anh. - nàng thì thầm.

- Ô, chào Holly. Em đang làm gì ở đây? - Anh hỏi, vẻ kô được tự nhiên cho lắm, như thể đang bị bắt gặp làm chuyện gì đó vụng trộm.

- Em đang đợi máy, - nàng giải thích, - em muốn lên mạng tìm một việc làm.

- À, vậy sao. EM có thể dùng máy này cũng được.

- Ô, kô, anh kô phải làm thế đâu! - nàng vội vàng trả lời.

- Kô sao cả, anh chỉ nghiên cứu 1 số việc thôi. Giờ thì anh xong rồi. - anh đứng dậy, nhường chỗ cho Holly.

- ANh đi 1 quãng đường dài để tới đây sao?

Nàng hỏi Richarch vẻ ngạc nhiên. Nàng cũng kô biết là người anh của mình đang làm gì, ở đâu, và có lẽ sẽ rất ngốc ngếch nếu bây giờ nàng lại hỏi những điều đó. Holly chỉ biết anh luôn phải mặc chiếc áo khoác trắng, đi đi lại lại trong phòng thí nghiệm và đổ những chất hóa học đầy màu sắc vào trong các ống nghiệm. Nàng chỉ biết đến thế mà thôi.

- Công việc mang anh đến mọi nơi mà. - Richarch đùa, nhưng có vẻ lúng túng.

anh vội nói lời tạm biệt, đi đến chỗ người thủ thư trả tiền rồi nhẹ nhàng bước ra ngoài.

40 sau, Holly vui vẻ đứng dậy tắt máy, bước tới đặt 10 euro lên quầy. Người phụ nữ gõ gõ bàn phím.

- 15 euro thừa cô.

Holly muốn nín thở khi nghe cô ta nói.

- Nhưng tôi nhớ cô có nói với tôi là 5 euro ối 20 cơ mà.

- Vâng, đúng thế. - Người phụ nữ nhìn nàng mỉm cười, đưa tay nâng gọng kính.

- Và tôi chỉ lên mạng có 40 .

- Thật ra cô có ngồi vào máy 44 , như vậy sẽ tính sang 20 sau.. - Người phụ nữ nói, mắt vẫn nhìn vào màn hình trước mặt.

Holly cười giả lả.

- Nhưng chỉ thêm có vài phút thôi mà. Kô đáng để thêm 5 euro nữa.

Người thủ thư im lặng.

- Vậy là tôi phải trả sao? - Holly hỏi, vẻ hi vọng.

- Vâng, quy định là thế.

Holly xuống giọng và ghé lại gần người phụ nữ.

- Tôi thật sự xin lỗi, nhưng hiện tại tôi chỉ mang theo có 10 euro. Tôi có thể trả số tiền còn lại vào lần sau được kô?

Người thủ thư lắc đầu:

- Rất tiếc chúng tôi kô được phép làm thế. Cô phải trả đủ số tiền.

- Nhưng tôi không có đủ tiền. - Holly phản đối.

Cô ta nhìn Holly trân trân.

- Thôi được. - Holly rút điện thoại ra.

- Xin lỗi, nhưng cô không được phép dùng nó ở đây. - Người thủ thư đưa tay chỉ lên tấm bảng ghi dòng chữ :
“Không sử dụng điện thoại di động”.

- Nếu cô không cho tôi dùng điện thoại, làm sao tôi có thể gọi ai đó đến giúp tôi cơ chứ? Nếu họ không đến đây đưa tiền cho tôi, làm sao tôi có tiền trả cho cô. Vậy là chúng ta gặp rắc rối rồi đúng không? - Nàng cao giọng.

Người thủ thư trở nên bối rối.

- Thế tôi có thể ra ngoài gọi điện được không?

- Thường thì chúng tôi không đồng ý để khách rời khỏi đây mà chưa trả tiền, nhưng có lẽ tôi sẽ cho cô một ngoại lệ.

Holly bước đi và suy nghĩ không biết nên gọi cho ai. Nàng không thể gọi cho Desnise và Sharon, dù biết chắc rằng cả hai sẽ vội vã đến ngay. Nàng không muốn họ biết thêm những thất bại trong cuộc sống mà nàng đang gặp phải, nhất là trong lúc họ đang hạnh phúc như thế này. Nàng cũng không thể gọi cho Ciara vì con bé đang trong ca trực ở Hogan. Jack thì đã đi dạy trở lại, Abbey cũng thế, Declan thì đang ở trường còn Richard thì đã nằm ngoài sự lựa chọn ngay từ đầu.

Những giọt nước mắt lăn xuống đôi gò má đang đỏ ửng của nàng khi nàng nhìn lại lần nữa các số điện thoại trong máy. Nàng không biết phải gọi cho ai nữa cả. Nàng nên làm gì đây nhỉ? Thật là xấu hổ khi phải gọi cho ai đó chỉ để hỏi mượn 5 euro. Và sự thật rằng nàng không có lấy 1 ai để gọi khi cần được giúp đỡ như thế này. Nhưng nàng phải làm gì đó chứ, nếu không, người thủ thư có lẽ sẽ gọi cảnh sát đến bắt nàng mất thôi. Một ý nghĩ thoáng qua đầu, nàng bấm số.

“Xin chào, tên tôi là Gerry, xin vui lòng để lại tin nhắn sau tiếng bíp. Tôi sẽ gọi lại ngay khi tôi có thể.”

- Gerry, - Holly vừa khóc vừa nói.- em cần anh..

Holly đứng bên ngoài cánh cửa thư viện và chờ đợi. Người thủ thư thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn nàng.

Cuối cùng thì tiếng xe của bà Elizabeth cũng dừng lại bên ngoài. Holly cố tỏ vẻ bình thường. Nhìn nụ cười hiền trên gương mặt của mẹ khi bà tiến về phía cô, Holly nhớ lại rất nhiều kỉ niệm. Mẹ nàng thường đón nàng tan học mỗi ngày khi nàng còn quen thuộc chạy đến như để giải cứu nàng sau một ngày như địa ngục ở trường. Nàng đã rất ghét trường học, phải, cho đến khi nàng gặp Gerry. Rồi từ đó, nàng lại mong được đến trường mỗi ngày để họ có thể được ngồi học cùng nhau, chơi đùa cùng nhau.

Nghĩ đến đây, mắt Holly rưng rưng, bà Elizabeth vội chạy đến bên con gái và ôm chầm lấy nàng.

- Ôi, Holly tội nghiệp của mẹ... Có chuyện gì vậy con gái? - Bà nói, bàn tay vuốt vuốt mái tóc cô.

Holly nhẹ nhàng kể lại sự việc.

- Được rồi con gái, con hãy ra ngoài xe đợi mẹ.

Holly ngồi yên trong xe, đẩy qua đẩy lại chiếc cần dò sóng radio trong khi đợi mẹ nàng vào nói chuyện với kẻ dám bắt nạt con gái bà.

- Đồ quỷ dữ. - Bà lẩm bẩm khi quay trở lại xe. - Chúng ta về nhà và nghỉ ngơi thôi.

Holly mỉm cười cảm ơn mẹ, một giọt nước mắt mặn nóng lăn dài xuống má nàng. “Về nhà” - nàng thích được nghe hai từ ấy.

*

Holly rúc người vào chiếc ghế đệm bên cạnh mẹ. Nàng cảm thấy mình như một đứa trẻ. Khi nàng còn bé, hai mẹ con thường nằm bên nhau trên chiếc ghế nệm này để trò chuyện với nhau, bất kể chuyện gì. Holly bỗng ao ước lúc nào cũng ở bên cạnh mẹ như thế này.

Giọng mẹ nàng cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng:

- Mẹ có gọi cho con đêm qua, con đã ra ngoài sao?

- Vâng ạ, con ra ngoài ăn tối cùng các bạn và hàng trăm người xa lạ khác. – Holly dụi mắt về một mối.

- Các bạn con có khỏe không? – Bà Elizabeth hỏi, giọng tràn đầy tình yêu thương. Bà luôn làm cho Holly thấy dễ chịu.

Holly hớp 1 ngụm trà:

- Sharon đã có mang và Denise đã đính hôn. – Nàng trả lời mẹ, đôi mắt đăm chiêu nhìn vào khoảng không.

- Ôi! – Mẹ nàng thốt lên, bà cũng không biết phải phản ứng như thế nào khi nghe đứa con gái rõ ràng là đang rất buồn khi nói về những tin vui. – Con cảm thấy thế nào khi nghe những chuyện ấy? – Bà nhẹ nhàng hỏi, đưa tay vén những lọn tóc rối trên gương mặt Holly.

Holly nhìn xuống đôi bàn tay mình thật lâu, cổ trắn tĩnh. Nhưng nàng đã thất bại, Vai nàng run lên và nàng cố giấu gương mặt dưới mái tóc.

- Ôi, Holly. – Bà Elizabeth lấy tách trà ra khỏi tay Holly và ngồi sát vào con gái. – Con cảm thấy như thế này cũng là rất đổi bình thường mà thôi.

Holly không thốt được lời nào, dù rằng nàng rất muốn nói điều gì đó để che giấu nỗi buồn của mình.

Có tiếng gõ cửa, tiếng Ciara nói vọng vào:

- Bọn con đã về rồi đây!

Holly sực sật, nàng áp đầu lên ngực mẹ.

- Mọi người đâu cả rồi? – Ciara hét toáng lên, tiếp tục gõ cửa ầm ĩ.

- Đợi 1' nào con gái. – Bà Elizabeth nói vọng ra.

Bà thấy bức mình. Bà không muốn Ciara quá hồ hởi vào lúc này, vì rất có thể con bé sẽ làm cho Holly chui vào cái vỏ của chính mình lần nữa. Đã từ rất lâu, Holly không trò chuyện gì với bà; con gái bà đã chọn cách kìm nén mọi cảm xúc từ buổi lễ tang của Gerry và bà biết, dường như nó đã vượt qua nỗi đau này.

- Con có tin mới đây! – giọng Ciara mỗi lúc một to khi cô tiến về phía phòng khách. – Con và Mathew sẽ quay lại Úc.

Nhưng cô lập tức im bặt khi nhìn thấy chị gái đang thẫn thờ trong vòng tay mẹ. Cô đẩy Mathew ra khỏi phòng và nhẹ nhàng đóng cửa lại.

- Giờ Ciara cũng sắp đi rồi mẹ ạ. – Holly càng khóc to hơn. Bà Elizabeth thấy thương con gái vô cùng.

Holly thức đến tận khuya hôm đó để trò chuyện với mẹ. Nàng nói về tất cả những chuyện làm cuộc sống của nàng gần như trở nên vô nghĩa trong những tháng qua. Và mặc dù mẹ nàng đã hết sức an ủi, Holly vẫn cảm thấy nàng đang mắc kẹt trong mối tơ vò của chính nàng.

Sáng hôm sau, nàng thức dậy trong tiếng cười đùa và nói chuyện ồn ào của mọi người. Nàng mỉm cười khi nghe thấy tiếng cười quen thuộc của cậu em trai và cô em gái chạy quanh ngôi nhà. Chúng hò hét nhau rằng đã bị trễ giờ làm và đến ban nhạc tập luyện, tiếp theo là tiếng bố cầu nhàu hỏi thúc hai anh em Ciara và Declan, rồi tiếng mẹ khấn khoản bảo mọi người nói nhỏ để không quấy rầy giấc ngủ của nàng. Cuộc sống vẫn đang trôi qua, vẫn cứ đơn giản như nó vốn dĩ.

*

Giờ ăn trưa, bố nàng ghé qua và dúi vào tay nàng tờ séc 5000 euro.

- Ôi, bố, con không thể nhận cái này đâu. – Holly nói, cố giấu sự xúc động.

- Con hãy cầm lấy. Ông nhẹ nhàng nói và đẩy cánh tay Holly lại. – hãy để bố mẹ được giúp con, con gái.

- Con sẽ trả lại cho bố mẹ. – nàng nói và ôm bố vào lòng thật chặt.

Holly đứng ngay cửa vẫy chào tạm biệt ông cho đến khi ông đi khuất xuống con đường. Nàng nhìn tấm séc, cảm thấy gánh nặng trên vai đã vơi đi phần nào. Nàng có thể nghĩ ra ít nhất đến 20 điều có thể làm với số tiền này, nhưng lần này, việc mua sắm quần áo không còn nằm trong số đó nữa. Khi đi ngang qua phòng khách

để vào bếp, nàng nhìn thấy chiếc nút đỏ trên điện thoại đang bật sáng. Nàng ngồi xuống chân cầu thang và nhấn nút.

Có đến 5 tin nhắn.

1 tin từ Sharon, Sharon gọi đến để hỏi xem nàng có ổn không vì cô ấy không nhận được cú điện thoại nào của nàng cả ngày hôm nay. Tin nhắn thứ hai là của Denise, cô gọi đến cũng cùng 1 lý do như Sharon. Chắc chắn là hai người này đã nói chuyện gì đó với nhau. Tin nhắn thứ ba là của Sharon, tin nhắn thứ 4 là của Denise, và tin thứ 5 là của ai đó vừa nghe tiếng bíp thì gác máy. Nàng nhấn nút xóa rồi chạy lên lầu thay quần áo. Nàng vẫn chưa sẵn sàng để nói chuyện với Sharon và Denise; nàng muốn sắp xếp lại cuộc sống của mình trước khi nói chuyện với họ để có thể cảm thấy tự tin và vui mừng hơn cho hạnh phúc của cả hai.

Nàng ngồi trong căn phòng trống rỗng, nhìn chăm chú vào màn hình máy tính và bắt đầu viết một lá đơn xin việc. Nàng có rất nhiều kinh nghiệm trong chuyện này bởi vì nàng đã thay đổi công việc không biết bao nhiêu lần trước đây. Cũng đã khá lâu kể từ lần cuối cùng nàng phải lo lắng suy nghĩ về 1 cuộc phỏng vấn xin việc. Và nếu thật sự nàng phải trải qua 1 cuộc phỏng vấn, liệu có ai muốn tuyển nàng làm việc khi mà nàng đã nghỉ ở nhà gần như cả 1 năm qua?

Đọc lại tờ đơn xin việc, nàng cho rằng nếu nàng là nhà tuyển dụng, nàng sẽ tuyển ngay chính mình. Và nàng tự cười mình với ý nghĩ... buồn cười ấy.

Sáng thứ hai, nàng chọn mặc 1 bộ đồ lịch sự và trang điểm thật duyên dáng rồi lái xe ra khỏi nhà. Cuối cùng, xe của nàng cũng được tiếp thêm 1 ít nhiên liệu để nó có thể hoạt động trở lại. Đậu xe bên ngoài tòa nhà, nàng soi mình vào chiếc gương xe và tô thêm 1 ít son môi. Không còn thời gian để lãng phí nữa. Nếu như Gerry nói phải tìm 1 việc làm, nhất định nàng sẽ tìm 1 việc làm.

15. Chương 14

Holly đang ngồi trên chiếc ghế gỗ dưới bóng cây sau khu vườn đã được dọn sạch như mới, nhâm nhi ly rượu vang đỏ và lắng nghe tiếng xào xạc của những vòm lá trên cao. Nàng quan sát cách bài trí cây cảnh trong vườn, thầm nghĩ người làm vườn bí ẩn ấy hẳn phải là một tay rất chuyên nghiệp. Nàng khoan khoái hít thật sâu mùi hương hoa nhài được trồng khắp nơi trong vườn. Đã tám giờ tối và màn đêm bắt đầu buông xuống. Những chiều mùa hè rực nắng đã đi qua, và ai đấy lại chuẩn bị đón một mùa thu đang đến gần.

Nàng nghĩ về mẫu tin từ bộ phận tuyển dụng, và nàng cảm thấy hơi bất ngờ khi nhận được một câu trả lời của họ rất nhanh như vậy. Người phụ nữ nói qua điện thoại rằng họ đã đọc bản sơ yếu lý lịch và họ rất thích, trong khi đó, hai nơi khác cũng hẹn nàng đến để phỏng vấn.

Nàng cảm thấy rất bồn chồn khi nghĩ đến những cuộc phỏng vấn sắp tới. Nàng thường thể hiện không tốt trong các cuộc phỏng vấn, thêm vào đó nàng lại chẳng mấy hứng thú với những công việc ấy. Tuy nhiên, lần này nàng lại cảm thấy khác; nàng cảm thấy hồi hộp được trở lại với một công việc nào đó, nàng phải làm mới cuộc sống của mình mới được. Cuộc phỏng vấn đầu tiên liên quan đến công việc tiếp thị. Với công việc này, nàng chỉ phải loay hoay trong thành phố Dublin. Đó là một công việc mà nàng không có chút kinh nghiệm nào, nhưng nàng sẵn sàng học hỏi để làm tốt bởi “tiếp thị” nghe có vẻ hay hơn nhiều so với những công việc mà nàng đã từng làm trước đây. Nàng đang sẵn sàng liều lĩnh một phen.

Cuộc phỏng vấn thứ hai là của một công ty quảng cáo hàng đầu Ailen, và nàng biết là có rất ít hy vọng. Nhưng Gerry đã bảo nàng phải cố gắng tìm lấy 1 cơ hội. Nàng phải cố gắng.

Holly cũng nghĩ đến cuộc điện thoại từ Denise. Denise quá hồi hộp đến nỗi cô dường như không buồn quan tâm đến chuyện họ đã không nói chuyện với nhau kể từ buổi tối tuần trước. Thật ra Holly nghĩ Denise cũng không để ý đến chuyện hôm ấy nàng không vui. Denise toàn nói đến những dự định của cô cho đám cưới sắp đến,

cô huyền thuyên gần cả tiếng đồng hồ để nói về chuyện cô sẽ mặc kiểu váy nào, nên chọn kiểu hoa nào để trang hoàng cho tiệc cưới hay nên tổ chức đám cưới ở đâu. Cứ thế, Denise liên tục chuyển từ đề tài này sang đề tài khác. Tất cả những gì Holly có thể làm là thỉnh thoảng ậm ừ để Denise biết rằng nàng đang lắng nghe. Thông tin duy nhất mà Holly giữ lại là Denise dự định tổ chức đám cưới vào đêm giao thừa, và Tom không hề có ý kiến gì cả. Holly ngạc nhiên khi biết họ đã dự định ngày cưới, việc này xảy ra nhanh quá. Nàng đã nghĩ đây sẽ là 1 trong những cuộc đính hôn kéo dài ít nhất cũng vài ba năm, nhất là vì Denise và Tom chỉ mới quen nhau được 5 tháng. Nhưng Holly không thấy lo lắng mấy. Hiện tại, nàng là độc giả thường xuyên của mục “Tìm bạn trăm năm” trên một tạp chí.

Sharon không gọi cho Holly kể từ ngày cô công bố tin cô có thai; và Holly biết rằng mình sẽ phải gọi điện đến cho bạn mình càng sớm càng tốt trước khi thời gian trôi qua và trở thành quá muộn. Đây là quãng thời gian quan trọng trong cuộc đời Sharon, và nàng biết nàng nên ở bên cạnh cô ấy lúc này. Vậy nhưng, nàng vẫn hiểu được rằng nàng thật lòng không có chút tâm trạng nào để có thể hết lòng với bạn bè. Nàng đang ghen tị với hạnh phúc của Sharon, đang cảm thấy cay đắng và trở nên ích kỷ vô cùng. Nàng biết mình không nên như thế, nhưng “đôi khi con người ta cũng cần phải biết ích kỷ để có thể tiếp tục sống”. Holly vẫn luôn dõi theo cuộc sống của Sharon và John. Sharon đã từng nói cô rất ghét trẻ con cơ mà! Holly nghĩ và cảm thấy mình thật vô lý.

Gió bắt đầu thổi mạnh, Holly mang cốc rượu vào nhà và rót thêm cho đầy ly. Những ngày tiếp theo của nàng sẽ là dự các cuộc phỏng vấn, sau đó là cầu nguyện cho nàng được thành công.

*

Có tiếng xe ai đó đỗ trước nhà làm nàng tỉnh giấc. Nàng bước ra khỏi vườn và mặc vội chiếc áo ngủ của Gerry, thầm đoán nhân viên bảo trì mang nàng tới trả. Nàng đã gửi nó tại một ga ra cách đây mấy ngày. Ghé mắt nhìn qua tấm rèm cửa, Holly vội vàng nhảy phắt ra sau khi nhìn thấy Richard từ trong xe bước ra. Nàng hy vọng anh ấy không nhìn thấy nàng bởi vì nàng vẫn chưa chuẩn bị tâm lý cho cuộc viếng thăm của anh ấy. Nàng đi qua đi lại trong phòng, cảm thấy có lỗi vì để mặc tiếng chuông cửa “reng” liên hồi. Nàng biết nàng thật không phải nhưng nàng không thể chịu đựng việc phải tiếp tục 1 cuộc nói chuyện ngớ ngẩn khác với Richard nữa. Nàng thật sự không còn gì để nói; vẫn chưa có gì thay đổi trong cuộc đời nàng, nàng cũng chẳng có tin gì mới đáng làm người khác ngạc nhiên; nàng cũng không biết phải kể những gì, ngay cả những chuyện bình thường nhất trong cuộc sống hàng ngày; huống chi người đến lần này lại là Richard.

Nàng thở phào nhẹ nhõm khi nghe tiếng chân của anh ấy xa dần, rồi tiếng cửa xe đóng sầm lại. Nàng bước vào nhà tắm, để yên cho làn nước ấm chảy từ từ xuống mặt. Một lần nữa nàng lại đắm chìm trong thế giới của riêng nàng. Rồi những âm thanh lạ bắt đầu vang lên: tiếng nạo vét, tiếng lá cây sột soạt như ai đó đang ở trong khu vườn nhà nàng... Holly mở to mắt với ý nghĩ mình sắp bắt được “con yêu tinh”.

Nàng rón rén đi vào phòng khách, sợ rằng hẳn ta sẽ nghe thấy tiếng bước chân, rồi nàng ngồi xuống bằng hai đầu gối. Ghé mắt nhìn qua khe cửa sổ, nàng nín thở khi nhìn thấy xe của Richard vẫn đang đậu ngoài lối đi. Điều ngạc nhiên hơn nữa là hình ảnh Richard đang bò trên mặt đất, tay cầm một cái xẻng nhỏ, đào đất để trồng những cây hoa. Nàng giật người lại và ngồi bệt trên tấm thảm, không thể tin được mắt mình. Nàng không biết bước tiếp theo nàng sẽ phải làm gì. Chợt có tiếng động cơ khác, nhân viên gara mang xe đến trả. Nàng thót tim, đầu óc như muốn vỡ tung khi nghĩ xem có nên ra mở cửa hay không. Vì 1 lý do nào đó, Richard không muốn Holly biết rằng anh giúp nàng chăm sóc khu vườn. Nàng quyết định... tạm thời nên tôn trọng nguyện vọng đó của Richard.

Nàng trốn sau chiếc ghế trường kỷ khi nhìn thấy người thợ máy tiến vào. Holly đã phải bật cười vì bất đắc dĩ nàng phải đóng 1 vai thật khôi hài.

Chuông cửa reo. Holly đã phải rúc sâu hơn vào chiếc ghế vì sau khi bấm chuông mà không thấy người trả lời, anh ta sẽ chạy đến bên cửa sổ và nhìn vào. Tim nàng đập loạn xạ, nàng cảm thấy như thể đang làm chuyện gì sai trái vậy. Nàng cảm thấy mình như một đứa trẻ. Nàng thường chấp nhận thua cuộc trong trò chơi trốn tìm mỗi khi người tìm tiến lại gần chỗ nàng đang ẩn trốn, vì nàng không thể nhịn được tiếng cười khúc khích, và thế là bị tóm. Nàng thở phào nhẹ nhõm khi nghe thấy tiếng người thợ máy thả chìa khóa xe vào hòm thư trước nhà.

Một vài phút sau, nàng đứng thẳng người dậy, phủi phủi hai đầu gối và tự nhủ rằng mình đã quá già để

chơi trò ngớ ngẩn này. Nàng lại nhìn ra ngoài lần nữa và thấy Richard đang nhanh tay gói ghém dụng cụ làm vườn của mình. Holly đá tung đôi dép lê ra khỏi chân và xô ngay vào đôi giày thể thao.

Nghĩ lại, trò ngớ ngẩn này cũng vui, với lại, nàng cũng chẳng còn việc gì khác để làm. Ngay khi Richard lái xe ra khỏi nhà, Holly nhảy phóc lên xe của mình. Nàng muốn theo dõi “con yêu tinh”.

Holly cố tạo ra một khoảng cách nhất định với xe của Richard, hệt như những gì người ta thường làm trong phim. Và nàng đi chậm lại khi thấy Richard chuẩn bị dừng xe phía trước. Anh đậu xe lại, ghé vào tiệm báo và trở ra với tờ báo trên tay. Holly đeo chiếc kính râm vào, sửa lại chiếc mũ lưỡi trai trên đầu. Nàng thấy buồn cười khi bắt gặp hình ảnh của mình qua chiếc gương xe. Trông nàng còn đáng nghi hơn ai hết. Nàng mong Richard sẽ băng sang đường và ghé vào quán Greasy Spoon.

Nàng ngồi yên trong xe được vài phút, cố hình dung ra một kế hoạch mới. Bỗng nàng giật nảy người khi 1 viên cảnh sát giao thông không biết từ đâu thỉnh linh xuất hiện, gõ gõ cây gậy vào cửa xe.

Cô không được đậu xe ở đây. – Anh nói, tay chỉ về hướng bãi đậu xe. Holly mỉm cười và ngoan ngoãn theo.

Holly lấy chiếc mũ đang đội trên đầu xuống, gỡ cặp kính đang đeo trên mặt ra rồi quẳng tất cả sang chiếc ghế bên cạnh, cảm thấy mình thật ngớ ngẩn. Nàng mở cửa bước xuống xe.

Nàng băng qua đường và nhìn quanh tìm xem anh trai Richard đang ngồi ở đâu. Nàng bắt gặp anh ngồi ngay sau lưng nàng, tay kẹp tờ báo gấp cong và nhâm nhim một tách trà. Holly tiến đến với một nụ cười tươi tắn, khác hẳn ngày thường.

Chúa ơi, Richard, anh vẫn đang đi làm đấy chứ? – nàng nói ta làm Richard giật nảy mình.

Holly định nói thêm điều gì đó nữa, nhưng nàng ngưng bật khi thấy anh mình nhìn lên với đôi mắt rưng rưng.

*

Holly nhìn quanh xem có ai để ý đến hai anh em nàng không rồi nhẹ nhàng kéo ghế ngồi cạnh Richard. Nàng đã nói điều gì sai nào? Nàng bối rối, không biết phải làm gì hay nói điều gì vào lúc này. Nàng chỉ có thể nói rằng chưa bao giờ nhìn thấy Richard khóc.

Vai anh bắt đầu run lên, cho dù anh đang cố gắng ngăn cơn xúc động của chính mình.

Richard, có chuyện gì sao? – nàng dè dặt đưa tay lên vỗ nhẹ vào lưng anh mình.

- Anh xin lỗi vì đã khóc trước mặt em, Holly. – Richard nói, anh cảm thấy ngượng ngùng và tránh ánh nhìn của cô em gái.

Này, - nàng nhẹ nhàng nói, đặt bàn tay mình lên tay anh, - có gì sai khi chúng ta khóc đâu anh. Đó là sở thích của em trong những ngày này đấy.

Anh ngượng ngùng mỉm cười.

Chỉ là mọi thứ dường như đang đổ vỡ hết cả, Holly. – anh nói vẻ rất buồn, đưa tay ôm trán.

Chẳng hạn như...? – nàng hỏi, cảm thấy lo lắng thật sự.

Trong những ngày tháng qua, Holly đã nhìn thấy rất nhiều mặt khác nhau nơi con người anh, và điều đó cũng làm giảm đi phần nào hố sâu ngăn cách giữa hai anh em nàng từ trước đến giờ.

Richard hít 1 hơi thật sâu và hớp 1 ngụm trà. Holly xoay người tìm chủ quán để gọi thêm ly trà khác.

- Richard, em biết được một điều rằng, chia sẻ những điều đang lo nghĩ của mình với một người khác sẽ làm cho lòng mình nhẹ nhàng hơn, - Holly khe khẽ, - và bài học đó xuất phát từ chính bản thân em, bởi vì em từng giữ mãi những điều mình nghĩ trong lòng và cho rằng mình là 1 siêu nhân. – nàng nhìn anh mỉm cười động viên. Anh có thể nói với em tất cả, phải không?

Anh vẫn tỏ ra nghi ngại.

- Em sẽ không cười đâu, sẽ không nói bất kỳ điều gì nếu anh muốn thế. Em cũng không nói với bất cứ một ai về những điều anh nói với em, em chỉ lắng nghe thôi. – Nàng cố làm cho anh yên tâm.

Richard quay mặt đi, đăm chiêu nhìn vào tấm thực đơn trên bàn, khẽ nói:

- Anh bị mất việc rồi.

Holly vẫn im lặng. Sau một lúc người anh trai ngược lên nhìn nàng.

- Điều đó có gì quá tệ đâu Richard. – nàng nhẹ nhàng nói và mỉm cười với anh. – Em biết anh rất yêu thích công việc mà anh đang làm, nhưng anh có thể tìm 1 công việc khác. Đây, không biết em nói điều này anh có tin không, nhưng em bị mất việc rất thường xuyên.

- Anh mất việc từ hồi tháng Tư, Holly. Giờ đã là tháng 11 rồi. Anh chẳng còn gì cả...

-Ồ, - Holly không biết phải nói gì. Sau 1 hồi im lặng, nàng cất giọng. – nhưng ít nhất Meredith vẫn đang làm việc, vậy thì gia đình vẫn có thu nhập thường xuyên mà. Anh chỉ cần có thời gian để tìm công việc khác phù hợp thôi...

- Meredith đã bỏ anh từ tháng trước. – anh cất lời nàng, và lần này giọng anh yếu hẳn đi.

Holly đưa tay ôm mặt. Ôi, tội nghiệp Richard. Nàng chưa bao giờ thích con người bản tính như anh, nhưng vẫn biết anh rất yêu em gái mình.

- Thế còn bọn trẻ thì sao? – nàng cẩn trọng hỏi, sợ rằng rất có thể sẽ làm tổn thương anh trai.

- Cả hai đều ở với mẹ chúng. – anh nói, giọng như vỡ ra.

- Ôi, Richard, em thật xin lỗi. – Holly vịn vịn đôi bàn tay không biết phải để chúng ở đâu. Nàng có nên ôm anh vào lòng một chút không nhỉ?

- Anh cũng rất tiếc. – anh nói về thật đáng thương, và tiếp tục nhìn chăm chăm vào tấm thực đơn giữa bàn.

- Đó không phải là lỗi của anh, Richard, vì thế anh đừng tự trách mình nữa. – nàng phản đối 1 cách mạnh mẽ.

- Không phải sao? – anh nói, giọng bắt đầu run run.- cô ta bảo anh làm một người đàn ông tồi, ngay cả cái gia đình nhỏ của mình cũng không gánh vác nổi... - anh gục mặt xuống bàn.

- Ôi, anh quan tâm đến loại người ấy làm gì. – Holly giận dữ nói. – anh là 1 người cha tốt và 1 người chồng tốt. Nàng nói với giọng rất mạnh mẽ, và nàng nhận ra rằng đó cũng thật sự là điều nàng nghĩ về anh. Nàng quàng tay qua vai anh vỗ vỗ. Nàng thấy tức giận đến nỗi muốn chạy ngay đến gặp Meredith và đâm cho cô ta 1 quả vào mặt (nàng từng có lúc muốn làm như thế, và giờ thì đã có 1 lý do chính đáng.)

Richard đã cảm thấy khá hơn, anh kéo người ra khỏi Holly và rút một miếng khăn giấy từ trong hộp. Holly thấy thương anh mình vô cùng. Richard luôn cố gắng hết sức, cố tạo ra một cuộc sống hoàn hảo và một gia đình hoàn hảo, nhưng anh đã không thành công như mong muốn. Thế nên, thật dễ hiểu khi anh bị sốc nặng bởi cú ngã này.

- Anh đang ở đâu? – Holly hỏi, chợt nhớ ra anh đã chẳng còn chỗ nào để về trong những tuần qua.

- Quán trọ “B & B” phía dưới đường. Một nơi rất tốt. Mọi người rất thân thiện. – Anh uống cạn cốc trà. Thế đấy, vợ anh rời bỏ anh và giờ anh ngồi đây uống trà.

- Richard, anh không thể ở đó được, - Holly phản đối, - tại sao anh không nói cho ai biết cả.

- Bởi vì anh nghĩ bọn anh có thể giải quyết được, nhưng đã không thể... Cô ấy đã quyết định.

Mặc dù Holly rất muốn mời anh về nhà mình ở nhưng nàng lại không thể; nàng có quá nhiều chuyện phải làm một mình.

- Thế còn bố mẹ thì sao? Họ sẽ rất vui nếu được giúp anh. – nàng hỏi

Richard lắc đầu:

- Không, Ciara đang ở đó và Declan cũng thế. Anh không thể ăn bám bố mẹ thêm được. Giờ anh đã là 1 người đàn ông trưởng thành.

- Ôi, Richard, đừng có ngớ ngẩn thế, - Holly nhăn mặt nhìn anh mình, - phòng của anh vẫn còn nguyên ở đó. Em sẽ rất vui nếu anh quay trở lại. - nàng cố thuyết phục anh trai. - chắc chắn đấy, thậm chí đêm qua em còn ngủ lại nhà bố mẹ nữa mà.

Anh nhìn lên từ cũi đằm chiêu của mình.

- Hoàn toàn chẳng có gì sai khi thỉnh thoảng chúng ta trở về nơi chúng ta từng lớn lên cả. Điều đó cần thiết cho cuộc sống của mỗi người. - nàng mỉm cười nhìn anh.

- Nhưng... anh nghĩ như vậy kô có gì hay cả, Holly.

- Nếu như anh lo lắng về Ciara, thì kô cần thiết. Vài tuần nữa, Ciara sẽ quay về Úc cùng với Mathew, và vì thế, ngôi nhà cũng ít... ồn ào hơn.

Trông Richard đã có vẻ tươi tỉnh hơn.

Holly mỉm cười:

- Vậy anh nghĩ sao? Đi đi nào, đó là 1 cách rất hay, và anh sẽ kô phải phí tiền vào những nơi chật chội và hôi hám nữa. Em không cần biết người chủ ở đó tốt với anh đến mức nào đâu.

Richard mỉm cười, nhưng nụ cười nhanh chóng biến mất trên gương mặt anh.

- Nhưng anh không thể hỏi ý bố mẹ được, Holly. Anh... không biết viện lý do gì.

- Em sẽ đến cùng anh, - nàng hăm hở nói, - và em sẽ nói chuyện với bố mẹ giúp anh. Em nói thật lòng, Richard, bố mẹ sẽ rất vui được giúp đỡ anh. Anh là con trai của bố mẹ và bố mẹ rất yêu anh. Bọn em cũng thế. - nàng nói thêm rồi đặt bàn tay mình lên vai anh.

- Thôi, thế cũng được. - cuối cùng anh gật đầu. hai anh em cùng bước ra bên ngoài.

- À, nhân tiện, cảm ơn anh về khu vườn. - Holly mỉm cười, rồi nghiêng đầu sang, nhẹ hôn lên má Richard.

- Em biết rồi sao?

Nàng gật đầu:

- Anh khéo tay lắm đấy, và em sẽ trả công cho tất cả những việc mà anh đã làm ngay sau khi em tìm được việc làm.

Gương mặt người anh đáng thương của nàng nở 1 nụ cười ngại ngùng.

Họ bước vào xe và cùng hướng về nhà, nơi họ đã cùng nhau lớn lên.

*

Holly nhìn mình trong gương. Nàng chuẩn bị trải qua cuộc phỏng vấn đầu tiên trong 1 văn phòng của tòa nhà cao ngất này. Nàng đã gầy đi nhiều đến nỗi nàng phải đi mua 1 bộ quần áo khác để vừa vặn với thân hình hiện tại của mình hơn. Bộ quần áo mới làm nàng như xinh xắn hơn đôi chút. Chiếc áo vét đai đến ngang hông với 1 chiếc nút thắt ngay vòng eo của nàng. Chiếc quần ôm vừa vặn vào người nàng và phủ vừa đủ qua đôi giày cao gót. Tông màu đen của bộ quần áo với những đường kẻ màu xanh trông rất hợp với chiếc áo thun ngắn màu xanh nàng mặc bên trong. Nàng cảm thấy mình giống hệt 1 nữ doanh nhân thành đạt, và tất cả những gì nàng phải làm lúc này là làm sao để nói chuyện 1 cách tự tin, khiến người đối diện cũng có cảm giác như vậy với nàng. Nàng tô thêm 1 lớp son môi màu hồng và đưa tay vuốt lại mái tóc với những lọn tóc lộn xoăn nàng cố ý để rớt xuống bờ vai. Nàng hít 1 hơi thật sâu và quay lại hàng ghế chờ.

Nàng ngồi xuống ghế và quan sát những ứng viên khác. Trông họ trẻ hơn Holly khá nhiều và dường như ai ai cũng có 1 tập giấy tờ gì đó đặt trên đùi. Nàng nhìn quanh và bắt đầu thấy sợ. Nàng đứng dậy tiến về phía người thư kí.

- Xin lỗi. - Holly nói.

Người phụ nữ nhìn lên, mỉm cười:

- Tôi giúp gì được cho cô ạ?

- Vâng, lúc này tôi ở trong phòng vệ sinh nên chắc là tôi chưa nhận được tập tài liệu. – Holly nở nụ cười về lịch thiệp nhìn cô thư kí.

Người phụ nữ hơi chau mày:

- Tôi xin lỗi, nhưng chúng tôi có phát tập tài liệu nào đâu ạ.

Holly quay lại và chỉ vào những tập giấy nằm trên đùi những người đang ngồi trên hàng ghế đợi.

Người phụ nữ mỉm cười và ra hiệu bảo Holly ghé sát lại phía cô.

- Xin lỗi cô, nhưng thật ra đó là những thứ là họ tự mang đến đây. – cô thư kí thì thầm vào vai Holly để cô làm nàng bị ngượng.

Mặt Holly tái đi.

-Ồ, vậy tôi có nên mang theo 1 cái như thế không?

- Vậy cô có mang theo không? – người phụ nữ hỏi với 1 nụ cười thân thiện.

Holly lắc đầu.

- Vậy thì, cô không cần phải lo lắng đến thế đâu. Điều này không bắt buộc. Người ta mang những thứ đó theo chỉ để tỏ vẻ đây thôi. – nói rồi, cô thư kí nháy mắt với Holly.

Holly quay về chỗ ngồi, trong lòng đã thấy nhẹ nhõm hơn. Nàng nhịp nhịp bàn chân và quan sát căn phòng. Nàng cảm thấy rất thích không gian làm việc nơi đây; không khí thật ấm cúng. Nàng cứ miên man với suy nghĩ ấy đến nỗi giật nảy mình khi người ta gọi đến tên nàng. Nàng tự tin bước vào bên trong. Không hiểu vì lý do gì, nàng cảm thấy như mình đã trở thành một nhân viên của công ty này rồi. Nàng dừng lại ngay trước cửa phòng, hít một hơi thật sâu và gõ cửa.

Nhất định nàng phải thực hiện được điều Gerry mong muốn.

16. Chương 15

Holly gõ nhẹ vào cánh cửa. Một giọng nói khá cộc cằn bảo nàng bước vào. Tim nàng hơi thót lên, cứ như nàng đang bị triệu tập đến phòng hiệu trưởng những ngày còn đi học vậy. Nàng chùi bàn tay ướt mồ hôi của mình vào khăn tay rồi đẩy cửa bước vào.

- Xin chào. – nàng nói một cách mạnh dạn.

Người đàn ông đã đứng dậy khỏi chiếc ghế đang ngồi. Ông đáp lại lời chào của nàng với một nụ cười và cái bắt tay thân thiện. Gương mặt ông chẳng hợp với cái giọng ồm ồm lúc này chút nào, may mắn thay, nàng tự nhủ. Holly cảm thấy bình tĩnh hơn khi nhìn rõ gương mặt người đàn ông: ông ta có nét gì đó giống bố nàng. Con người ông toát lên một vẻ gì đó rất thân thiện và dễ gần. Tóc ông được chải gọn gàng, mái tóc gần như bạc trắng, sáng óng lên, và Holly thầm nghĩ ông hẳn là rất đẹp trai khi còn trẻ.

- Holly Kennedy phải không? – ông hỏi và ngồi xuống, không quên liếc nhìn bản sơ yếu lí lịch đặt trước mặt.

Nàng ngồi đối diện với ông và cố tỏ ra thật bình tĩnh. Nàng đã đọc kỹ những quyển sách nói về kinh nghiệm đi phỏng vấn, từ cách bước chân vào phòng, cách bắt tay người phỏng vấn và cả cách ngồi vào ghế sao cho giữ được tư thế thoải mái nhưng phải thật đỉnh đạc. Nàng muốn mình có vẻ thật sự là người có kinh nghiệm làm việc, thông minh và hết sức tự tin.

- Vâng ạ. – nàng đáp, để chiếc túi xách xuống và đặt đôi bàn tay run run lên đùi.

Người đàn ông kéo kính xuống tận mũi và lướt qua lý lịch của nàng. Holly quan sát từng cử chỉ của ông và cố hình dung ông đang nghĩ gì. Đó không phải là điều dễ dàng bởi vì ông là một trong những người có thói quen hay cau mày mỗi khi đọc. Holly đoán như thế. Cũng có thể ông ta chẳng mấy ấn tượng với ứng cử viên đang ngồi trước mặt ông. Mắt nàng dừng lại khi nhìn thấy một khung ảnh viền bạc, bên trong là hình bà cô gái xinh xắn có lẽ cũng trạc tuổi nàng đang cười rất tươi. Nàng tiếp tục ngắm bức ảnh và mỉm cười. Khi nhìn lên, nàng nhận ra ông đang nhìn nàng.

- Trước khi chúng ta nói về cô, tôi sẽ giải thích cho cô biết tôi là ai và công việc của tôi là gì. – ông nói

Holly gật đầu, cố tỏ ra rất quan tâm tới điều ông đang nói.

- Tên tôi là Chris Feeney. Tôi là người sáng lập và cũng là tổng biên tập của tờ tạp chí này, nói cách khác, tôi là “ông chủ”, như mọi người ở đây vẫn thích gọi. – ông cười hóm hỉnh, và Holly bị đôi mắt màu xanh nước biển của ông thu hút.

- Nói chung là chúng tôi đang tìm 1 người lo những việc liên quan đến lĩnh vực quảng cáo của tạp chí. Cô biết đấy, bất cứ một tạp chí hay một cơ quan truyền thông đại chúng nào cũng phải dựa vào những mẫu quảng cáo của các doanh nghiệp có nhu cầu quảng bá thương hiệu để tiếp tục duy trì và phát triển. Chúng ta cần tiền để đầu tư cho công tác xuất bản, vì thế công việc này hết sức quan trọng. Kô may, người trước đây chịu trách nhiệm về công việc này đã thôi việc mà không báo trước, do đó chúng tôi đang cần 1 người có thể vào việc ngay lập tức. Cô thấy thế nào?

Holly gật đầu:

- Như vậy cũng kô vấn đề gì ạ. Và thật ra tôi cũng đang mong được bắt đầu ngay, càng sớm càng tốt.

Chris gật đầu và nhìn xuống bản lý lịch của Holly lần nữa.

- Tôi nhận thấy ở đây là cô đã không làm việc trong hơn 1 năm qua rồi, có đúng thế kô? – ông hạ thấp giọng, cặp kính tụt xuống tận mũi và nhìn chăm chăm vào Holly đợi câu trả lời.

- Vâng, đúng vậy ạ. – Holly gật đầu. – nhưng đó là vì tôi hoàn toàn kô có sự lựa chọn nào khác. Thật không may lúc đó chồng tôi bệnh nặng và tôi phải rời bỏ công việc tôi đang làm để chăm sóc anh ấy.

Cổ nàng như nghẹn lại, nàng biết vấn đề nàng đã không đi làm cả năm qua sẽ là điều mà bất kỳ nhà tuyển dụng nào cũng quan tâm. Không ai muốn tuyển một người đã ngồi không cả năm trời.

- Tôi hiểu. – ông nói và ngẩng đầu lên nhìn Holly. – Tôi hy vọng là bây giờ anh ấy đã khỏe hẳn. – ông mỉm cười, một nụ cười ấm áp.

Holly không biết chắc đó có phải là một câu hỏi hay không và nàng không biết phải trả lời thế nào. Liệu ông ấy có muốn nghe một chút về đời tư của nàng không? Ông ấy tiếp tục nhìn vào nàng và nàng nhận ra là ông ấy thật sự đang chờ một câu trả lời.

Nàng lấy giọng:

- Vâng, thật ra là kô, thưa ông Feeney, kô may anh ấy đã ra đi hồi tháng Hai... anh ấy bị 1 khối u não...

- Chúa ơi. – Chris đặt tờ lý lịch của Holly xuống và tháo cặp kính ra. – tôi rất tiếc khi nghe điều này. – Từng lời của ông đầy vẻ cảm thông chân thành. – Chắc là phải khó khăn cho cô lắm, cô còn quá trẻ và cả những điều khác nữa...

Ông thoáng nhìn xuống bàn làm việc rồi lại nhìn lên và bắt gặp ánh mắt Holly.

- Vợ tôi cũng mất vì bệnh ung thư vú mới năm ngoái đây thôi, vì thế tôi có thể hiểu được những cảm xúc của cô. – Ông nhẹ nhàng, vẻ bao dung hỗn hậu toát lên từ giọng nói của ông.

- Thành thật chia buồn cùng ông. – Holly buồn bã nhìn vào mắt người đàn ông đáng mến đang ngồi đối diện.

- Ai cũng bảo rồi mọi chuyện sẽ ổn. – ông mỉm cười.

- Vâng, họ cũng nói thế với tôi. – Holly nói. – Và có vẻ như trà có tác dụng hơn cả.

Người đàn ông bắt đầu cười, những tiếng cười lớn.

- Phải! tôi cũng được nghe nói đến điều này, các con gái tôi còn bảo không khí trong lành cũng là một liều thuốc tốt chữa lành mọi vết thương.

- À vâng, sự kì diệu của bầu không khí trong lành. Nó tạo ra những điều thật kỳ diệu cho trái tim chúng ta. Có phải các con của ông đây không ạ? – nàng mỉm cười hướng mắt về phía khung ảnh.

- Vâng, là chúng đấy. – Ông nói với vẻ đầy hãnh diện. – Ba cô bác sĩ bé nhỏ của tôi, chính chúng đã giúp tôi tiếp tục cuộc sống này, khu vườn hiện giờ trông không giống như trong ảnh nữa.

- Chao ôi, đây là khu vườn nhà ông sao? – Holly mở tròn mắt. – thật là đẹp, tôi chắc nó phải là một vườn thực vật hay gì đó tương tự thế.

- Đó là biệt tài của Mauren. Tôi thì mãi bận rộn trong cái văn phòng này, không có thời gian làm cho khu vườn gọn gàng đến thế đâu, cô gái ạ.

- Ôi, tôi cũng không giỏi giang về chuyện vườn tược. – Holly nói, ra vẻ đồng tình.

Họ tiếp tục nhìn nhau và mỉm cười. Holly cảm thấy thật dễ chịu. Ít nhất nàng cũng biết được rằng nàng không phải là người bất hạnh duy nhất trên cõi đời này khi mất đi người bạn đời mà mình yêu thương nhất.

- Có lẽ chúng ta sẽ quay lại với cuộc phỏng vấn. – Chris cười nói. – Thế cô có kinh nghiệm gì trong lĩnh vực báo chí hay truyền thông?

Holly không thích cách ông hỏi câu này. Bản lí lịch của nàng đã nói lên tất cả, rằng nàng chẳng có mấy may chút kinh nghiệm nào trong lĩnh vực này.

- Vâng, thật ra là có ạ. – nàng lấy lại vẻ tự tin và cố gắng để gây ấn tượng tốt. – Tôi từng làm trong một công ty bất động sản và tôi chịu trách nhiệm trong việc liên hệ với các phương tiện truyền thông đại chúng để quảng cáo. Có thể nói tôi đã có kinh nghiệm với những gì công việc này yêu cầu, và vì thế, tôi biết cách làm thế nào để liên hệ với những công ty cần quảng cáo sản phẩm của họ trên báo.

Chris gật đầu:

- Nhưng sự thật là cô chưa bao giờ làm việc cho 1 tạp chí hay cho báo nào phải không?

Holly nhẹ gật đầu và cố tìm ra lời nào đó để nói.

- Nhưng tôi đã từng chịu trách nhiệm in bản tin hàng tuần cho 1 công ty... - nàng tiếp tục, cố nhấn mạnh đến từng chi tiết dù là nhỏ nhất nhưng có liên quan đến công việc quảng cáo. Tự dưng nàng thấy mình thật đáng thương.

Chris tháo kính xuống.

- Tôi hiểu. Tôi thấy rằng cô có rất nhiều kinh nghiệm với những công việc khác nhau, nhưng hầu như cô không ở lâu những nơi cô đã làm, nhiều nhất cũng chỉ là 9 tháng...

- Chỉ là tôi chưa tìm được một công việc thực sự phù hợp với bản thân. – Holly nói, sự tự tin hầu như đã biến đi đâu mất.

- Vậy thì làm thế nào tôi biết được cô không rời bỏ chúng tôi sau vài tháng làm việc? – Ông mỉm cười nhưng Holly biết rằng ông đang đặt cho cô câu hỏi hết sức nghiêm túc.

- Bởi vì đây là công việc tôi đang cần tìm. – Holly nghiêm nghị nói.

Nàng hít một hơi thật sâu như thể cảm thấy cơ hội đang tuột khỏi tầm tay, và nàng không cho phép mình từ bỏ nó dễ dàng như vậy.

- Ông Feeney, tôi là người rất chăm chỉ. Khi tôi thích điều gì, tôi sẽ tận tâm vì điều đó. Tôi là người có khả năng làm việc tốt và những gì còn chưa biết, tôi sẽ càng cố gắng hết sức để học hỏi, trước hết là cho bản thân tôi, cho ông, và cho công ty. Nếu ông đặt niềm tin vào tôi, tôi hứa sẽ không làm ông thất vọng. – Nàng gần như kìm mình để giấu đi vẻ lo âu.

- Vâng, vậy thì có lẽ đây là điều để tôi lưu ý và chúng ta có thể kết thúc ở đây. – Chris nói và mỉm cười. Ông đứng dậy đưa bàn tay ra. – cảm ơn cô đã dành thời gian đến đây. Tôi tin chắc rằng chúng ta sẽ còn gặp lại.

Holly bắt tay và khẽ nói lời cảm ơn. Nàng nhặt chiếc túi xách lên và quay lưng bước đi, cảm thấy lưng mình như nóng ran bởi ánh mắt người đàn ông dõi theo. Vừa lúc định bước ra cửa, Holly quay mặt lại nhìn ông nói:

- Ông Feeney, tôi sẽ nhắn cô thư kí mang vào cho ông một tách trà nóng. Nó sẽ giúp ông hết mệt mỏi và cảm thấy mọi thứ tốt đẹp hơn.

Đoạn, nàng mỉm cười và đóng cửa lại trong tiếng cười của ông. Người thư kí nhướn mày với Holly khi nàng tiến đến trước mặt cô, còn những người khác thì ôm chặt xấp tài liệu trên tay, tự hỏi không biết người phụ nữ này đã làm gì khiến cho người phỏng vấn cười to đến vậy.

Holly quyết định ghé quán Hogan – chỗ Ciara làm việc – và nhân tiện ăn chút gì đó cho bữa trưa.

Trên đường về nhà, nàng suy nghĩ mien man về những gì sắp xảy đến, nếu nàng được nhận vào làm việc cho tờ tạp chí nọ.

Đến nhà, nàng trông thấy xe của Sharon đang đậu ở đó. Đã quá lâu nàng không nói chuyện với cô ấy. Nàng cảm thấy có lỗi với Sharon vô cùng. Nàng dự định quay đầu xe nhưng rồi lại tự ngăn mình lại. Đôi lúc, người ta cũng cần phải đối diện với điều đã làm họ thấy khó xử, trước khi tất cả trở nên quá muộn.

*

Holly dừng xe, hít 1 hơi thật sâu trước khi bước ra. Đáng lẽ nàng nên đến thăm Sharon trước, Holly biết rõ điều đó, nhưng dường như mọi thứ đang trở nên tồi tệ hơn rồi. Holly đến bên chiếc xe của Sharon và ngạc nhiên thấy John bước ra. Không thấy Sharon đâu cả. Cổ họng nàng khô lại, nàng hy vọng Sharon không gặp phải chuyện gì.

- chào, Holly. – John nói, tay đóng mạnh cửa xe.

- John, Sharon đâu?

- Anh mới từ bệnh viện về! – anh từ từ tiến đến bên Holly.

- Ôi, chúa ơi, cô ấy vẫn ổn chứ?

John có vẻ bối rối.

- Sharon đang khám thai định kỳ. Một lát nữa anh sẽ đến đón cô ấy.

Holly buông tay xuống.

- Ồ...- nàng chợt thấy mình thật ngu ngốc.

- Em biết không, nếu em lo lắng cho Sharon như thế thì nên gọi cho cô ấy chứ. – John đứng thẳng, đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt Holly. Nàng có thể nhìn thấy vẻ thất vọng hiện rõ trên mặt anh. Nàng tiếp tục nhìn lại John cho đến khi cái nhìn chăm chăm ấy khiến nàng phải quay mặt đi.

- Vâng, em biết. – nàng lẩm bẩm. – ta vào bên trong 1 lát và cùng uống tách trà đã nhé?

Những lúc khác, chắc nàng đã bật cười vì đã nói 1 câu như thế. Nàng đang nói một câu giống hệt như vợ chồng Sharon thường nói.

Nàng bật nút nước nóng trong khi John ngồi bên bàn.

- Sharon không biết anh đến đây nên em làm ơn đừng nói gì với cô ấy.

- Ồ.. vâng ạ.

Holly cảm thấy hụt hẫng. Không phải Sharon bảo John đến.. Cô ấy chẳng muốn gặp nàng nữa. Chắc là Sharon đã giận và chẳng cần đến nàng nữa rồi.

- Sharon rất nhớ em, em biết đấy. – John tiếp tục

Holly mang hai cốc trà đến bên bàn và ngồi xuống.

- Em cũng nhớ cô ấy

- Đã hai tuần rồi Holly.

- Không phải 2 tuần! – Holly phản đối một cách yếu ớt, nàng cảm thấy không còn tự tin dưới ánh nhìn buồn và giận của John.

- À.. thì cũng gần hai tuần... Dù sao vấn đề không phải chính xác là đã bao nhiêu lâu, bọn em từng trò chuyện với nhau mỗi ngày mà, có phải không, Hol? – John đón lấy cốc nước từ tay Holly đặt xuống bàn.

- Lúc trước thì khác, John. – Holly giận dữ nói. Không ai hiểu cho nàng rằng nàng đang phải trải qua những gì hay sao? Đâu phải cô ấy là người duy nhất có chuyện trong những ngày này cơ chứ?

- Nghe này, bọn anh biết những gì em đã phải trải qua, – John lên tiếng.

- Em biết rõ là mọi người đều biết em đã trải qua những gì, John – đó là điều quá hiển nhiên – nhưng dường như tất cả lại không hiểu rằng em vẫn đang phải tiếp tục đương đầu với cuộc sống ấy!

Hai người ngồi im lặng.

- Như vậy thì thật không phải chút nào. – Giọng của John trở nên khê khàng hơn, anh quay xuống nhìn chiếc cốc và xoay xoay nó.

- Vâng, đúng thế. Em không thể làm cho cuộc sống của em tiến về phía trước như cách mọi người vẫn làm và vờ như không có chuyện gì xảy ra.

- Em có nghĩ đó là những gì bọn anh cũng đang phải trải qua không?

- Nào, chúng ta hãy cùng nhìn lại xem nào. – Holly nói, giọng châm biếm. – Sharon đang có em bé còn Denise chuẩn bị đám cưới.

- Holly, đó mới gọi là cuộc sống. – John cắt ngang và nhìn lên- dường như em đã quên cách sống như thế nào rồi. và anh không định nói việc này là dễ dàng bởi vì chính bản thân anh cũng không cảm thấy dễ. Anh cũng nhớ Gerry, anh ấy là bạn thân nhất của anh. ANh và Gerry đã sống cạnh nhau ngay từ những ngày còn bé. Anh cùng đến trường, cùng vui đùa với cậu ấy, thế có Chúa là anh rất nhớ cậu ấy. Bọn anh học cùng chung trường tiểu học, rồi trung học, rồi cùng chơi trong 1 đội bóng. Cậu ấy là phù rể cho đám cưới của anh và anh làm phù rể cho đám cưới của cậu ấy! Mỗi khi có chuyện buồn anh đều đến gặp Gerry, khi anh muốn được vui vẻ, anh cũng tìm đến Gerry. ANh kể cho cậu ấy nghe những điều mà anh sẽ không bao giờ có thể nói với Sharon. Và cậu ấy nói với anh những chuyện mà hẳn đã không thể nói với em. Không phải chỉ có mình em cảm thấy đau khổ khi cậu ấy ra đi. Và cũng không phải vì anh ấy mất đi mà chúng ta phải ngừng lại cuộc sống của mình.

Holly ngồi im, sững sờ. John quay ghế lại để gần với Holly hơn. Chiếc ghế bị kéo miết vào sàn nhà tạo ra 1 âm thanh nhỏ phá tán bầu không khí im lặng giữa hai người. John hít 1 hơi thở thật sâu trước khi bắt đầu nói tiếp:

- Phải, thật là khó khăn, thật là kinh khủng. Quả thật nó là điều tồi tệ nhất đã xảy đến trong cuộc đời anh. Nhưng anh không thể vì thế mà đầu hàng. Anh không thể thôi đến quán rượu nơi anh và Gerry từng ngồi đó, anh cũng không thể thôi đi xem bóng đá chỉ vì đó là nơi bọn anh thường đến lúc rảnh rỗi. ANh có thể nhớ về tất cả những quãng thời gian đó, và mỉm cười, nhưng anh không thể vì thế mà từ bỏ cuộc sống.

Holly rưng rưng nước mắt.

- Sharon biết em đang bị tổn thương và cô ấy rất hiểu điều đó, nhưng em cũng phải hiểu đây là quãng thời gian rất quan trọng trong cuộc đời của cô ấy, và cô ấy cũng cần một người bạn thân ở bên cạnh để giúp cô ấy vượt qua thời khắc quan trọng này. Cô ấy cần em như em cần cô ấy vậy.

- Em đang cố gắng đây, John. – Holly thổn thức. Một giọt nước mắt mặn nóng đang chảy dài xuống má nàng.

- Anh biết. – John nghiêng người về phía trước, nắm lấy bàn tay run rẩy của Holly. – Tránh đối diện với cuộc sống sẽ không giúp được ai hay giải quyết được vấn đề gì đâu em ạ.

- Nhưng hôm nay em phải đi phỏng vấn để xin việc. – nàng thốn thức và kể lể như một đứa trẻ.

John cố không phì cười.

- Đó là một tin tốt đấy chứ, Holly. Thế buổi phỏng vấn đó có ổn không nào?

- Chán chết đi được. – Nàng khịt mũi, và John bắt đầu cười.

- Sharon đã có mang được gần 5 tháng rồi, em biết đấy.

- Vậy sao? Cô ấy chẳng nói gì với em cả!

- Cô ấy sợ, - anh nhẹ nhàng nói, - cô ấy sợ em giận và em sẽ không bao giờ nói chuyện với cô ấy nữa.

- Trời ơi, thật là ngớ ngẩn khi nghĩ như thế. – Holly thốt lên, đưa tay quệt hai hàng nước mắt.

- Thật sao? – John nhướn mày, - Vậy tất cả những điều này là sao?

Holly quay đi.

- Em đã định gọi cho cô ấy, thật sự là như vậy. Ngày nào em cũng nhắc máy lên nhưng em lại không thể quay số. Rồi em tự nói với mình để hôm sau hãy gọi và rồi ngày hôm sau thì em bận... Ôi, em xin lỗi, John. Em thực sự rất mừng cho hai người.

- Cảm ơn em, nhưng anh không phải là người muốn nghe câu nói này, em biết đấy.

- Em biết! nhưng những ngày qua em cư xử tệ quá! Cô ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho em!

- Đừng có ngớ ngẩn như thế, Holly. Chúng ta đang nói về Sharon. Ngay ngày mai là mọi chuyện có thể cho vào lãng quên thôi.

Holly nhướn mày nhìn anh tràn đầy hy vọng.

- À, có thể không hẳn là ngày ngày mai, mà là sang năm cũng có thể... và em nợ cô ấy một quãng thời gian dài đấy, nhưng cuối cùng thì cô ấy cũng sẽ tha thứ thôi. – Đôi mắt của John đã ảm áp trở lại và còn đang cười với Holly nữa.

- Thôi đi nào!- Holly khúc khích đâm vào tay anh. – Em có thể cùng anh đến thăm Sharon lúc này được không?

*

Holly cảm thấy bồn chồn trong bụng khi hai người dừng xe trước bệnh viện. Holly nhìn thấy Sharon đang đứng bên ngoài một mình và nhìn quanh đợi John. Trông cô ấy thật dễ thương với cái bụng căng tròn. Sharon sắp làm mẹ. Holly không thể tin được là cô ấy đã có mang đến gần 5 tháng. Điều đó có nghĩa là Sharon đã có mang 3 tháng vào thời gian họ cùng đi nghỉ ở Lanzarote và cô ấy chẳng nói một lời nào với nàng! Nhưng quan trọng hơn, Holly không thể tin được rằng nàng lại ngu ngốc đến nỗi không nhận ra được những thay đổi nơi người bạn thân nhất của mình. Holly bước ra khỏi xe và Sharon lẳng người đi.

Ôi, không. Sharon gần như sắp thét vào mặt nàng. Cô ấy sắp sửa nói rằng cô ấy ghét nàng đến nhường nào, và rằng cô ấy sẽ không bao giờ muốn thấy mặt nàng lần nữa, và rằng...

Nhưng, gương mặt Sharon bỗng nhiên giãn ra, cô ấy nở một nụ cười thật tươi, dang tay đón lấy nàng.

- Hãy đến đây với mình nào, đồ ngốc. – cô nhẹ nhàng nói.

Holly chạy lại ôm chầm đến Sharon. Hai người ôm chặt lấy nhau, nước mắt nàng lại rơi.

- Ôi, Sharon, mình xin lỗi. Mình thật là một người bạn tồi tệ. Mình vô cùng xin lỗi cậu, hãy tha thứ ình. Mình không bao giờ có ý...

- Thôi, im đi nào, đồ hay rên rỉ. Hãy ôm mình đi nào. – Sharon cũng khóc, giọng cô vỡ ra, và họ ôm nhau thật lâu.

- ừm. – John hắng giọng thật to.
 - ồ, anh hãy đến đây đi. – Holly mỉm cười , kéo anh lại chỗ họ.
 - có phải anh làm việc này không? – Sharon nhìn chòng hỏi.
 - không, không phải đâu. – anh nháy mắt với Holly. – anh chỉ gặp Holly trên đường và hỏi cô ấy có muốn đi nhờ.
 - Phải rồi. – Sharon nói, cô quàng tay vào tay Holly và cả hai bước ra xe. À, đúng là anh đã cho em đi nhờ rồi đây. – cô mỉm cười nhìn Holly.
 - Vậy họ nói thế nào? – Holly hỏi, chồm người ra phía trước như một đứa trẻ hồi hộp nghe mẹ báo tin vui.
 - À, cậu sẽ không thể tin được điều này đâu, Holly. – Sharon quay người lại và cũng hớn hở không kém. – bác sĩ nói rằng... và mình tin ông ấy bởi vì có vẻ như ông ấy là một trong những người giỏi nhất... ông ấy bảo..
 - Thôi nào, nói đi Sharon! – Holly thúc, nàng đang sốt ruột lắm đây.
 - Ông ấy nói là một em bé.
- Holly trợn ngược mắt lên:
- Ý mình hỏi là bé trai hay gái?
 - Vẫn chưa biết chắc chắn. – Sharon héch mũi lên. – Thật ra mình cũng không biết nữa. Mình chưa nghĩ đến điều đó.
- Cô nhìn sang John và cả hai cùng mỉm cười, mắt họ ánh lên một niềm hạnh phúc vô bờ. Họ cười với nhau 1 cách bí mật.
- Một cảm giác của sự ghen tị quen thuộc lại ủa về Holly, và nàng đành ngồi yên lặng, cố để cho nó đi qua càng nhanh càng tốt.
- Cả 3 người đang tiến gần đến nhà Holly. Nàng và Sharon lại chuẩn bị xa nhau trong khi vừa mới gặp nhau có một lát. Họ có quá nhiều chuyện muốn nói với nhau. Ngồi quanh chiếc bàn trong nhà bếp, họ nói với nhau như để bù cho những ngày tháng không gặp.
- Sharon, hôm nay Holly đi phỏng vấn xin việc đấy. – John nói, cuối cùng anh cũng tìm được lời để xen vào cuộc hội thoại bất tận giữa Holly và Sharon.
 - Ôi, thật sao? Mình không biết là cậu đã bắt đầu tìm kiếm việc làm rồi đấy!
 - Thông điệp mới của Gerry dành ỉnh đấy.- Holly mỉm cười.
 - ồ, có phải đó là tất cả cho tháng này không? Mình tò mò muốn chết rồi đây! Thế cuộc phỏng vấn sao rồi?
- Holly nhăn mặt, đưa tay ôm đầu:
- Ôi, tệ lắm, Sharon. Mình cứ như một kẻ ngốc vậy.
 - Thật sao? Thế công việc là gì?
 - Tìm quảng cáo cho 1 tạp chí.
 - Ha ha, nghe hay đấy. ở chỗ làm mình toàn đọc những thứ đó.
 - À, thế đó là loại tạp chí nào nhĩ? – John hỏi
 - Hầu như là mọi thứ: thời trang, thể thao, văn hóa, thực phẩm, bài phê bình... Và cả quảng cáo nữa. – Holly đùa.
 - Chắc chắn là họ không thể có những quảng cáo ẩn tượng nếu như Holly Kennedy không làm việc cho họ.- Sharon nói.
 - Cảm ơn cậu, nhưng mình thật sự cho rằng mình sẽ không làm tốt được.

- Tại sao? Cuộc phỏng vấn không tốt sao? Cậu có tệ đâu chứ? – Sharon có vẻ ngạc nhiên, đưa tay với lấy cốc trà.
- Ôi, mình nghĩ là rất tệ bởi vì người ta hỏi mình những kinh nghiệm làm việc cho 1 tạp chí hay 1 tờ báo nào đó và mình bảo rằng mình từng viết bản tin cho 1 công ty.
- Bản tin ư? Mình hi vọng là cậu không đề cập tới cái tờ giấy bé tí tẹo dở hơi mà cậu đã in qua máy tính để quảng cáo sự phá sản của công ty ấy đấy nhé! – nói rồi, Sharon phá lên cười.
- Cậu thật là... - Holly im bật, ngượng ngùng.
- Còn vô số công việc khác nữa kia mà. – Sharon động viên Holly. – Cậu chỉ cần trau dồi thêm kĩ năng phỏng vấn nữa sẽ ổn thôi.

Họ cùng im lặng trong chốc lát.

Lần đầu tiên kể từ ngày Gerry mất, cả 3 người đã cùng cười và nói chuyện về chàng suốt cả đêm, và Holly đã học được cách nói chuyện về chàng mà không cảm thấy buồn như trước đây nữa. Gerry dường như cũng tham gia trò chuyện với họ suốt đêm hôm đó. Và thêm sự hiện diện của một sinh linh bé nhỏ khác nữa, đứa con của Sharon và John.

Ngoài kia, cuộc sống vẫn cứ thế tiếp diễn.

17. Chương 16

Chủ nhật hôm đó, Richard cùng bọn trẻ ghé qua thăm nàng. Hai đứa trẻ chơi trong vườn, còn Holly và Richard đứng hóng mát ngoài hàng hiên, ngắm nhìn chúng chơi đùa.

- Trông chúng rất vui, Richard ạ. – Holly mỉm cười nói với anh trai.
- Đúng thế, em ạ! – anh cũng mỉm cười. – Anh muốn bọn trẻ cảm thấy mọi thứ vẫn bình thường. Chúng thật sự không biết chuyện gì đang xảy ra và cũng thật khó để giải thích cho chúng hiểu.
- Anh đã nói với chúng thế nào?
- À, rằng bố và mẹ không yêu nhau nữa và rằng anh chuyển đi nơi khác sống để mọi người có thể hạnh phúc hơn.
- Và chúng không hỏi gì thêm sao?

Anh trai của nàng khẽ gật đầu.

- Timothy thì không sao, nhưng Emily thì lo lắng sợ bố mẹ không yêu nó nữa và như vậy thì nó không thể ở cùng bố mẹ nữa. – Anh nhìn sang Holly, đôi mắt rất buồn.

Nàng không thể tin được là nàng có thể ngồi nói chuyện hàng giờ như thế này với Richard. Thời gian gần đây, anh dường như đã trở thành một con người hoàn toàn khác. Cũng có thể chính Holly mới là người thay đổi, nàng dành cho anh nhiều sự cảm thông hơn, và dễ tha thứ cho những nhận xét nhỏ nhặt, đôi lúc vật vãnh của Richard, vì nàng hiểu đó là thói quen của anh trai mình. Và điều quan trọng nhất là giờ đây, Holly và Richard đang có những điểm chung. Cả hai đều hiểu thế nào là cô đơn và không mấy tin tưởng vào chính bản thân mình.

- Mọi chuyện ở nhà bố mẹ thế nào rồi?
- Tốt cả em ạ!

- Ciara có làm phiền anh không? – nàng hỏi như có ý muốn bảo vệ anh trai mình khỏi cô em gái quá quắt. Nàng cảm thấy nàng cần phải bảo vệ cho Richard. Sự bảo vệ ấy cho nàng cơ hội giúp và hiểu Richard nhiều hơn. Nó cũng mang lại cho nàng sức mạnh.

- Ciara thì... - anh mỉm cười, - Anh và nó thường không cùng quan điểm với nhau.

- À, thế thì em cũng không lo lắng về chuyện này lắm đâu. Hầu như chẳng ai cùng quan điểm với nó cả đâu anh ạ.

- Anh nghĩ anh cũng có những lúc như thế, - anh nhún vai, - Mặc dù anh chắc rằng em đã nghĩ anh chẳng bao giờ biết sống với thế giới của riêng mình.

- À.. không ai giống ai cả, Richard. Ciara thì hơi lập dị 1 chút. Declan là 1 kẻ mơ mộng. Jack là 1 người hay pha trò, còn em thì... em cũng không biết mình là người như thế nào nữa. Nhưng anh thì lúc nào cũng là người kiểm soát tất cả mọi thứ. Thẳng thắn và nghiêm túc. Tất nhiên điều đó không hẳn là xấu, chỉ là tính tình của mỗi người mà thôi.

- Em là 1 người chín chắn và biết suy nghĩ cho người khác. – Richard nói sau 1 hồi im lặng.

- Anh nói sao cơ? – Holly hỏi lại và cảm thấy hơi bối rối

- Anh luôn cho rằng em là người thận trọng và biết suy nghĩ. – Anh lặp lại

Holly hoài nghi:

- Em không nghĩ thế đâu, Richard. EM và Jack lúc nào cũng trêu anh...

- Em không tệ đâu, Holly.- Anh nhìn Holly cười thật hiền. – dù sao mỗi tính cách ấy cũng là lý do để chúng ta nên có anh chị em. Chúng tạo nên nền tảng cho cuộc sống này, làm cho chúng ta cứng rắn thêm và được sống một cuộc sống không quá đơn điệu. Thật ra anh cũng là 1 lão anh cả hay ra vẻ nữa cơ mà.

- Em là 1 người chín chắn và biết suy nghĩ cho người khác. – Richard nói sau một hồi im lặng.

- Anh nói sao cơ? – Holly hỏi lại và cảm thấy hơi bối rối

- Anh luôn cho rằng em là người thận trọng và biết suy nghĩ. – Anh lặp lại

Holly hoài nghi:

- Em luôn xem Jack là người lý tưởng. Lúc nào em cũng luôn theo sau Jack và làm đúng những gì cậu ấy bảo. – anh bắt đầu cười. – Hồi còn nhỏ, anh từng nghe cậu ấy bảo em nói điều gì đó với anh, và thế là ngay lập tức em chạy vào phòng anh, mặt trắng bệch vì sợ hãi, nói thật nhanh rồi chạy về.

- Nhưng rồi lúc nào em cũng quay trở lại. – Richard nói tiếp. – em rón rén vào phòng nhìn anh làm việc, và anh biết đó là cách xin lỗi của em. – anh nhìn Holly mỉm cười. – điều này chứng tỏ em không phải người vô tâm. Không một anh chị em nào trong nhà chúng ta có cách suy nghĩ giống em, ngay cả anh cũng thế. Em là người duy nhất, luôn là người rất nhạy cảm.

Thật sự, Jack là niềm vui, là sự tuyệt vời, là anh trai to khỏe, đẹp trai của nàng, người có vô số bạn bè và nàng từng xin anh Jack cho nàng được chơi cùng họ. Nếu bây giờ anh Jack gọi đến rủ nàng đi chơi, nàng sẽ bỏ mọi thứ để đi ngay lập tức. Đáng ngạc nhiên thay, bây giờ Holly mới nhận ra điều đó, nhờ Richard. Phải chăng Holly đã đặt Jack lên 1 vị trí quá à nàng không hề biết? Holly nhận ra rằng nàng luôn tự tìm cho anh 1 cái cớ thích hợp, mỗi khi anh hứa điều gì đó với nàng nhưng lại không thực hiện.

Còn Richard, gần đây anh đã cố gắng mang đến cho Holly những điều mới mẻ, anh đã làm nàng phải suy nghĩ rất nhiều.

Ngày hôm sau, Holly đã nhảy cẫng lên vì 1 tin nhắn. Nàng ấn lại chiếc nút đỏ để nghe đi nghe lại đến cả chục lần.

“Chào, Holly,”, một giọng nói ồm ồm đặc biệt nhưng nghe rất quen vang lên. “Tôi là Chris Feeney của tạp chí Thời Đại Mới. Tôi gọi đến để thông báo với cô rằng cô đã thể hiện 1 cách ấn tượng trong cuộc phỏng vấn ngày hôm nọ. ừm...” ông ngừng lại 1 chút, “thật ra tôi không thường để lại tin nhắn như thế này, nhưng tôi chắc là cô sẽ rất vui khi biết tôi đã quyết định chào đón cô đến với công ty chúng tôi. Tôi muốn cô bắt

đầu công việc càng sớm càng tốt, vì thế hãy gọi cho tôi bất cứ khi nào cô muốn, nếu cô nhận lấy cơ hội này. Và chúng ta sẽ thảo luận thêm. Tạm biệt!”

Holly cứ lẩn qua lẩn lại trên giường, trong lòng lâng lâng 1 niềm vui khôn tả. Nàng đã bắn hạ được mặt trăng... và bây giờ nàng đã hạ cánh an toàn.

*

Tòa nhà Georgian cao chót vót. Đó là ngày đầu tiên Holly đi làm và nàng cảm thấy trong lòng thật háo hức. Đêm qua, Holly ngủ rất ít vì căng thẳng và hồi hộp. Holly đã gọi đến cho Chris ngay sau đó, rồi nàng gọi cho gia đình và bạn bè để cùng chia sẻ niềm vui này. Sáng nay, ngay trước lúc rời khỏi nhà, Holly nhận được một bó hoa rất đẹp của bố mẹ gửi đến để chúc nàng “một ngày đầu tiên may mắn.”

Vậy mà, khi ngồi ăn bữa sáng, nàng lại cảm thấy buồn, Gerry không ở bên cạnh nàng nữa rồi. Lấy ai...? Người ta thường tổ chức một bữa tiệc nhỏ mỗi khi ai đó bắt đầu một công việc mới. Với Gerry, ít nhất anh cũng đánh thức nàng dậy với bữa ăn sáng anh mang tới tận giường, rồi anh sẽ gói theo cho nàng nào là bánh sandwich, phô mai, dăm bông, một trái táo đỏ to và một thanh socola thật lớn. Rồi chàng sẽ lái xe chở nàng đến chỗ làm việc, gọi cho nàng để cùng dùng bữa trưa và hỏi xem nàng có bị ai bắt nạt không, có được đối xử tử tế hay không, và đến chiều thì chàng đến đón nàng về nhà. Rồi cả hai sẽ cùng ngồi vào dùng bữa tối, chàng sẽ lắng nghe và cười khi Holly mô tả tất cả các nhân vật khác nhau trong công ty, và một lần nữa lại cầu nhàu rằng nàng rất ghét chỗ làm này. Tất nhiên, tất cả chỉ diễn ra trong ngày đầu tiên Holly bắt đầu một công việc mới mà thôi. Còn lại, họ sẽ ngủ dậy thật trễ, vội vàng uống 1 tách cà phê hay sữa nóng rồi hôn tạm biệt, hai người sẽ rẽ hai hướng khác nhau. Giá như Holly biết thời gian bên nhau của vợ chồng nàng quá ngắn ngủi như thế ...

*

- Chào, Holly. – cô gái cười thật tươi và bắt tay Holly. – Chào mừng chị gia nhập đại gia đình chúng tôi trong một văn phòng khiêm tốn như thế này.

Cô gái dẫn Holly đi 1 vòng và hướng dẫn mọi thứ trong phòng. Holly cảm thấy thích người phụ nữ này ngay từ lần đầu nàng gặp hôm phỏng vấn. Trông cô ấy có vẻ cùng tuổi với nàng, cô có mái tóc dài vàng óng và 1 gương mặt đường như lúc nào cũng mỉm cười.

- À, còn tôi là Alice. Tôi làm việc ở khu lễ tân, như cô biết rồi đấy. Tôi sẽ dẫn cô đến chỗ ông chủ ngay đây. Ông ấy đang đợi cô.

- Chúa ơi, tôi đến muộn có phải không? – Holly lo lắng hỏi. Thật ra, nàng đã rời nhà rất sớm để không bị kẹt xe.

- Không, không muộn đâu. – Alice nói và dẫn cô tới văn phòng của ông Feeney. – À, nhân tiện chị cùng buộc mình phải đến sớm và về muộn chỉ vì những người ở đây hay làm thế. Tôi nghĩ cuộc sống thực sự của Chris là ở trong văn phòng của ông ấy, vì thế cô không phải cạnh tranh với ông ấy đâu. – cô mỉm cười ý nhị. – Ông ấy không phải là người bình thường. – Cô cố ý nói thật to trong khi đưa tay gõ cửa phòng Chris.

- Ai không bình thường? – Chris đằng hắng, giọng vẫn ồm ồm.

- Ông đấy. – Alice mỉm cười và đóng cửa phòng lại khi Holly đã bước vào văn phòng.

- Cô có thấy nhân viên của tôi đối xử với tôi thế nào không? – Chris tươi cười, bắt tay Holly. Holly cảm thấy như mình đang được nhiệt tình chào đón. Bầu không khí làm việc thật tuyệt, ít nhất là từ cảm nhận ban đầu của nàng.

- Cảm ơn ông vì đã cho tôi một cơ hội, ông Feeney. – Holly nói mà lòng tràn ngập sự cảm kích.

- Cô có thể gọi tôi là Chris, và không cần phải cảm ơn đâu nhé. Còn bây giờ, cô hãy theo tôi.

Ông dẫn Holly vào hội trường chính. Trên tường treo đầy những ảnh bìa của tạp chí Thời Đại Mới được xuất bản trong suốt hai mươi năm qua. Sau đó là màn chào hỏi mọi người.

- Bên trong này là phòng làm việc của cô. – ông mở cánh cửa để Holly bước vào trước.

Căn phòng vừa đủ rộng để đặt chiếc bàn làm việc và chiếc tủ. Một chiếc máy vi tính đặt trên bàn với hàng đồng giấy tờ bên cạnh. Đối diện với bàn làm việc là một chiếc tủ nhỏ chật ních những cuốn sách dày mỏng khác nhau và những tờ tạp chí cũ. Bên ngoài trời đang rất lạnh, gió thổi liên hồi, nhưng căn phòng mang lại cho người ta một cảm giác ấm áp và sáng sủa. Holly biết rằng nàng sẽ làm được khối chuyện trong một căn phòng như thế này.

- Thật là hoàn hảo. – Holly nói với ông Chris, đặt chiếc cặp của mình xuống bàn và đưa mắt nhìn quanh.
- Tốt. – Ông Chris nói. – Anh chàng làm việc trước đây là một người rất ngăn nắp. Những chồng tài liệu đặt ở kia sẽ cho cô biết chính xác tất cả những việc cô cần phải làm. Nếu có vấn đề gì hay bất cứ câu hỏi nào, cứ đến gặp tôi. Tôi ở ngay phòng bên cạnh. – ông nói và gõ gõ vào bức tường ngăn giữa hai căn phòng.
- Còn bây giờ, tôi sẽ không mong 1 phép màu từ nơi cô đâu, vì tôi biết lĩnh vực này còn rất mới lạ với cô, cho nên tôi mong cô sẽ hỏi tôi thật nhiều. Số xuất bản tiếp theo của chúng ta sẽ ra vào ngày đầu tiên của tháng.

Holly mở tròn mắt, nàng chỉ còn hai tuần lễ để hoàn thành nhiệm vụ cho cuốn tạp chí.

- Đừng lo, – ông Chris mỉm cười lần nữa. – tôi muốn cô tập trung vào số xuất bản của tháng mười một. Hãy làm quen với phần trình bày của tờ tạp chí trước. Đây là một việc rất khó và có thể là quá nhiều ột người, nhưng nếu chúng ta biết sắp xếp thì mọi việc sẽ trôi chảy cả thôi. Cần gì, cô cứ hỏi Alice. Cô ấy có nhiệm vụ giúp đỡ mọi người ở đây. – ông dừng lại và nhìn quanh căn phòng. – tất cả là như vậy. Cô có muốn hỏi gì thêm không?

Holly lắc đầu.

- Không, tôi nghĩ tôi có thể bắt đầu được rồi.
- Vậy được, tôi sẽ để cô lại với công việc. – ông quay lưng bước đi. Trước khi khép cửa, ông nói thêm, - Holly, tôi tuyển cô vì tôi tin cô là một người phụ nữ rất có nghị lực.

Holly khẽ gật đầu.

- Tôi luôn biết cách nhìn người, và tôi chưa bao giờ sai trong việc này cả, hãy tin tôi và làm việc tốt nhé. – ông Chris nở nụ cười động viên Holly và nhẹ đóng cửa lại.

Holly ngồi vào bàn, nàng háo hức được sắp xếp mọi thứ đâu vào đấy ngay lập tức. Đây là công việc mà nàng cảm thấy thích nhất từ trước đến nay, và nghe Chris nói qua, nàng cũng có thể hình dung ra được rằng rồi đây nàng sẽ hết sức bận rộn. Nhưng nàng lại thấy vui. Nàng cần phải để đầu óc mình bận rộn. nàng mở các xấp tài liệu và bắt đầu làm việc.

Tương lai còn ở phía trước.

*

Ngày Ciara rời gia đình để cùng Mathew quay trở lại Úc rồi cùng đến. Ở gần nhau, anh chị em hay cãi cọ, căng thẳng nhau là thế, vậy mà khi chia tay, tất cả họ lại bịn rịn không muốn rời.

- Con gái, lần này nhớ liên lạc thường xuyên hơn với mọi người nhé. – bà Elizabeth dặn dò Ciara khi bà ôm con gái vào lòng và hôn tạm biệt.

- Vâng, dĩ nhiên mà mẹ. Ôi, mẹ đừng khóc, nếu không con cũng sẽ khóc đấy.

Holly cũng rơm rớm nước mắt. Ciara đã trở thành chỗ dựa tinh thần cho nàng trong những tháng vừa qua. Và thật sự, cuộc sống của nàng cũng đã khá hơn đôi chút. Nàng sẽ nhớ em gái mình rất nhiều, nhưng Holly hiểu rằng Ciara cần phải đi để được ở bên cạnh Mathew. Cậu ta là một chàng trai dễ thương và Holly thấy vui vì em gái mình được hạnh phúc.

- Hãy chăm sóc Ciara bé bỏng hộ chị. – Holly nhón chân ôm hôn anh chàng Mathew cao to, nói khẽ.
- Đừng lo, cô ấy sẽ được chăm sóc một cách chu đáo chị ạ. – Mathew mỉm cười.
- Sẽ không làm nó buồn chứ? – ông Frank vỗ lưng Mathew và mỉm cười.

Mathew cũng đủ thông minh hiểu rằng đó cũng còn là lời cảnh cáo.

- Tạm biệt, Richard. – Ciara nói và ôm hôn anh trai mình. – Anh hãy tránh xa người phụ nữ xấu xa Meredith ấy ra nhé. Cô ta không xứng với anh đâu. – Ciara quay sang Declan. – Cậu có thể ghé qua chỗ chị bất cứ khi nào cậu thích, Dec, có thể là khi cậu làm một bộ phim hay... cái gì đó về chị. – Ciara nói một cách nghiêm túc và ôm chặt lấy Declan.

- Jack, chăm sóc chị gái yêu quý giúp em nhé. – Ciara nói và mỉm cười với Holly. – Ôi, em sẽ nhớ chị lắm. – Ciara nói thêm, giọng buồn bã và ôm Holly thật chặt.

- Chị cũng thế. – giọng Holly run run.

- Thôi thôi, em đi đây, trước khi tất cả mọi gương mặt buồn rầu ở đây làm em khóc. – Ciara nói, cố tỏ ra vẻ hạnh phúc.

- Con đừng chơi ba cái trò nhảy nhót với dây thừng nữa, Ciara. Những trò như thế nguy hiểm lắm. – Ông Frank lo lắng dặn dò đứa con gái ham mê cảm giác mạnh của mình.

- Không phải là nhảy dây thừng mà là nhảy Bungee bố à! – Ciara cười và hôn lên má ông, rồi hôn tạm biệt bà Elizabeth. – Đừng lo cho con, rồi con sẽ tìm được trò gì đó mới mẻ hơn để thử nữa mà. – Ciara nháy mắt tinh nghịch.

Mọi người vẫy tay nhìn theo Ciara và Mathew cho đến khi mái tóc hồng của Ciara khuất dần trong đám đông.

- Thôi nào, - bà Elizabeth quệt hàng nước mắt, - tại sao tất cả những đứa con còn lại của mẹ không cùng về nhà và chúng ta sẽ cùng ăn trưa nhỉ?

- Anh sẽ để em đi cùng Richard nhé. – Jack nói khéo với Holly và anh nhanh chóng hòa cùng những người còn lại, để mặc Holly và Richard tụt lại phía sau.

- Thế nào, tuần làm việc đầu tiên của con thế nào hả con gái? – Bà Elizabeth hỏi Holly khi tất cả đã ngồi quanh bàn ăn.

- Ồ, con rất thích công việc đó mẹ ạ. – Nàng đáp, ánh mắt sáng lên niềm vui. – Công việc này thú vị và đòi hỏi cao hơn rất nhiều so với những việc mà con đã làm trước đây, và mọi người thì hết sức thân thiện. Môi trường làm việc rất tốt ạ.

- Ừm, đó là điều quan trọng nhất đúng không? – Ông Frank nói vẻ rất hài lòng. – Ông chủ của con thế nào?

- Ông ấy là một người đáng kính. Ông ấy làm con nghĩ đến bố. Con rất quý ông ấy bố ạ.

- Năm nay em có định làm phim gì khác không? – Jack quay sang hỏi Declan.

- Vâng, có, phim về những người vô gia cư. – Declan nói khi miệng vẫn còn đầy thức ăn.

- Dec, - Bà Elizabeth khịt khịt mũi, - đừng nói chuyện trong khi miệng đang ngai nhồm nhoàm thế chứ, lớn rồi mà còn...

- Con nói là con đang định làm gì, con trai? – ông Frank hỏi, cố tránh một cuộc lờ qua tiếng lại.

- Con sẽ làm một bộ phim nói về những người vô gia cư ạ.

- Ồ, thế à, rất tốt. – ông khích lệ con trai.

- Cậu định mượn ai trong gia đình ta để làm diễn viên trong lần này vậy? Richard ư? – Jack hỏi một cách ẩn ý.

Holly đặt mạnh chiếc nĩa xuống bàn.

- Đó không phải là chuyện để đùa đâu ông anh. – Declan nói vẻ nghiêm túc, làm cả Holly cũng thấy ngạc nhiên.

- Chúa ơi, sao dạo này mọi người khó khăn thế? – Jack vờ vịt. – chỉ là đùa thôi mà.

- Không có gì đáng đùa ở đây cả. – bà Elizabeth nghiêm nghị.

Holly nhìn Richard, anh đang im lặng ngồi ăn phía cuối bàn. Holly thấy thương anh mình quá. Anh không đáng phải nghe những câu nói như thế, và hoặc là Jack đã cư xử thiếu tế nhị quá mức, hoặc là mọi chuyện vẫn luôn như thế, và chắc là Holly đã vô cùng ngốc nghếch khi trước đây, nàng luôn cảm thấy câu nói của Jack cũng đáng buồn cười.

- Xin lỗi, Richard, em chỉ đùa thôi. – Jack nói.

- Được rồi, không có gì đâu Jack.

- Vậy anh đã tìm được việc làm chưa?

- Chưa, vẫn chưa.

- Thật là đáng tiếc. – Jack nói cộc lốc, và Holly liếc sang nhìn Jack. Có chuyện quái gì xảy ra với Jack vậy nhỉ?

- Ôi, Jack. – Holly thở dài và tiếp tục thái miến lườn gà. – anh làm ơn thôi đi, có được không?

Jack uống hết cốc bia và quay sang nhìn chằm chằm cô em gái mình.

18. Chương 17

Holly gõ gõ ngón tay trên bàn làm việc, nhìn đăm chiêu ra cửa sổ. công việc tuần này đã được hoàn thành một cách hết sức trôi chảy. nàng không nghĩ mình lại thực sự có thể ham thích nó đến thế. Nàng thấy vui khi ngồi ăn trưa tại chỗ để làm nốt công việc và thậm chí còn ở lại làm thêm giờ, điều mà trước đây chưa từng xảy ra. Nhưng dù sao, đây cũng mới chỉ là tuần làm việc thứ ba.

Nàng nghĩ đến Gerry mỗi ngày đi làm, và luôn thầm cảm ơn chàng đã giúp nàng có đủ tự tin để tiến thẳng về phía trước.

Nàng trở lại với công việc. Một cộng tác viên gửi một bài báo viết về chuyện anh đã đi khắp Ailen để tìm xem ở đâu bán bia tươi rẻ nhất. bài báo khá thú vị, vẫn còn một khoảng trống phía dưới bài báo này và công việc của nàng là phải lấp đầy khoảng trống đó. Nàng lật nhanh các số điện thoại cần liên lạc và chợt nảy ra một ý tưởng. Holly nhắc điện thoại lên và quay số.

- Quán Hogan xin nghe

- Xin chào, làm ơn cho tôi gặp Daniel Connolly

- Xin đợi một lát

Một bài Greensleeves lại vang lên. Holly bật máy sang chế độ loa ngoài và ngả người trên ghế lắng nghe trong khi đợi.

- Vâng, tôi nghe đây

- Daniel phải không?

- Vâng.

- Chào anh, Holly đây.

- Mọi chuyện thế nào rồi, Holly?

- Cảm ơn anh, rất tốt, còn anh?

- Cũng rất tốt, không có gì để phàn nàn.

- Tôi còn nhớ có lần anh nói là anh muốn quảng cáo cho câu lạc bộ Diva đúng không?
 - À..ờ đúng vậy.
 - Tốt quá, vậy thì anh có muốn đặt một mẫu quảng cáo ở tạp chí Thời Đại Mới không?
 - Có phải cô đang làm ở đó không?
 - Vâng, tôi mới nhận việc ba tuần nay.
 - Văn phòng của tờ tạp chí này cũng ở gần quán Hogan, đúng không? Tôi vẫn thường thấy cô đi ngang qua đây mà không thèm ghé vào. – Anh trên Holly. – Sao chúng ta không gặp nhau vào giờ ăn trưa nhỉ?
 - Ôi, mọi người ở đây toàn ăn trưa tại bàn làm việc thôi. – Holly giải thích.
 - Thế thì chán chết.
 - Anh thấy chuyện quảng cáo thế nào?
 - Vâng, chắc chắn rồi, hay lắm.
 - Vậy được, tôi sẽ cho đăng mẫu quảng cáo này vào số xuất bản tháng 11. Anh có muốn đăng đính kèm hàng tháng không?
 - Cô có thể cho tôi biết chi phí quảng cáo bao nhiêu không? – anh cười
- Holly đưa tay lên nhắm tính rồi trả lời Daniel.
- Ừm, - anh nói, - để tôi suy nghĩ thêm đã, nhưng số tháng 11 thì chắc chắn rồi.
 - ờ, vậy thì hay quá! Anh sẽ trở thành triệu phú sau khi tờ tạp chí này được phát hành à xem.
 - Cũng hy vọng là thế, - Daniel cười, - Nhân tiện, tuần tới chúng tôi có một bữa tiệc giới thiệu một loại rượu mới. Tôi có thể mời cô được không?
 - Vâng, rất hân hạnh. Thế loại rượu mới này của các anh tên là gì?
 - Blue Rock. Nó đang rất thịnh hành trong giới trẻ các nước Châu Mỹ. Mùi vị của nó sẽ rất tuyệt. Hôm đó sẽ miễn phí cả đấy. Tôi sẽ đãi tất cả mọi người đến quán.
 - Chao, nghe hoành tráng quá nhỉ, - Holly cười rồi ghi lại ngày giờ tổ chức buổi tiệc. – hay lắm, xong việc tôi đến ngay.
 - Vậy thì cô phải nhớ mang theo bộ đồ tắm trước khi đi làm đấy.
 - Mang theo cái gì cơ?
 - Đồ tắm. – anh cười lớn. – Chủ đề của buổi tiệc là bãi biển.
 - Nhưng đang là mùa thu cơ mà, anh có nhầm không đấy?
 - Không phải ý tưởng của tôi đâu. Khẩu hiệu lần này là: “ Blue Rock, loại rượu mới làm ấm áp mùa đông”
 - Chà chà! Nghe hay đấy nhỉ! Thôi được rồi, cảm ơn Daniel. Hãy suy nghĩ xem anh muốn quảng cáo cho câu lạc bộ Diva như thế nào rồi gọi cho tôi nhé.
 - Được, tôi sẽ gọi.
- Holly chạy ngay sang phòng Chris, nàng vừa có một ý tưởng. Chỉ cách đây ba tuần, nàng vừa ngồi vào chiếc ghế này để phỏng vấn xin việc, giờ nàng lại ở đây đưa cho ông chủ mới của mình một ý tưởng. Thật khôi hài khi cuộc sống lại thay đổi nhanh đến thế. Nhưng cuối cùng nàng cũng đã học được cách để thay đổi cuộc sống.
- Nào, cô nói đi, tôi nghe đây. – Ông Chris đưa tay nâng ập kính tròn nhìn Holly chờ đợi.
 - à, có lẽ ông biết quán Hogan ở góc bên phải gần tòa nhà này chứ?
- Chris gật đầu.

- Tôi vừa nói chuyện với người chủ quán ở đó và anh ấy sẽ đặt chúng ta quảng cáo cho câu lạc bộ của anh ấy. Anh ấy bảo rằng tối thứ ba tuần tới, quán sẽ tổ chức một bữa tiệc giới thiệu một loại rượu mới tên là Blue Rock. Phong nền của nó là bãi biển, các nhân viên sẽ trong trang phục áo tắm và mọi thứ sẽ được trang hoàng như trên bãi biển vậy.

- Vào mùa thu ư? – ông nhướn mày hỏi

- Vâng, khẩu hiệu của họ là “thức uống làm ấm mùa đông”

- Nghe hay đấy!

- Tôi nghĩ buổi tiệc này cũng rất đáng quan tâm. Tôi biết là chúng ta phải đưa ý kiến này ra để thảo luận, nhưng nếu đợi đến lúc ấy thì tôi e sẽ muộn mất.

- Tôi hiểu, đó là một ý kiến hay, Holly. Tôi sẽ cho người đến đó.

Holly mỉm cười và đứng dậy.

- À, nhân tiện tôi muốn hỏi, ông đã có người dọn dẹp lại khu vườn chưa ạ?

Chris chau mày:

- Đã có khoảng mười người đến rồi và họ đòi những sáu nghìn đô la.

- Như thế thì nhiều quá.

- Phải, nhưng đó là 1 khu vườn rộng, có rất nhiều việc phải làm.

- Thế người ta đòi giá rẻ nhất là bao nhiêu.

- 5 nghìn rưỡi đô la. Mà có chuyện gì à?

- Nếu ông không ngại, anh trai tôi sẽ làm việc này với giá chỉ 5 nghìn rưỡi đô. – Holly thăm dò.

- Vậy ư? Anh ấy làm việc tốt chứ?

- Ông còn nhớ tôi từng nói rằng khu vườn của tôi là một khu rừng rậm khô? Giờ thì nó không còn như vậy nữa. Anh ấy đã làm tất cả. Chỉ có điều anh ấy chỉ làm một mình nên có lẽ sẽ hơi lâu.

- Không sao, tôi không quan trọng chuyện lâu hay mau. Cô có danh thiếp của anh ấy không?

- À.. vâng. Xin ông đợi một lát, tôi sẽ đi lấy ngay đây.

Holly về phòng, lấy một mảnh giấy cứng với màu sắc khá ấn tượng, in tên và số điện thoại của Richard lên rồi cắt thành một tấm thiếp nhỏ hình chữ nhật.

- Tốt lắm, - Chris nói khi đọc tấm thiếp. – Tôi sẽ gọi cho anh ấy ngay đây.

- Ồ, tôi cho là hôm nay anh ấy bận, nếu được ông có thể để thư thư cho anh ấy sang tuần sau không?

- Được, vậy thì cảm ơn cô, Holly.

Khi nàng vừa bước ra cửa, Chris nói với theo:

- mà này, kĩ năng viết lách của cô thế nào nhỉ?

- À, chắc là tôi phải mua thêm mấy quyển từ điển chuyên ngành báo chí.

Tôi muốn cô lo việc viết bài báo cho buổi khai trương ấy, cô nghĩ sao?

- Daniel, tôi cần anh giúp.

- Tôi biết cô đang cần tôi giúp, nhưng tôi không đủ tiêu chuẩn đâu. – Daniel cười lớn trong ống nghe.

- Không, nghiêm túc đấy. Tôi vừa đề cập đến buổi khai trương với ông tổng biên tập và ông ấy muốn tôi viết bài này.

- Ồ, tuyệt quá.

- Không, không tuyệt đâu. Ông ấy muốn tôi viết về buổi chiều dài của quán Hogan.
- Đó là 1 tin tốt đấy chứ Holly.
- Nhưng tôi không viết được. – Nàng hoảng hốt.
- Ồ, thật sao? Khi còn đi học, đó là 1 trong những môn chính tôi phải học đấy.
- Ôi, Daniel, đừng có đùa nữa...
- Được, được, thế cô muốn tôi giúp thế nào?
- Tôi cần anh cung cấp mọi thông tin về loại rượu này và về buổi chiều dài.
- Thế thì tại sao cô không ghé qua đây 1 lát. Rồi tôi sẽ chở cô đi đâu đó ăn tối.
- Ồ, vậy thì cảm ơn anh nhiều nhé, Daniel. – nàng gác máy và thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng, chẳng phải nàng vừa đồng ý hẹn hò với Daniel hay sao?

Holly liên tục nhìn lên đồng hồ, cầu mong sao thời gian trôi chậm lại. nàng đang cảm thấy sợ khi phải đến buổi ăn tối cùng Daniel.

Nàng và Daniel đã cùng ra ngoài hàng trăm lần rồi, vậy thì tại sao giờ nàng lại lo lắng nhỉ? Họ là “hai người bạn cô đơn”, và cứ mỗi lần có ai đó tổ chức một bữa ăn tối cùng bạn bè hay sắp xếp một buổi picnic, cả hai luôn được mời đến để làm bạn cùng nhau, như thể là họ không thể nói chuyện với các cặp khác trong bàn vậy.

Nàng tắt máy tính, thu dọn lại mọi thứ một cách chậm rãi, cứ như thể làm như vậy nàng sẽ khỏi phải đến ăn tối cùng Daniel. Rồi nàng tự cốc vào đầu mình. “Chỉ là một bữa ăn tối nói chuyện về công việc thôi mà.”

Holly ra ngoài và tìm đập liên hồi khi nhìn thấy Daniel đang đi qua đi lại chờ đợi. Lập thu, tiết trời se lạnh. Nghe tiếng Holly gọi, Daniel giật mình quay lại, mái tóc màu nâu sẫm của anh bị gió thổi bay lòa xòa trước mặt.

- Ồ, tôi thành thật xin lỗi, Daniel. – Holly nghĩ ra một cái cớ. – Tôi bận họp đột xuất nên không thể gọi cho anh.
- Đừng lo, tôi biết là nó quan trọng mà. – Anh nhìn nàng mỉm cười, và nàng cảm thấy thật có lỗi với nụ cười ấy. Đây là Daniel, một người bạn của nàng chứ không phải một ai khác mà nàng cần phải tránh né.
- Bây giờ cô thích đi đâu?
- Bên trong kia thì sao? – Holly nói và nhìn vào quán cà phê nhỏ ở phía dưới tầng trệt của tòa nhà nơi nàng làm việc.

Daniel khịt khịt mũi.

- Nếu cô không thấy phiền thì chúng ta tìm chỗ nào tốt hơn vì tôi đang rất đói. Cả ngày hôm nay tôi chưa ăn gì cả.

Họ cùng nhau đi bộ qua hết quán này đến quán khác. Cuối cùng, anh đồng ý bước vào một nhà hàng Ý mà Holly thì không thể nói không với anh. Một không gian yên tĩnh chỉ có vài cặp nam nữ đang trò chuyện bên ngọn nến. Daniel hôm nay mặc chiếc áo sơ mi màu xanh nước biển đậm, màu áo ấy càng làm đôi mắt xanh của anh nổi bật và long lanh hơn trong ánh sáng mờ mờ của ngọn nến.

- Cô có thấy phiền không? – Daniel cười khi anh bắt gặp ánh mắt Holly đang nhìn một cặp nam nữ âu yếm nắm tay nhau ở bàn kế bên.
- Thật ra thì không, họ làm tôi buồn.

Daniel dường như không nghe nàng nói, anh đang mãi đọc bản thực đơn.

Holly cố gắng nói chuyện một cách dè dặt, và câu chuyện của họ chỉ xoay quanh buổi tiệc ở quán Hogan. Còn Daniel thì rất chu đáo,, anh mang theo cả một xấp tài liệu để Holly tham khảo trước khi bắt tay vào

việc viết bài báo đầu tiên của mình. Anh còn đưa cho Holly danh sách những người tham gia pha chế “Blue Rock” để nàng có thể nói chuyện trực tiếp nếu cần thiết. Bây giờ, nàng không còn thấy lo lắng nhiều nữa. Nhưng bụng nàng cứ cồn cào vì suốt cả buổi, nàng chỉ ăn được một ít rau mà thôi.

Nàng bước ra bên ngoài cảm nhận cái khô khí trong lành trong khi Daniel ở lại trả tiền.

Nàng bắt thần sững người và cố quay mặt đi nơi khác khi nhìn thấy một cặp lớn tuổi đi ngang qua, những người nàng thực sự không muốn gặp mặt. Nàng cúi xuống vờ như đang cột lại dây giày. Nàng long ngóng một lát rồi bất chợt nhận ra rằng hôm nay nàng đang mang một đôi giày cao cổ kéo phéc mơ tuya chứ không phải giày cột dây. Nàng vội vàng vàng kéo ống quần xuống như thể đang chỉnh sửa lại cho phẳng phiu.

- Holly? Có phải con đó không? – một giọng nói quen thuộc cất lên.

Nàng từ từ nhìn lên:

- Ồ, vâng ạ. – nàng cố tỏ ra tự nhiên trong khi hai chân đang khựng lại, căng thẳng.

- Con vẫn khỏe chứ? – người phụ nữ ôm chầm lấy Holly. – Con làm gì mà đứng ngoài trời lạnh thế này?

Holly cầu mong sao Daniel đứng bên trong lâu hơn chút nữa.

- Ồ.. chỉ là con mới ghé vào đây ăn chút gì đó. – nàng run rẩy chỉ tay vào cửa hàng.

- Ồ, chúng ta cũng định vào đó đây. – người đàn ông mỉm cười nói. – Thật tiếc là chúng ta không đến sớm hơn để có thể dùng bữa cùng nhau.

- Vâng, vâng, thật là tiếc... Thật ra thì... - Holly liếc nhìn cánh cửa nhà hàng lần nữa, nàng cầu mong cánh cửa ấy đừng mở ra. Bỗng nàng im bật.

- Cô đây rồi! – Daniel nói khi anh vừa bước ra ngoài. – Tôi cứ ngỡ cô đã trốn tôi đi rồi chứ. – anh vòng tay quàng qua vai Holly một cách tự nhiên.

Holly cố nở một nụ cười gượng gạo và quay sang hai ông bà nọ.

- Ồ, xin lỗi ông bà, tôi không nhìn thấy. – Daniel mỉm cười và quay sang nhìn họ.

Họ nhìn anh trân trân.

- Ừm...Daniel, đây là ông bà Judith – Harold, bố mẹ của Gerry.

*

Holly bấm kèn xe thật to, nàng đang nổi giận. Nàng đang tự giận mình vì tối qua đã bị bắt gặp trong một tình huống khó chịu như thế. Trong khi thực ra chuyện chẳng có gì là to tát cả.

Tội nghiệp Daniel, nàng nghĩ và cảm thấy buồn. Bố mẹ Gerry đã rất thô lỗ với anh, họ chẳng đáp lại câu chào của Daniel và quay lưng đi thẳng, không buồn nhìn lại Holly một lần nào nữa. Ôi, tại sao họ lại thấy nàng vào đúng cái lúc ấy cơ chứ? Sao họ không đến thăm Holly vào bất kỳ ngày nào trong tuần để nhìn xem nàng đáng thương như thế nào và đã sống với nỗi đau của người vợ trẻ góa chồng ra sao? Giờ đây, chắc họ đang nghĩ cuộc sống của nàng phải tuyệt diệu lắm khi mà con trai của họ đã mất đi. Nàng thấy giận dữ với ý nghĩ đó.

Nàng lấy điện thoại ra và gọi cho Sharon vì biết chắc Sharon sẽ chia sẻ được cảm giác của nàng lúc này.

- A lô?

- Chào John. Holly đây. Cho em nói chuyện với Sharon đi!

- Xin lỗi, Holly. Cô ấy đang ngủ. Anh sẽ đánh thức cô ấy dậy nếu em muốn nhưng thực ra cô ấy rất mệt...

- À, thôi, - nàng cắt ngang. – mai em gọi lại cho Sharon vậy.

- Có quan trọng lắm không? – John lo lắng hỏi.

- Không, - nàng khẽ nói, - không có gì quan trọng cả.

Nàng tắt máy và gọi ngay cho Denise.

- A lô? – tiếng Denise vẫn còn đang khúc khích.

- Chào cậu.

- Cậu vẫn ổn chứ? – Denise lại cười. – Tom. Thôi đi nào! – Denise thì thầm, và Holly nhận ra rằng nàng đã gọi không đúng lúc.

Nàng quyết định về nhà bố mẹ nói chuyện với Ciara. Chắc Ciara sẽ làm nàng vui. Ngay khi dừng xe trước nhà bố mẹ, Holly mới nhớ ra Ciara đã không còn ở đây nữa. Bỗng dưng, Holly muốn khóc. Một lần nữa, nàng lại chẳng có ai bên cạnh.

Cuối cùng, nàng cũng quyết định bấm chuông và Declan ra mở cửa.

- Có chuyện gì xảy ra với chị vậy? – cậu em trai của nàng hỏi ngay.

- Không có gì. – Nàng trả lời mà tủi thân đến phát khóc. – Mẹ đâu?

- Đang ở trong bếp với bố và Richard.

- Ồ.. vậy à? – Nàng cảm thấy lạc lõng. – Thế sao hôm nay em ở nhà?

- Em đang xem lại những gì đã quay được hôm nay.

- Có phải là bộ phim về những người vô gia cư không?

- Vâng, chị có muốn xem không?

- Có.

Nàng gạt đầu và gieo mình xuống ghế. Một vài phút xem phim của Declan, mắt Holly đã ướt đẫm. Nhưng, lần đầu tiên, nàng khóc không phải cho chính nàng. Declan đã làm một cuộc phỏng vấn rất hay với một người đàn ông sống lang thang trên những đường phố Dublin. Nàng nhận ra rằng trong cuộc sống này, còn nhiều người rơi vào những cảnh ngộ đáng thương hơn nàng rất nhiều. Rồi nàng nhận ra rằng chuyện của nàng với bố mẹ Gerry dường như trở nên thật vớ vẩn, chẳng có gì đáng phải lo lắng, bận tâm.

- Ôi, Declan, thật là tuyệt. – nàng nói, khẽ đưa tay quệt nước mắt khi bộ phim kết thúc.

- Cảm ơn chị.

- Em không vui sao?

Cậu nhún vai:

- Thật khó có thể hạnh phúc khi hàng ngày, trong cuộc sống này còn quá nhiều người phải sống khổ sở như vậy... Cuộc sống của anh ta càng tồi tệ bao nhiêu thì bộ phim của em càng đượ chú ý bấy nhiêu. Điều đó thật trớ trêu, có phải không chị?

Holly lắng nghe chăm chú:

- Không, chị không đồng ý, Declan. Chị cho rằng việc em làm ra một bộ phim như thế

Đã tạo được một sự thay đổi cho người đàn ông ấy. Mọi người xem phim và nghe thấy những điều anh ta nói, và rồi họ sẽ tìm cách giúp anh ta và những người khác có cùng hoàn cảnh, em ạ.

Declan lại nhún vai.

- Có thể, dù sao em cũng đang định đi ngủ đây, em rất mệt.

Cậu cầm chiếc túi xách đứng dậy, hôn lên trán Holly. Nàng thật sự xúc động. Cậu em trai bé bỏng của nàng ngày nào giờ đã thực sự trưởng thành.

Đêm qua, nàng đã lấy ra lá thư tháng 10 Gerry viết. Nàng sợ phải đối diện với cái ngày nàng không còn được đọc thư Gerry nữa. Holly rút tấm thiệp nhỏ, một bông hoa khô rơi ra. Bông hoa hướng dương nhỏ xíu với những cánh hoa mỏng tang, loài hoa mà nàng yêu thích nhất. Nàng tự hỏi không biết bông hoa nhỏ này

của Gerry mang ý nghĩa gì, và nhận ra kèm theo bông hoa ấy là một chiếc túi nhỏ đựng những hạt hướng dương. Gerry viết:

Một bông hoa hướng dương dành tặng cho bông hoa hướng dương của anh, để thấp sáng những ngày tháng mười ảm đạm và buồn tẻ. Và em hãy trồng thêm một ít trong vườn nữa nhé, em hãy luôn tin tưởng rằng một mùa hè ấm áp đầy ánh nắng đang đợi em ở phía trước.

Tái bút: Anh yêu em...

Em giúp anh gửi tấm thiệp này đến John nhé.

Holly nâng tấm thiệp thứ hai lên và tiếp tục đọc những dòng chữ Gerry viết. Tự dưng, nước mắt nàng cứ ứa ra giữa những tiếng nấc nghẹn ngào.

Gửi John,

Mừng sinh nhật lần thứ 32 của cậu,

Cậu bắt đầu già thêm rồi đấy, bạn thân mến của tôi, nhưng mình hy vọng mình cậu sẽ có thêm nhiều niềm vui và may mắn trong những lần sinh nhật tiếp theo. Nhớ giữ gìn sức khỏe và hãy sống yêu đời, hãy chăm sóc Holly hộ mình nhé, và nhớ chăm sóc cho Sharon tốt vào đấy nhé! Cậu là người đàn ông trưởng thành đích thực rồi đấy!

Thân mến,

Bạn của cậu,

Gerry

Mình đã bảo với cậu là mình sẽ giữ lời hứa mà...

John hẳn sẽ rất vui khi nhận được tấm thiệp này. Cuộc sống của nàng đã thay đổi rất nhiều trong những tháng qua. Công việc làm cho cuộc sống của nàng tốt hơn và nàng cảm thấy tự hào về chính mình. Nàng thích cái cảm giác hài lòng mà nàng có mỗi buổi chiều khi nàng tắt chiếc máy vi tính và rời khỏi phòng làm việc. Gerry đã giúp nàng can đảm hơn; Gerry đã khuyến khích và tạo động lực cho nàng tìm một công việc, điều đó còn có ý nghĩa hơn rất nhiều cho cuộc đời của nàng so với việc Gerry gửi cho nàng một số tiền lớn.

Nàng lau nước mắt và đứng dậy đi vào bếp.

Bố mẹ nàng và anh trai Richard đang ngồi uống trà.

- Ô, chào con gái. – Mẹ nàng nói với giọng rất đổi vui mừng. bà hôn lên má Holly. – mẹ không biết là con đến.

- Con đến đây đã được một lúc. Con vừa xem phim của Declan xong.

- Rất hay, phải không con?

Holly gật đầu và cùng ngồi vào bàn với mọi người.

- Anh đã tìm được việc làm nào chưa, Richard?

Richard buồn bã lắc đầu.

- Em đã tìm được một công việc rồi đấy.

Richard có vẻ hồ nghi, không hiểu Holly muốn nói gì.

- Phải, anh biết là em đã tìm được việc làm rồi mà.

- Không, Richard, - nàng mỉm cười, - ý em là em đã tìm được một công việc cho anh cơ.

- Em bảo sao?

- Anh nghe thấy rồi đấy. – Nàng cười phấn khích. – ông chủ của em sẽ gọi cho anh vào thứ hai này.

Sắc mặt anh thay đổi hẳn:

- Ôi, Holly, em thật tốt nhưng nói thật anh không có hứng thú với chuyện quảng cáo đâu. Sở thích của anh là nghiên cứu khoa học thôi mà.

- Và làm vườn nữa.

- Phải, anh cũng thích làm vườn. – anh có vẻ bối rối.

- Đó chính là lý do ông chủ em sẽ gọi cho anh, để bảo anh làm việc trong khu vườn của ông ấy. Em bảo với ông ấy rằng anh sẽ làm tất cả các công việc trong vườn với giá năm nghìn đô, em nghĩ anh sẽ đồng ý. – nàng mỉm cười trong khi Richard há hốc miệng kinh ngạc.

Anh hầu như không nói được lời nào, vì thế Holly tiếp tục:

- Và đây là danh thiếp của anh.- Nàng nói và trao cho anh số danh thiếp mà nàng đã in.

Bỗng nhiên Richard nhảy cẫng lên, kéo Holly lại. Hai anh em cùng nhau nhảy vòng quanh nhà bếp.

19. Chương 18

- Được rồi, đây là cái cuối cùng, mình hứa với các cậu đấy! – Denise khấn khoản khi cô lại thử thêm một chiếc váy cưới nữa.

Sharon và Holly rên rỉ ngồi phịch xuống ghế.

- 1 tiếng đồng hồ trước cậu cũng nói như thế. – Sharon than vãn, cô vung mạnh đôi giày ra khỏi chân và xoa xoa hai bên mắt cá đã bị sưng phồng.

Từ sáng đến giờ, họ đã kéo nhau đi hết tiệm áo cưới này đến tiệm áo cưới khác trong thành phố. Sharon và Holly đã mệt lả, mặc dù ban đầu họ đã rất hào hứng.

- Trông rất hợp với cô.- Người bán hàng lặp lại câu nói vô cùng quen thuộc suốt từ sáng tới giờ..

- Hai người đang thì thầm gì đấy? – Denise hỏi.

- Ồ, chỉ là trông cậu xinh xắn đến nhường nào thôi.

Holly chau mày với Sharon.

- Ôi, thế cậu thích kô? – Denise hồ hởi, miệng tươi như hoa.

- Có. – Sharon thờ ơ trả lời.

- Chắc kô?

- Chắc

- Theo cậu thì anh Tom có hạnh phúc khi nhìn xuống nhà thờ và thấy mình đang tiến đến phía anh ấy trong bộ váy này kô?

- Có. – Sharon lặp lại.

- Nhưng cậu có chắc kô?

- Có.

- Cậu nghĩ nó đắt quá kô?

- Có.

- Thật chứ?
- Thật.
- Chiếc váy này sẽ rất hợp với một màu da rám nắng đúng không?
- Đúng.
- Ồ, nhưng nó có làm cho cái mông của mình trông to hơn không nhỉ?
- Có

Holly nhìn Sharon giật mình, nàng nhận ra là Sharon cũng chẳng buồn nghe xem Denise hỏi gì nữa.

- Nhưng cậu có chắc không?- Denise tiếp tục hỏi, rõ ràng là cô ấy cũng không chú ý nhiều đến các câu trả lời của Sharon.
- Chắc
- Vậy mình lấy chiếc này nhé?
- Không! – Holly cắt ngang trước khi Sharon lại nói “có” lần nữa.
- Không ư? – Denise ngạc nhiên.
- Không nên. – Holly khẳng định.
- Cậu có thích nó không?
- Không.
- Có phải vì nó làm mình trông mập hơn không?
- Không.
- Cậu nghĩ anh Tom có thích nó không?
- Không.
- Vậy cậu có nghĩ giá tiền như vậy là hợp lý không?
- Không.
- Ồi! – Denise quay sang Sharon. – cậu có đồng ý với Holly không?
- Có.
- Thôi được, mình tin hai cậu. – Denise buồn bã nói, cô nhìn mình lần cuối trong gương. – Nói thật, chính mình cũng không thích nó lắm.

Sharon mang giày vào:

- Denise, chẳng phải cậu đã nói cái đó là cái cuối cùng mà, đúng không? Hãy đi ăn thứ gì trước khi mình lăn ra chết.
- Không, ý mình là cái này sẽ là cái cuối cùng trong tiệm này thôi. Còn rất nhiều tiệm khác nữa cơ mà.
- Không được! – Holly phản đối. – Denise, mình đang đói đến chết đây và lúc này, mình thấy hầu như cái váy nào cũng giống cái nào. Mình cần thư giãn một tý đã.
- Ồi, nhưng đó là ngày cưới của mình, Holly!
- Mình biết, nhưng... - Holly cố nghĩ ra một lý do, - nhưng Sharon đang có thai.
- Thôi được, chúng ta sẽ đi ăn chút gì đó. – Denise tiu nghỉu quay trở lại phòng thay đồ.

Sharon huých tay vào Holly.

- Này, mình không phải người bệnh đầu đay, chỉ là có thai thôi.

- ừ, đó là điều duy nhất mình có thể nghĩ ra lúc này. – Holly mệt mỏi nói.

3 người kéo nhau vào quán cà phê Bewley và loay hoay tìm 1 chỗ thích hợp bên cửa sổ như mọi khi để có thể nhìn xuống con đường Grafton.

- À, Holly này, hãy kể cho bọn mình nghe đoạn cậu gặp bố mẹ anh Gerry đi. – Sharon nói trong khi miệng còn đầy thức ăn.

- Họ cư xử rất thô lỗ với anh Daniel.

- Xin lỗi cậu vì lúc cậu gọi điện, mình đã thiếp đi. Nếu John mà biết, anh ấy sẽ đánh thức mình dậy ngay.

- Ồ, đừng có vớ vẩn thế, đó chẳng phải là chuyện gì to tát. Chỉ là lúc đó mình không biết phải làm sao.

- Rất đúng. Họ không có quyền bảo cậu nên gặp ai, không nên gặp ai. – Sharon tỏ vẻ bức bối.

- Sharon, không phải là mình đang gặp gỡ anh ấy. – Holly cố gắng đính chính. – Mình không có ý định gặp ai trong vòng ít nhất 20 năm nữa. Bọn mình chỉ đi ăn cơm để nói chuyện công việc thôi.

- Ôi, bữa cơm tối nói chuyện công việc! – Sharon và Denise khúc khích cười.

- Chính xác là như thế đấy, nhưng có một người dễ thương như thế làm bạn cũng rất hay. – Holly thừa nhận. – và mình không định tránh xa đàn ông. Daniel là người rất gần gũi, anh ấy làm mình thấy dễ chịu. Tất cả chỉ có thế.

- Phải, mình hiểu. – Sharon gật đầu. – ra ngoài và gặp gỡ những người bạn mới sẽ tốt cho cậu hơn.

- Mình thật sự thấy vui vì cậu có thể trò chuyện cùng anh ấy, Holly, bởi vì vào lễ cưới của mình cậu sẽ phải nhảy với anh ấy.

- tại sao?

- Bởi vì theo truyền thống thì phù rể phải nhảy với phù dâu tại lễ cưới. – Denise cười đầy ngụ ý.

Holly há miệng:

- cậu muốn mình làm phù dâu cho cậu thật sao?

Denise gật đầu

- Đừng lo, mình đã hỏi ý kiến Sharon và cậu ấy cũng đồng ý với mình rồi.

- Ồ, mình sẵn lòng! – Holly vui vẻ gật đầu, trái với lo lắng của Denise.

- À, mình quên cho hai cậu xem hình của đứa bé! – Sharon nói, về hộp khi đưa tay tìm trong túi. Cuối cùng, cô lấy ra một tấm phim chụp siêu âm.

- Mình có điều này muốn hỏi ý cậu đấy, Holly ạ.

- Chuyện gì cơ? – Holly tỏ ra lo lắng.

- À, mình và John rất muốn cậu là mẹ đỡ đầu cho con của bọn mình.

Holly há hốc miệng vì “cú sốc” lần thứ hai trong ngày, tự dưng nàng thấy mắt mình cay cay.

- này, cậu đâu có khóc khi mình nhờ cậu làm phù dâu ỉnh. – Denise nổi cáu.

- Ôi, Sharon, mình rất lấy làm vinh hạnh! – Holly nói và ôm choàng lấy Sharon. – cảm ơn cậu đã ỉnh niềm vinh hạnh này.

- Cảm ơn vì cậu đã đồng ý! John sẽ rất vui!

- Đây, hai cậu không khóc cả đấy chứ? – Denise rên rỉ trong khi Holly và Sharon cứ ôm rít lấy nhau.

- Đây, - Denise kêu to khiến hai người bạn giật mình.

- Sao?

Denise chỉ ra ngoài cửa sổ.

- Hình như đằng kia có một tiệm áo cưới mới khai trương. Uống nhanh đi, chúng ta sẽ đến đó.

Sharon thở dài, vờ ngắt đi:

- Mình không thể, Denise, mình đang có thai...

*

Alice nháy mắt với Holly, khi nàng vừa ra khỏi phòng vệ sinh.

- Đi thôi, Alice, - Holly giục, - nếu không người phóng viên ảnh sẽ rất giận đấy.

- Phóng viên ảnh đã ở đây rồi. - Alice nói trong khi cô vẫn còn loay hoay với chiếc macara trong tay

- Anh ta đâu?

- Cô ta.

- Thôi được. Cô ta đâu?

- Cô ta đây! - Alice lấy chiếc máy ảnh ra khỏi túi xách.

- Cô là phóng viên ảnh đó sao? - Holly cười. - vậy thì ít nhất cả hai chúng ta cùng mất việc khi bài báo này được đăng.

Holly và Alice chen chân qua đám đông để đi lên cầu thang dẫn vào câu lạc bộ diva. Holly há miệng kinh ngạc khi vừa đến cửa. Một nhóm thanh niên vạm vỡ mặc trang phục bơi đang gõ những điệu trống vui nhộn để đón chào khách. Một vài cô người mẫu thân hình mảnh mai trong trang phục áo tắm rất gợi cảm tươi cười bước đến và đeo một vòng hoa nhiều màu vào cổ Holly và Alice.

- Tôi cảm thấy như mình đang ở Ha wai vậy. - Alice khúc khích cười, không quên đưa máy ảnh lên chớp liên tục.

Holly hầu như không nhận ra được nơi này. Cảnh trí hoàn toàn khác. Một thác nước khổng lồ choán giữa căn phòng, một thác nước trong xanh đang chảy ào xuống những tảng đá lớn.

- Ôi, nhìn kìa, Blue Rock - nhưng tảng đá màu xanh! - Alice cười to thích thú. - thật là khéo léo.

Holly mỉm cười, nàng vẫn chưa nhận ra dòng nước đang chảy kia cũng chính là một loại thức uống.

Các nhân viên phục vụ quầy bar cũng trong trang phục áo tắm đi qua đi lại, trên tay mang những chiếc khay to với những ly rượu màu xanh. Như lời Daniel kể, sàn nhà đầy những cát, và được trang hoàng như thể họ đang tổ chức một bữa tiệc trên bãi biển, mỗi một bàn nằm dưới một chiếc dù bằng tre rất to. Mùi thịt nướng bay lên thơm phức như thể mọi người đang ở một cuộc liên hoan ngoài trời. Nhìn thấy những khay thịt được mang ra, Holly nuốt nước miếng. Nàng ghé ngay vào chiếc bàn gần nhất, gấp lấy một miếng cho vào miệng nhai ngon lành.

- Ô, cuối cùng thì cô cũng đã ăn thật sự.

Holly nhìn lên và thấy Daniel đang đứng trước mặt. Nàng nuốt vội miếng thịt.

- ừm, xin chào, tôi chưa có miếng gì trong bụng cả ngày hôm nay nên đang đói muốn chết. Mọi thứ trong tuyệt quá! - nàng đưa mắt nhìn xung quanh, cố kéo sự chú ý của Daniel ra khỏi cái nuốt trộng của mình.

- Phải, mọi thứ diễn ra rất trời chảy. - trông anh có vẻ hài lòng.

Daniel ăn mặc kín đáo hơn các nhân viên của anh một chút: chiếc quần jean bạc và chiếc áo sơ mi hình những bông hoa màu vàng và màu hồng to theo kiểu Ha wai.

- này, Holly, để tôi chụp cho chị một bức ảnh với người đàn ông đẹp trai to cao này nhé. - Alice kêu lên, cầm chiếc máy ảnh chạy lại phía họ.

Daniel cười to:

- Cô nên mang bạn cô đến đây thường xuyên hơn.

- Cô ấy không phải bạn của tôi. - Holly đùa rồi nghiêng người làm dáng bên cạnh Daniel.

- Đợi 1 lát. – Daniel lấy tay che ống kính.

Anh lấy miếng khăn giấy trên bàn lau vài chấm dầu mỡ và nước sốt trên mặt Holly. Holly như cảm nhận được sự ấm áp từ bàn tay ấy. Một cảm xúc là lạ chạy lan khắp người nàng. Holly tự thuyết phục mình rằng nàng cảm thấy như thế là vì ngưỡng mà thôi.

- Tôi thật sự xin lỗi anh về chuyện hôm nọ. Bố mẹ anh Gerry đã cư xử với anh tệ quá, và tôi xin lỗi anh vì chuyện đó.

- Ồ, không cần phải xin lỗi mãi như thế, Holly, thật ra cô không có lỗi gì cả. Tôi chỉ ngại cho cô. Họ không nên buộc cô gặp người này và không được gặp người kia. Dù sao, nếu cô lo lắng cho tôi thì không cần thiết đâu. – Anh mỉm cười và đặt tay lên hai vai nàng. Anh định nói thêm một điều gì khác nhưng rồi có ai đó từ trong quầy bar gọi anh và anh vội chạy đi để lo công việc.

Kể từ buổi cơm tối hôm ấy, anh gọi cho nàng thường xuyên hơn. Nàng nhận ra nàng đã thực sự mong chờ những cuộc gọi của anh.

Hôm sau, Holly ngồi trước mặt Chris, căng thẳng nhìn ông đọc qua bài báo nàng viết. Mặt ông vẫn giữ nguyên vẻ cau có khi ông lật sang trang. Không phải Alice đã điều chỉnh một vài chi tiết, cô ấy đã viết lại toàn bộ bài báo, và Holly nghĩ như thế đã là rất tuyệt vời. Alice thực sự là một người có khiếu văn chương và Holly tự hỏi không hiểu sao Alice vẫn phải làm việc ở bộ phận tiếp tân như thế trong suốt mấy năm qua.

- Holly, tôi không biết cô đang làm gì trong bộ phận quảng cáo, - cuối cùng, Chris lên tiếng, - nhưng cô viết hay lắm, tôi rất thích bài viết này! Cách viết có vẻ táo bạo và hài hước, nhưng vẫn thể hiện được ý chính. Rất tốt!

Holly mỉm cười yếu ớt:

- Vâng... cảm ơn ông.

- Cô tài năng như thế và tôi không tin được là cô lại cố giấu tôi.

Holly vẫn tiếp tục giữ nguyên nụ cười gượng gạo trên mặt.

- Cô thấy thế nào nếu thỉnh thoảng tôi sẽ cử cô đi viết bài.

Holly mỉm cười.

- À, ông Chris, tôi thực sự thích thú với lĩnh vực quảng cáo.

- Ồ, dĩ nhiên, và tôi sẽ trả thêm cho cô nếu cô viết bài. Nhưng nếu mọi người kẹt công việc cả thì ít nhất tôi cũng biết được rằng tôi còn có một nữ phóng viên tài năng khác. Cô làm tốt lắm, Holly – ông nở nụ cười thật tươi và đưa tay ra bắt tay cô.

- Vâng... cảm ơn ông. – Holly nói, bắt tay ông không mấy nhiệt tình. – Tôi có chuyện này muốn nói với ông.

Mười phút sau, Holly đứng lên cáo từ ông chủ bút, chậm chậm đẩy cửa bước ra khỏi phòng.

- Ông ấy có thích không? – Alice hỏi to khi thấy Holly đi tới.

- À.. có, ông ấy rất thích. Ông ấy muốn tôi, thật ra là chúng ta, viết thêm vài bài nữa. – Holly bỗng cảm thấy có lỗi với Alice.

- Ồ, vậy không phải chị là người may mắn lắm sao?

20. Chương 19 - Phần 1

Chuyến du lịch cuối cùng trước khi Denise lấy chồng..

- Cậu vẫn ổn đấy chứ, Holly? – Sharon hỏi khi cầm cốc nước cam và đưa cho Holly ly sâm banh. – Hầu như cậu chẳng nói gì từ khi lên xe đến giờ.

Holly quay mặt nhìn ra ngoài cửa xe, những cánh đồng lúa xanh rì đang lướt qua mặt nàng. Nhìn từ xa, có thể cảnh vật như những mảnh ghép của một bức tranh thiên nhiên tuyệt đẹp, với bầu trời, mặt đất, đồng cỏ xanh, vách đá và những đàn cừu. Còn với Holly, bức tranh của nàng vẫn còn thiếu vài mảnh ghép nữa ột tâm hồn còn nhiều biến động.

Nàng thở dài.

Căn phòng xoay vòng vòng. Dù đã nhắm mắt, Holly vẫn không thể ngủ được.

Nàng trở mình, quay mặt sang Denise định trò chuyện nhưng cô ấy đã ngủ từ lúc nào. Holly thở dài nhìn quanh căn phòng. Nàng không muốn gì khác ngoài việc được trở về nhà và ngủ trên chiếc giường của mình.

Cả buổi tối hôm ấy, những người phụ nữ ấy chỉ nói đến đám cưới, đến những cuộc hôn nhân, những vị hôn phu, và hạnh phúc. Bạn bè của Denise còn tệ hơn cô ấy gấp nhiều lần. Họ lúc nào cũng ồn ào, gây náo động bất cứ nơi đâu họ đến. Còn Holly, nàng cảm thấy không có đủ nhiệt tình để hòa mình vào bầu không khí ấy. Ít nhất thì Sharon cũng có một lí do chính đáng là cô ấy đang có thai; còn nàng chỉ có thể giả vờ rằng nàng cảm thấy không khỏe, hoặc là đang rất mệt khi ai đó muốn trò chuyện cùng nàng.

Cứ như chỉ mới hôm qua, Holly đã có một kỳ nghỉ như thế này và nàng là nhân vật chính. Nhưng thật ra, cái ngày hôm qua ấy đã lùi xa bảy năm rồi. Nàng cùng bạn bè bay đến tận London để tận hưởng kì nghỉ đặc biệt ấy. Nàng đã nhớ Gerry vô cùng, đến nỗi cứ chốc chốc nàng lại gọi điện để được nghe giọng nói ấm áp của chàng.

Nàng đếm từng giờ để được quay về bên chàng. Còn chàng, chàng đã đứng đợi nàng ở sân bay với chiếc bảng thật to “Vợ tương lai của tôi”. Nàng đã vội vã ném chiếc túi xách xuống đất và lao vào vòng tay của chàng để được ôm chàng thật chặt.

Còn bây giờ, nàng đã có thể bước ra khỏi giường vào mỗi buổi sáng và biết được mình sảo phải làm điều gì; cuối cùng nàng cũng đã cố gắng ăn mặc gọn gàng, tìm được một việc làm; gặp gỡ những con người mới; cuối cùng, nàng cũng đã tự đi mua thức ăn và nấu ỉnh một bữa ăn đáng hoàng. Nhưng không, nàng không có cảm giác hạnh phúc về bất cứ một điều nào trong số những điều này. Chúng chỉ là những việc nàng phải thực hiện khi sống một cuộc sống, giống như phải đánh dấu vào bản danh sách “Những việc cần làm ngay” mà thôi. Không một việc nào trong số chúng có thể lấp đầy được cái khoảng trống trong tim nàng. Mãi đến lúc này, nàng vẫn chưa tìm được mảnh ghép nào lấp kín tâm hồn đã 1 lần vỡ tan của mình – cái mảnh ghép đã bị thất lạc trong cuộc đời nàng.

*

- Đừng nói cô quay trở lại để uống thêm nữa đấy! – người phục vụ quán bar nói khi thấy Holly đi về phía quầy rượu.

- Tôi chỉ muốn uống 1 cốc nước. – nàng nói khẽ. – Ôi, Chúa ơi! – Holly rên rỉ khi thấy bộ dạng của mình qua chiếc tủ kính. Đầu tóc nàng trông như ỏ rơm, rối bù, mắt nàng thâm đen, có cả màu macara dính vào nữa.

- Đây thưa cô. – Charlie nói và đặt cốc nước xuống mặt bàn.

- Cảm ơn. – Cô nhúng tay vào cốc nước để chùi vết thâm đen quanh mắt và những vết dính loang lổ của rượu trên môi.

Charlie cười và vờ như đang nhìn mông lưng.

- Anh đang cười gì thế, Charlie?

- Tôi cứ nghĩ cô khát nước, và nếu cô hỏi thì tôi đã đưa cô chiếc khăn lau mặt rồi. – anh lại cười.

Holly trông đã có vẻ khá hơn.

- Chườm đá và chanh lên da giúp tôi cảm thấy dễ chịu.

- Ồ, tôi chưa nghe điều này bao giờ. – Charlie cúi xuống lau quầng rượu. – Thế tối qua các cô có thấy vui không?

Holly thở dài:

- Tôi nghĩ là vui.

Vui là một từ mà nàng không còn sử dụng thường xuyên nữa. Nàng đã cười theo bất cứ câu chuyện hài hước nào mọi người góp vui, thật sự thấy hạnh phúc cho Denise, nhưng lại cảm thấy tâm trí mình đang ở tận đâu đâu. Nàng cảm thấy nàng như một cô học trò rụt rè e thẹn, luôn có mặt ở mọi trò chơi nhưng lại không bao giờ dám vào vai quần trò. Cũng chẳng ai buồn nói chuyện cùng nàng. Nàng không biết nàng đã trở thành một con người như thế từ lúc nào.

- Cô vẫn ổn chứ? – Charlie ngừng lau và nhìn Holly. Anh cảm thấy như thể cô gái đang đứng trước mặt mình đây sắp sửa bật khóc. – Điều luôn làm anh thấy sợ, nhưng anh cũng đã quen với tình huống này. Nhiều người thường thổ lộ cảm xúc thật của họ khi họ uống rượu.

- Tôi rất nhớ chồng tôi. – Nàng thì thào nói, đôi vai run lên.

Charlie lại cười.

- Có gì đáng cười sao? – nàng nhìn anh giận dữ.

- Cô ở đây khoảng bao lâu? – anh hỏi

- Đến cuối tuần. – Holly nói, mân mê chiếc khăn trong tay.

Anh phục vụ cười.

- Cô chưa bao giờ đi du lịch vắng anh ấy sao?

Nàng chau mày buồn bã.

- Chỉ duy nhất một lần trước đây, - cuối cùng nàng cũng đáp lại câu hỏi, - trước khi chúng tôi kết hôn, một kì nghỉ chỉ có toàn phụ nữ, như anh đã biết đấy.

- Từ đây 7 năm. – giọt nước mắt lăn dài xuống má người phụ nữ ngồi trước mặt Charlie.

Charlie lắc đầu.

- Đúng là cũng khá lâu. Nhưng, nếu như cô đã trải qua chuyện này một lần, cô cũng có thể thực hiện một lần nữa chứ? – Anh mỉm cười. – bảy năm may mắn, không phải đó là những gì họ thường nói sao?

Holly đưa ly lên uống một hơi. May mắn gì cơ chứ!

- Đừng lo. – Charlie nhẹ nhàng nói. – Chắc chắn chồng cô cũng đang nhớ cô lắm đấy.

- Ôi, Chúa ơi, tôi hy vọng là không. – Holly đáp.

- Vậy thì để xem nhé? Tôi chắc rằng anh ấy cũng mong cô sẽ không nhớ anh ấy nhiều như anh ấy nhớ cô. Đây là khoảng thời gian mà anh ấy muốn cô phải vui vẻ và sống cho bản thân mình.

- Anh nói đúng. – Holly nói, ngẩng đầu nhìn lên – chắc chắn anh ấy không muốn thấy tôi buồn như thế này đâu.

Charlie mỉm cười, và bỗng giật thót khi nhìn thấy cô con gái ông chủ khách sạn đang tiến về chỗ anh, vẻ mặt thật kinh khủng.

- này, Charlie, - cô ta hét lên, - bây giờ anh không thấy tôi gọi sao. Nếu như anh thôi phiếm chuyện với khách hàng và làm việc của mình thì tôi và các bạn của tôi đã chẳng phải bị chết khát đến thế này đâu.

Holly há miệng kinh ngạc. Người phụ nữ này dám nói với Charlie theo kiểu ấy ư, và mùi nước hoa của cô ta nữa, nồng nặc đến nỗi Holly phải nín thở.

- Xin lỗi, cô có chuyện gì sao? – Người phụ nữ hỏi và nhìn Holly từ đầu đến chân.

- Phải. – Holly đưa cốc nước lên môi nhấp. – mùi nước hoa của cô kinh quá và nó làm tôi buồn nôn.

Charlie thật sự muốn cười thật to nhưng anh vờ cúi xuống tìm một quả chanh.

- ở đây có chuyện gì thế, em yêu? – một giọng nói trầm trầm vang lên. – Sao em không quay về bàn và ngồi đợi anh mang thức uống tới nhỉ? – người đàn ông quay sang cô gái nọ, giọng dịu dàng.

- Tôi không nghĩ nơi đây lại có người bất lịch sự đến thế! – cô ta liếc mắt nhìn Holly từ đầu đến chân một lần nữa trước khi giận dữ bỏ đi.

- Cô ổn chứ? – người đàn ông quay sang Holly, nhìn chằm chằm vào ngực nàng.

Charlie phải bậm môi để ngăn mình khỏi buột miệng nói một điều gì đó không phải. Anh có cảm giác rằng người phụ nữ này sẽ không cự lại được sự cảm dỗ trước vẻ bề ngoài “rất đàn ông” của Steve, nhất là khi cô ấy đang rất nhớ chồng mình.

- Tôi khỏe. – Holly trả lời ngắn gọn, vẫn dăm dăm nhìn về phía trước, tránh ánh nhìn sục sạo của anh ta.

- Tôi là Steve. – anh ta nói, chìa một tay ra để bắt tay Holly.

- Tôi là Holly. – nàng nắm bắt, bắt tay anh ta một cách hồ hởi vì nàng không muốn quá bất lịch sự.

- Holly, một cái tên thật dễ thương. – anh ta nắm tay nàng một lúc thật lâu khiến Holly phải nhìn lên. Anh ta có đôi mắt màu xanh sáng lấp lánh.

- Ờ.. cảm ơn. – nàng cảm thấy hơi bối rối với lời khen của anh ta, mặt nàng đỏ bừng.

Charlie thở dài 1 mình.

- Cô có muốn uống gì không, Holly?- Steve nhẹ nhàng hỏi.

- Không, cảm ơn, tôi đã có thức uống ở đây rồi.- nàng nâng cốc nước lên nhấp môi lần nữa.

- Thôi được, tôi sẽ mang thức uống lại cho các cô bạn tôi ở đằng kia trước và tôi sẽ quay lại mua cho Holly dễ thương chút gì đó để uống nhé. – nụ cười của anh ta làm nàng muốn sờn gai ốc.

Charlie chồm lên ngay sau khi Steve quay lưng đi.

- thằng cha này là ai thế? – Holly hỏi, vẻ mặt hoang mang, trong khi mặt Charlie thì vui hẳn lên.

Charlie hạ giọng:

- Đó là Steve, chồng chưa cưới của Laura, mục tóc vàng ban nãy. Bố cô ta sở hữu khách sạn này, mà điều này có nghĩa là tôi không thể phản nản gì mặc dù tôi chỉ muốn chửi tạt vào mặt con mục ấy. Nhưng nó không đáng để tôi phải mất việc.

- Dù sao cũng chúc anh ngủ ngon, Charlie.

- Cô về ngủ sao?

Nàng gật đầu:

- Đã hơn 4h sáng rồi còn gì. – nàng lấy tay gõ gõ vào mặt đồng hồ.

Steve theo ngay sau Holly và Charlie vội vàng chạy ra cửa để xem Holly có gặp vấn đề gì không. Laura, ngay khi nhận ra chồng chưa cưới của mình vội vàng bỏ đi, cũng rời khỏi bàn và đến ngay bên cửa cùng lúc với Charlie. Cả hai cùng nhìn về hướng hành lang, hướng mà Steve đi theo Holly.

Laura nín thở và đưa tay lên ôm miệng.

- này! – Charlie giận dữ kêu lên khi chứng kiến cảnh Holly lấy hết sức đẩy một Steve say mèm ra xa.

Holly tức giận chùi miệng, nàng tỏ vẻ gớm ghiếc. Nàng bước lùi về phía sau.

- Tôi nghĩ rằng anh đã nghĩ sai vấn đề rồi đấy. hãy quay trở lại với vợ sắp cưới của anh đi.

Steve loạng choạng quay lại, lập tức đối mặt với Laura và Charlie đang giận dữ chạy lại.

- Thật kô thể tưởng tượng nổi! – Holly nói. – tôi kô hề muốn chuyện này xảy ra chút nào.
- Đừng lo, tôi tin cô mà! – Charlie nói và đặt 1 tay lên an ủi Holly. – Tôi đứng ngay cửa và nhìn thấy tất cả. Ôi, vậy à, cảm ơn anh đã chạy đến kịp thời!
- Tôi đến hơi muộn, xin lỗi cô.. Nhưng phải thừa nhận rằng tôi rất vui khi cô ả được chứng kiến cảnh tượng này. – Anh cười, mắt đánh về phía Laura.
- Holly cũng mỉm cười. Phía cuối hành lang, Laura và Steve đang thét vào mặt nhau.
- Ngày hôm sau, Holly và Sharon cùng tản bộ dọc theo bờ biển thành phố Galway. Nàng đứng đó và lắng nghe tiếng sóng vỗ vào nhau.
- Cậu có khỏe kô, Holly? – Sharon choàng tay qua vai Holly hỏi thăm.
- Holly thở dài:
- Mỗi khi có ai đó hỏi mình câu hỏi này, Sharon, mình đều trả lời rằng, “Vâng, tôi khỏe, cảm ơn” nhưng nói thật là mình không khỏe. Người ta có thật sự muốn biết cậu cảm thấy thế nào, hay có khỏe kô khi cậu hỏi câu ấy nhỉ? Hay chỉ là để tỏ ra lịch sự mà thôi? – Holly mỉm cười. – Thế đấy. Cậu nghĩ sao?
- Ồi! – Sharon gặp người lại, đôi cánh tay cô cũng rụt về.
- Ồi? – Holly chau mày. – Mình nói tất cả những từ ấy chỉ để nghe cậu nói một từ ‘ôi’ thôi sao?
- Sharon đặt tay lên cái bụng to tròn của mình bẽn lẽn cười:
- Kô, đừng nói vớ vẩn thế, đứa bé vừa đạp đấy mà!
- Holly há hốc miệng kô nói được gì.
- Nghe thấy kô? – Sharon khúc khích.
- Holly đặt tay lên chiếc bụng to của Sharon và cảm thấy sự động đậy bên trong. Họ nhìn nhau hạnh phúc đến rơi nước mắt.
- Ôi, Sharon, giá như cuộc sống của mình luôn có được từng giây từng phút tuyệt vời ngắn ngủi như thế này thì chắc là mình sẽ kô bao giờ than vãn nữa.
- Nhưng, Holly, kô ai có được một cuộc đời được làm đầy bởi những giây phút tuyệt vời ngắn ngủi như thế cả. Cuộc sống sẽ chỉ là những giây phút bình thường mà thôi. Làm sao cậu biết được đâu là hạnh phúc nếu như cậu chưa bao giờ phải trải qua những lúc muộn phiền?
- Ồi! – cả hai cùng kêu lên khi đứa trẻ đạp lần thứ ba.
- Mình nghĩ đứa trẻ này sẽ trở thành một cầu thủ bóng đá như cha nó đấy! – Sharon cười.
- Con trai sao? – Holly kinh ngạc. – cậu sắp có một đứa con trai sao?
- Sharon gật đầu hạnh phúc và mắt cô sáng long lanh.
- Holly, đây là bé Gerry. Còn Gerry à, đây là mẹ đỡ đầu của con đấy, mẹ Holly, con nhé.

*

21. Chương 19 - Phần 2

Holly mỉm cười lật từng trang cuốn tạp chí tháng 11, những trang giấy màu tuyệt đẹp có sự đóng góp của chính nàng, dù đó chỉ là những mẫu quảng cáo nho nhỏ mà thôi. Ngày mai, ngày đầu tiên của tháng 11, nàng sẽ đến các sạp báo xem tờ tạp chí được bán ra sao. Nàng thật sự thấy hồi hộp. Ngày mai cũng là ngày nàng mở lá thư tiếp theo của Gerry. Ngày mai sẽ là một ngày tốt đẹp.

- Thật vui khi thấy chị hạnh phúc đến thế. – Alice nói, giọng chanh chua khi cô tạt vào phòng Holly đặt hai mảnh giấy nhỏ lên bàn. – Có hai người gọi đến gặp chị khi chị ra ngoài. Một là Sharon và một là Denise. Lần sau, chị làm ơn hãy nói với họ là hãy gọi vào giờ nghỉ trưa nhé.

- Được, cảm ơn. – Holly liếc nhìn những dòng tin nhắn trên 2 mẫu giấy.

- Đây, Alice! – Holly gọi với theo.

- Sao? – Alice lạnh lùng.

- Cô đã đọc số tạp chí mới ra chưa? Bài báo và các bức ảnh đều rất tuyệt! tôi rất vui. – Holly nghe rằng cười toe toét.

- Chưa, tôi chưa đọc! – Alice nói nhanh rồi đóng sầm cánh cửa lại.

Holly đuổi theo Alice với tờ tạp chí trên tay.

- Nhưng... nhìn này, Alice! Bài viết rất hay và Daniel sẽ rất vui!

- Phải, hoan hô chị và Daniel. – Alice cúi xuống sắp xếp lại mớ giấy lộn xộn trên bàn, gương mặt đầy vẻ tủi hờn.

- Nhìn này, đừng có trẻ con như thế chứ, cô hãy đọc cái này đi!

- Kô! – Alice bực tức.

- Thôi được, chắc là cô không muốn nhìn thấy hình của mình và anh chàng vạm vỡ đêm hôm ấy chỉ với mỗi một chiếc quần tắm trên người đâu... - Holly quay lưng dợm bước đi.

- Đưa đây cho tôi! – Alice chớp lấy tờ tạp chí từ tay Holly. Cô há miệng kinh ngạc khi thấy bài báo về buổi giới thiệu Blue Rock.

Đầu trang báo chạy một dòng tít lớn “Alice ở xứ sở thần tiên” và bức ảnh cô chụp với anh chàng người mẫu vạm vỡ.

- Đọc lớn lên đi. – Holly nói như ra lệnh.

Giọng Alice run run.

- “Một loại rượu mới phổ biến trong giới trẻ đã bắt đầu xuất hiện và phóng viên chúng tôi, Alice Goodyear, đã đến buổi tiệc khai trương để tìm hiểu loại thức uống mới dành ủa đông này...” – cô im bặt – “phóng viên” ư? – Cô kêu lên một cách kinh ngạc và vui sướng.

Chris bước đến:

- Chúc mừng, Alice, cô đã viết được một bài báo rất tuyệt. bài viết rất hấp dẫn. – Chris vỗ nhẹ lên vai Alice. – Vậy là cô đã có một trang riêng ỉnh rồi đấy nhé. ở đó cô có thể viết về bất cứ điều gì kì thú và hấp dẫn mà cô quan tâm cho số báo ra hàng tháng.

Alice nín thở, lấp bắp:

- nhưng còn Holly..

- Holly viết còn bị sai chính tả nữa là. – Chris cười. – Cô có năng khiếu lắm đấy, người mà tôi nên sử dụng từ lâu rồi. Tôi thật lòng xin lỗi cô, Alice.

- Ôi, Chúa ơi! – Alice reo lên. Rồi cô buồn để ý đến cả Chris đang đứng đó, cô siết chặt lấy Holly.- cảm ơn chị rất nhiều, Holly.

- Alice, đây là một bí mật mà phải khó khăn lắm tôi mới giữ kín được đấy.

Holly về lại phòng mình. Đã đến lúc phải chuẩn bị cho số phát hành tháng 12.

- Ối! – Holly kêu lên khi bước vào phòng làm việc chugn. – Gì thế này?

Trước mặt nàng, trên chiếc bàn lớn giữa phòng, bày la liệt những cái túi xách đủ sắc màu.

John Paul – một anh chàng phóng viên trẻ - bước đến:

- À, tôi được tặng đây. Tôi đang định viết một bài báo về thời trang túi xách trong tháng này.

- Ôi, chúng đẹp đấy chứ. Anh được tặng tất cả chỗ này ư? – Holly nói và cúi xuống nhặt 1 cái lên.

- Đẹp phải không?

- Vâng, tôi rất thích. – Holly nói và mang một chiếc lên vai. – Có hợp với tôi không?

Chris ngồi gần đó quan sát nãy giờ, lên tiếng.

- làm sao một cái túi xách lại không hợp với ai đó nhỉ!

- Ông biết không, không phải túi xách nào cũng hợp với tất cả mọi người đâu. – Nói rồi John Paul quay sang Holly.

- Cô có thể lấy 1 chiếc nếu cô muốn.

- Giữ luôn sao? – Holly ngạc nhiên. – cái túi này đắt lắm cơ mà.

- Phải, nhưng tôi còn có cả đồng ở kia. Có lẽ cô nên xem qua những chiếc túi xách mà các nhà thiết kế đưa cho tôi. À này... tôi cũng còn vài bộ váy dạ tiệc dành cho đêm Giáng Sinh sắp tới, cũng của người ta gửi tặng... - ANh nhìn Holly từ trên xuống dưới. – Có một bộ chắc là sẽ rất hợp với cô đấy.

*

Holly quay lại làm việc và cuối cùng nàng gọi cho Denise.

- Mình nghe nói cậu đã gọi đến lúc mình đi ra ngoài.

- À, phải, mình gọi cho cậu để bàn về bữa tiệc năm nay. Tom muốn đãi mọi người.

- Tiệc nào?

- Tiệc Giáng Sinh mà chúng ta vẫn tổ chức hàng năm ấy, đồ ngốc.

- À, phải. – Holly cười. – Xin lỗi cậu, nhưng năm nay mình dự định là sẽ không đi đâu.

- Không, không, nó sẽ được tổ chức vào ngày 30/11 năm nay, vì vậy cậu có thể tham gia rồi! – Denise nài nỉ.

- Ồ, ngày 30... - Holly dừng lại và giả vờ lật lật cuốn sổ trên bàn, cố ý để Denise nghe thấy qua điện thoại.

- Không. Denise, mình không thể tham gia. Xin lỗi. Hôm đó mình bận rồi. Mình phải hoàn thành một số việc vào ngày đó. – Holly nói dối.

- Nhưng sớm lắm thì cũng phải đến tầm tám giờ tối chúng ta mới gặp mặt cơ mà. – Denise cố gắng thuyết phục. – Thậm chí cậu có thể đến vào lúc 9h, và như thế cậu chỉ bỏ lỡ phần khai vị mà thôi.

- Denise, nghe này, mình thật sự xin lỗi. – Holly khẳng định lại. – chỉ là mình rất bận.

- Phải, cậu đã khác xưa nhiều. – Denise nói nhỏ.

- Cậu vừa nói gì?

- Không có gì. – Denise đáp cộc lốc.

- Mình nghe thấy hết rồi, cậu vừa nói mình thay đổi chứ gì? Denise, chỉ là mọi việc diễn ra như thế và mình phải coi trọng công việc, mình không có ý định thôi việc chỉ vì một buổi tiệc.

- Thôi được, - Denise giận dữ, - vậy thì đừng đến.

- Mình sẽ không đến.

- Tốt!

- Vui nhỉ. Mình vui khi nghe cậu nói “tốt” như vậy đấy, Denise. – Holly bỗng cảm thấy buồn cười vì không đứng nài phải nổi giận.

- Mình vui vì cậu nói là cậu vui. – Denise vẫn cúi kính.

-Ồ, Denise, đừng có trẻ con như thế. Mình phải làm việc, chỉ đơn giản thế thôi.

- Phải, điều đó có chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả, đó là tất cả những gì cậu làm trong suốt những ngày này.

- Denise buột miệng nói. – Cậu không bao giờ ra ngoài. Mỗi khi mình hỏi cậu thì cậu đều nói cậu bận việc gì đó dường như là quan trọng lắm. Chuyển đi vừa rồi cũng thế, trông cậu cứ như người mất hồn vậy. Nếu cậu có chuyện gì đó, nói với mình, Holly, mình mong cậu hãy nói thẳng thay vì tỏ ra nhút nhẽ đến thế!

Holly choáng váng khi nghe những gì Denise nói. Nàng không thể tin được Denise có thể nói được với nàng những lời như vậy. Holly không thể tin được Denise lại ngớ ngẩn và ích kỷ đến thế.

- Đó là điều ích kỷ nhất mình từng nghe. – Holly cố kiềm chế những nàng biết sự giận dữ đã thể hiện rất rõ qua từng lời nói.

- Mình ích kỷ ư? – Denise hét lên. – Cậu mới chính là người như thế. Cậu trốn trong phòng khách sạn trong kì nghỉ cuối cùng trước khi mình kết hôn! Cậu còn là phù dâu chính trong hôn lễ của mình nữa, không biết cậu còn nhớ hay không?

- Mình ở trong phòng khách sạn cùng với Sharon, cậu biết điều đó mà! – Holly biện bạch.

- Đồ khỉ! Sharon ở một mình thì có sao. Cậu ấy chỉ có thai, chứ có phải sắp chết đâu. Cậu đâu cần phải ở bên cạnh cậu ấy 24/24 như thế!

Máu Holly sôi lên sùng sục, nàng run lên vì giận dữ.

- và cậu tự hỏi tại sao mình không đi cùng cậu – khi cậu đưa ra những lời nhận xét khắt khe như thế. Cậu có dành 1 giây để nghĩ rằng việc đó sẽ làm mình buồn rất nhiều không? Việc các cậu cứ luôn mồm nói về việc tổ chức đám cưới và việc cậu hạnh phúc như thế nào, hồi hộp thế nào và rằng cậu không thể đợi thêm được nữa để sống quãng đời hạnh phúc bên cạnh Tom. Giả sử như cậu không chú ý, Denise, mình sẽ không buồn gì cả khi chồng mình đã mất. Nhưng mình đã rất vui cho cậu, thực sự hạnh phúc cho cậu. Mình vui vì cậu hạnh phúc và mình không thể đòi hỏi ai đó hãy dành tình một sự lưu tâm đặc biệt nào, mình chỉ cần mọi người kiên nhẫn với mình hơn một chút và mong cậu biết rằng mình sẽ không thể vượt qua nỗi đau này chỉ trong vài tháng! Về chuyện Giáng Sinh, mình không có ý định đến nơi mà mình từng cùng Gerry đến suốt những năm qua. Có thể cậu không hiểu được điều này, Denise, nhưng thật sự là mình thấy mình không thể vượt qua. Vì thế đừng đặt vé đi. Mình sẽ cảm thấy thanh thản hơn khi được ở nhà. – Nàng hét lên và đập mạnh điện thoại xuống.

rồi nàng òa khóc. Nàng cảm thấy lạc lõng. Người bạn thân nhất của nàng lại không hiểu nàng. Có lẽ nàng sắp phát điên lên mất. Có lẽ nàng nên quên dần Gerry. Có lẽ nàng phải học cách đau buồn tùy lúc để không làm cho bạn bè và những người thân của mình hờn trách.

Có tiếng gõ cửa.

- Mời vào. – giọng nàng run run.

Chris bước vào, mang theo 2 tách trà trên tay.

- trà chứ? – Chris nhướn mày nhìn Holly. Nàng mỉm cười yếu ớt đáp lại. Ông đặt hai cốc trà lên bàn và thư thái ngồi xuống ghế.

- Một ngày tồi tệ sao? – ông nhẹ nhàng hỏi.

Holly gạt đầu và nước mắt lại tuôn rơi.

- Tôi xin lỗi, Chris. – Nàng cố trấn tĩnh. – Tôi sẽ không để việc này ảnh hưởng đến công việc đâu.

Ông xoa xoa tay:

- Holly, tôi không lo lắng về chuyện này đâu. Cô là một nhân viên giỏi.

Nàng mỉm cười, thầm biết ơn ông.

- Cô có muốn về nhà sớm không?

- Không, cảm ơn. Công việc sẽ làm tôi bớt nghĩ ngợi.

Ông lắc đầu buồn bã.

- Đó không phải là cách hay, Holly. Tôi là người biết rõ điều đó nhất. Một thời gian dài, tôi đã chôn mình trong khối bê tông này và nó chẳng giúp ích gì được cho tôi cả.

- Nhưng dường như ông đang rất hạnh phúc. – giọng nàng vẫn run run.

- “hạnh phúc” và “hạnh phúc thật sự” không phải là một. Tôi biết là cô hiểu rõ điều đó.

Nàng gạt đầu, lòng buồn rười rượi.

- Cô không cần lúc nào cũng tỏ ra can đảm đối diện với cuộc sống, cô biết đấy. – Ông đưa cho nàng một miếng khăn giấy.

- Ồ, tôi chẳng cần đảm gì đâu.

- Không biết cô đã từng nghe câu nói :”Chúng ta cần phải biết sợ để trở nên can đảm hơn”?

Holly đảm chiêu:

- Nhưng tôi không cảm thấy can đảm lên chút nào, tôi chỉ thấy sợ hãi.

- Ồi, tất cả mọi người chúng ta đều cảm thấy sợ hãi – và không có gì sai khi cảm thấy sợ hãi cả - nhưng rồi sẽ đến một ngày, chúng ta sẽ không còn thấy sợ hãi nữa. hãy nhìn lại tất cả những gì mà cô đã làm được đi! – ông vung hai tay lên ám chỉ căn phòng làm việc của Holly. – Và hãy nhìn lại cái này nữa. – Ông lật nhanh 1 tờ tạp chí. – Đó là tác phẩm của 1 con người can đảm.

Holly mỉm cười:

- Tôi rất thích công việc tôi đang làm.

- Và đó là một tín hiệu tuyệt vời! nhưng cô cần phải học cách yêu thương những thứ khác nữa ngoài công việc.

Holly chau mày:

- ý tôi là cô phải học cách yêu thương bản thân mình, - Chris nói tiếp, - học cách biết yêu cuộc sống mới. Đừng để toàn bộ cuộc sống của cô chỉ được vây quanh bởi công việc. Cuộc sống vốn dĩ còn nhiều điều hơn thế.

- Tôi đã từ chối đến hàng triệu nơi, kể từ ngày Mauren mất- ông nói, vẻ mặt buồn bã hẳn. – chúng tôi từng cùng dạo bộ trong khu vườn rộng lớn của trang trại mỗi chủ nhật và tôi chẳng buồn lặp lại thói quen đó kể từ ngày tôi mất đi bà ấy. Có đến hàng triệu triệu kỉ ức nằm trong mỗi cánh hoa, mỗi nhánh cây chúng tôi trồng. Chiếc ghế chúng tôi cùng ngồi ở đó, cái cây bà ấy thích nhấtm vườn hoa hồng bà ấy yêu nhất – tất cả mọi cái đều nhắc tôi nhớ đến bà ấy.

- Thế ông có quay trở lại nơi đó không? – Holly hỏi, đưa cốc trà lên nhấp. Một cảm giác ấm áp lan tỏa trong nàng.

- Cách đây một vài tháng. – ông trả lời. – thật là một việc hết sức khó khăn nhưng cuối cùng thì tôi cũng đã làm được. Và bây giờ, mỗi sáng chủ nhật tôi đều ra vườn. Cô phải đối diện với cuộc sống, Holly và hãy suy nghĩ một cách tích cực. Tôi luôn tự nhắc mình, đó là nơi chúng tôi từng cười, từng khóc, từng tranh cãi, giận hờn. Khi đến nơi đó, tôi lại nhớ lại tất cả những kỉ ức đẹp ấy và cảm giác Mauren dường như vẫn đang ở cạnh tôi. Cô nên mừng cho tình yêu mà cô hằng có, thay vì trốn chạy nó.

Ông nghiêng người về phía trước và nhìn thẳng vào Holly.

- Có những người đi hết quãng đời để tìm kiếm một người bạn đời của mình nhưng lại không bao giờ tìm thấy, chỉ là chúng ta có được họ trong một khoảng thời gian ngắn hơn chúng ta mong muốn mà thôi. Thật là buồn, nhưng cuộc sống là như vậy. Vì thế hãy can đảm lên, hãy đi đến bất cứ đâu, gặp bất cứ người nào cô muốn, Holly, và hãy luôn tin tưởng rằng cô đã từng có một người rất yêu cô và cô cũng rất yêu người ấy.

Những giọt nước mắt lăn dài xuống đôi gò má nàng vì nàng nhận ra rằng tất cả những điều Chris nói đều đúng. Nàng cần nhớ đến Gerry và hãy hạnh phúc vì đã có một tình yêu với chàng và hạnh phúc với tình yêu mà nàng còn giữ mãi. Nàng bỗng nhớ đến những lời Gerry đã viết cho nàng “Hãy nhớ đến tất cả những kỉ ức tuyệt vời của chúng ta, nhưng xin em hãy đừng sợ phải có thêm những kỉ ức khác nữa”. Nàng phải để cho linh hồn Gerry được nghỉ ngơi và cùng lúc phải giữ cho những kỉ ức về Gerry sống mãi.

Vẫn còn một cuộc sống mà nàng phải sống sau cái chết của Gerry.

22. Chương 20

Họ đang ngồi trong cửa hàng của Denise.

- Mình thật sự xin lỗi cậu, Denise.- Holly quan sát phản ứng của Denise qua nét mặt cô.

Denise gật đầu cốt để Holly thấy cô vẫn ổn.

- Kô, cậu kô ổn. – Holly chồm người về phía trước. – Mình không có ý nổi nóng như thế trong điện thoại. Chỉ vì trong những ngày này, mình có quá nhiều cảm xúc, mình không có quyền nói với cậu như thế.

Cuối cùng Denise cũng lấy được can đảm nhìn thẳng vào mắt Holly.

- Kô, cậu nói đúng, Holly...

Holly lắc đầu, nàng nghĩ mình mới là người có lỗi nhưng Denise nói tiếp:

- Mình quá hồi hộp về chuyện đám cưới đến nỗi mình đã kô nghĩ cho cậu và không quan tâm đến cảm giác của cậu.

Denise vẫn tiếp tục nhìn Holly, gương mặt cô trông nhợt nhạt hẳn đi. Holly đã tỏ ra rất can đảm, nàng đã lấy lại được cân bằng trong cuộc sống nhanh đến nỗi mọi người cũng quên mất rằng nàng vẫn còn đó những nỗi đau ám ảnh và một nỗi buồn vô hạn.

- Nhưng cậu không hề sai khi hồi hộp vì sắp làm đám cưới. – Holly cố thuyết phục bạn mình.

- Và cậu cũng không sai khi buồn như thế. – Denise nói một cách kiên quyết, - Chỉ là mình kô nghĩ đến, mình đã kô nghĩ đến, - Denise lắc đầu. – Cậu có quyền kô đến buổi tiệc nếu cậu cảm thấy kô thoải mái. Mọi người sẽ hiểu cho cậu. – Denise run rẩy nắm lấy bàn tay Holly.

Holly cảm thấy hơi bối rối. Ông Chris đã thuyết phục được nàng đến buổi tiệc nhưng giờ người bạn thân nhất của nàng lại nói nàng có thể kô đi nếu nàng kô muốn.

Nàng cảm thấy lưỡng lự nhiều hơn trước. Có lẽ Denise nói đúng: đó chỉ là một buổi tiệc thường niên và nàng chẳng cần phải đến nếu nàng kô muốn. Tuy nhiên, chính nó lại nhắc nàng nhớ nhiều đến quãng thời gian kô thể quên khi nàng và Gerry ở bên nhau. Đó là những đêm mà cả hai đều cảm thấy rất vui, một đêm cả hai cùng hạnh phúc bên bạn bè và cùng khiêu vũ trong nền nhạc Giáng Sinh an lành. Nàng muốn giữ lại tình cảm kỉ ức nhỏ bé ấy.

Mùi thân thể chàng đã phai nhạt trong căn nhà này; quần áo của chàng cũng đã được mang đến những nơi chàng muốn. Hình ảnh chàng theo đó cũng phải nhạt dần, vì thế, nàng muốn níu lại bất cứ mảnh vụn nào nhắc nhớ đến chàng. Nàng cố nghĩ đến chàng vào mỗi đêm trước khi đi ngủ để có thể thấy chàng trong giấc mơ. Thậm chí, nàng còn mua cả lọ nước hoa mà chàng hay dùng phun khắp nhà. Một mùi hương quen thuộc, một bài hát quen thuộc cũng có thể mang nàng quay trở về một khoảng thời gian khác, một không gian khác, có chàng bên cạnh.

Có lần, nàng tình cờ thấy bóng chàng lướt qua một con đường hay ngồi trên một chiếc xe và thế là nàng chạy theo một quãng đường thật dài, để cuối cùng phát hiện ra người đó không phải là Gerry, chỉ trông giống thôi. Nàng không bao giờ từ bỏ một hi vọng nào để có thể gặp lại Gerry.

Trên đường về, nàng ghé qua quán Hogan. Nàng đã cảm thấy tự nhiên hơn với Daniel. Kể từ buổi cơm tối nàng thấy không được thoải mái cùng anh ấy, nàng nhận ra rằng nàng cư xử thật khô cứng. Bây giờ, nàng đã hiểu tại sao nàng cảm thấy như thế. Trước đây, mối quan hệ thân thiết duy nhất với một người đàn ông của nàng là với Gerry.

Nàng và Daniel có thể nói chuyện hàng giờ bên nhau, trò chuyện về cuộc sống của nàng, về cảm xúc của anh ấy, về cuộc sống của anh ấy, và nàng biết rằng cả 2 đều có chung một kẻ thù, đó là sự cô đơn. Nàng biết anh đang chịu đựng 1 nỗi đau buồn rất khác với nỗi buồn của nàng nhưng chính thế, họ lại giúp nhau vượt qua được những tháng ngày khó khăn, khi cả hai đều cần có ai đó để lắng nghe và chia sẻ, một ai đó để khiến nàng nở nụ cười. Và họ đã có được những ngày như thế bên nhau.

- Sao? – anh nói. – Cô bé lọ lem sẽ đi dự tiệc năm nay chứ?

Holly mỉm cười và hếch mũi lên định nói sẽ không đi, nhưng bỗng dừng lại và nói:

- thế anh có đi không?

Anh mỉm cười:

- Chà, chà, có lẽ đó sẽ là một đêm của những cặp tình nhân đấy. Vậy thì ý cô định thế nào đây?

Daniel kéo ghế xuống ngồi cạnh Holly. Hôm nay anh mang đôi giày cao cổ bột da.

Holly nghiêm túc.

- Tôi nghĩ anh nên đi.

Daniel thôi cười.

- Được, vậy chúng ta sẽ cùng đi. – Holly nhìn anh mỉm cười. – Tôi nghĩ cũng sẽ tốt hơn cho anh nếu đi đến đó, Daniel. – nàng khẽ nói.

- Holly, tôi không sao cả đâu. – anh nói, nhưng không thuyết phục được Holly.

- Daniel Connolly, đừng tỏ ra mạnh mẽ như thế nữa. Không thuyết phục được tôi đâu.

Holly quay lại chỗ làm, quyết định không thay đổi nữa. Nàng gõ mạnh gót giày khi bước lên cầu thang.

- John Paul.- Holly kêu thật to. – tôi cần 1 chiếc váy, nhanh lên nào!

Trong phòng của mình, Chris mỉm cười 1 mình khi nghe thấy tiếng Holly. Chris mở hộc bàn và nhìn tấm ảnh của ông và vợ. Ông đã tự hứa sẽ quay lại khu vườn vào một ngày nào đó. Nếu Holly có thể làm được thì ông cũng có thể.

*

- Thưa công chúa Lọ Lem, hoàng tử của công chúa đã đến! – Sharon đứng dưới cầu thang kêu to hối thúc Holly.

Trống ngực Holly đập liên hồi, nàng cần thêm thời gian. Vì lúc này, trong đầu nàng toàn hiện lên những lí do để bảo nàng không nên đi.

“Holly, hãy mạnh mẽ lên. Cô có thể làm được mà.”, nàng nói với chính mình trong gương. Nàng lặp đi lặp lại điều này không biết bao nhiêu lần cho đến khi Sharon xuất hiện sau lưng khiến nàng giật nảy người.

- Ôi, Holly, trông cậu rất xinh! – Sharon vui vẻ reo lên.

- Không, trông mình tệ quá – Holly lẩm bẩm.

-Ồ, đừng nói thế, cậu sẽ ổn thôi mà.

- Mình chỉ muốn ở nhà thôi, Sharon. Mình phải mở lá thư cuối cùng của Gerry.

Holly không thể tin được rằng đã đến lúc nàng phải mở lá thư cuối cùng của Gerry. Nàng đã từng háo hức chờ đợi từng ngày từng giờ để được đọc từng dòng từng chữ Gerry viết cho nàng. Vậy mà đến hôm nay, nàng sắp không còn được chờ đợi như thế nữa.

- Mình biết, - Sharon nói về cảm thông, - nhưng lá thư ấy cũng có thể đợi cậu vài tiếng đồng hồ phải không?

Holly định nói không thì nghe John la to từ dưới lầu.

- Nhanh lên nào, các cô gái! Taxi đang đợi đây! Chúng ta còn phải đón Tom và Denise nữa!

Lá thư tháng 11 của Gerry nàng vẫn cầm trong tay. Nó đã mang đến cho nàng sức mạnh. Mỗi ngày qua, nàng đều nhắm đi nhắm lại những dòng chữ của chàng:

Công chúa lọ lem Cinderella phải đến dự buổi tiệc trong tháng này.

Nàng Lọ lem sẽ trông thật quyến rũ, xinh đẹp và cũng như mọi khi, phải hạnh phúc với quãng thời gian đang có...

Nhưng năm nay đừng mặc váy trắng em nhé...

Tái bút: Anh yêu em...

Gerry đã quyết định thay nàng, từng lời trong thư bảo nàng nên đi. Đây là một nhiệm vụ mới dành cho nàng. Nàng hít 1 hơi thật sâu rồi theo Sharon xuống lầu:

- Chào ôi! - Daniel nói, miệng há hốc. - Trông cô xinh quá, Holly!

*

- Chào, Holly.

-Ồ, xin chào, Jennifer.

Nàng vẫn nhớ đó là người phụ nữ nàng quen trong buổi tiệc Giáng Sinh năm trước. Jennifer mặc một chiếc đầm dạ hội rất lộng lẫy, người đeo đầy những trang sức đắt tiền.

- Cô khỏe không? Trông cô rất xinh, mặc chiếc váy rất hợp mốt! - cô ta nhấp li sâm panh và nhìn Holly từ trên xuống dưới.

- Tôi khỏe, cảm ơn. Còn cô?

- Tôi vẫn tốt, cảm ơn. Gerry không đi cùng cô năm nay sao? - cô ta nhìn quanh tìm Gerry.

- Không, anh ấy mất hồi tháng hai. - Holly nói khẽ.

- Ôi, Ạ Chúa tôi, tôi rất tiếc khi nghe điều này. - Jennifer bỏ li sâm panh xuống bàn rồi ôm mặt, tỏ rõ vẻ lo âu. - Tôi không hề biết gì cả. Thế cô sống thế nào, cô gái tội nghiệp?

- Tôi khỏe, cảm ơn chị. - Holly mỉm cười để giữ cho không khi cuộc nói chuyện không quá nặng nề.

- Ôi, thật tội nghiệp cho cô. - Giọng Jennifer lạc đi, cô ta nhìn Holly với vẻ thương cảm. - Chắc cô đau khổ lắm.

- À, vâng, thật khó khăn, nhưng tôi đang cố gắng đây, như chị thấy đấy.

- Chúa ơi, tôi không biết gì cả, thật là một tin tồi tệ - Mắt cô ta vẫn tiếp tục nhìn Holly xoi mói.

- Anh ấy bị bệnh à? - cô ta tiếp tục thăm dò.

- À, anh ấy bị một khối u não.

- Ôi, trời, thật là tồi tệ. Nhưng anh ấy còn quá trẻ.

- Đúng thế...nhưng chúng tôi đã có khoảng thời gian hạnh phúc bên nhau, Jennifer. - Holly cố tỏ ra hết sức tự nhiên trong lời nói của mình.

- Phải, đúng là như thế, nhưng thật là một điều đáng tiếc vì cuộc sống hạnh phúc đó kéo dài được bao lâu. Như thế thì thật là bất hạnh cho cô. Thật là tồi tệ và quá bất công. Chắc là cô đang cảm thấy rất

buồn khổ. Vậy thì cô đến buổi tiệc tối hôm nay làm gì? Trong khi mọi người xung quanh đây đều có đôi có cặp cả. – nói xong, cô ta đưa mắt nhìn xung quanh.

- Phải, thật khó khăn, nhưng chúng ta vẫn cứ phải nhìn cuộc đời lạc quan và phải tiếp tục sống tốt. Dù sao, nói đến chuyện phải tiếp tục, có lẽ tôi phải qua chỗ các bạn tôi đây. – Holly lịch sự nói và quay mặt bước đi.

- Cô kô sao chứ? – Daniel hỏi khi Holly xuất hiện.

- Vâng, tôi kô sao, cảm ơn. – Holly lặp lại câu nói lần thứ mười trong đêm hôm đó. Cô liếc nhìn Jennifer với đám bạn túm tụm của cô ta, chốc chốc lại quay sang nhìn Holly và Daniel một cách xoi mói.

Holly đang cười khi nghe Sharon kể một câu chuyện thì có ai đó đập nhẹ lên vai. Holly quay sang với nụ cười rất tươi. Nàng bắt gặp gương mặt ủ rũ của Helen.

- Chào, Helen. – Holly vui vẻ nói.

- Cô khỏe chứ?

- Ồ, tôi khỏe. – Holly gật đầu. Nàng mỉm cười và tiếp tục lắng nghe Sharon kể chuyện.

Helen lại vỗ nhẹ lên vai Holly lần nữa:

- ý tôi là cô thế nào kể từ ngày Gerry...?

Holly đành phải gác lại câu chuyện của Sharon:

- Từ ngày Gerry mất hẳn, có phải ý chị thế kô?

Helen có vẻ ngưng ngừng với câu hỏi của Holly:

- Vâng, đúng thế, nhưng tôi kô có ý muốn nói...

- Kô sao, Helen, tôi chấp nhận những gì xảy ra với tôi.

- Chấp nhận ư?

- Dĩ nhiên là phải chấp nhận. – Holly cau mày

- À, chỉ là đã lâu rồi tôi chưa gặp cô, nên tôi cũng cảm thấy lo lắng..

Holly cười:

- Helen, tôi vẫn sống ngay ngôi nhà cũ ở góc đường gần nhà chị, số điện thoại nhà vẫn như trước, và số điện thoại di động cũng kô đổi. Nếu chị có lo lắng cho tôi thì cũng kô khó lắm để tìm thấy tôi.

- À, phải, nhưng tôi kô muốn làm kẻ kô mời... - Helen im bật.

- Bạn bè thì đừng nói đến chuyện kô mời mà đến, Helen.- Holly cố tỏ ra lịch sự, nhưng hi vọng Helen nhận ra ý nàng muốn nói.

Rồi nàng quay sang tiếp tục câu chuyện với Sharon.

- Cô vẫn ổn chứ? – Daniel lại thì thầm vào tai Holly.

- Vâng, tôi vẫn khỏe, cảm ơn. – Holly đáp, nhấp 1 ngụm rượu.

- ồ, đừng có trả lời tôi bằng cái câu chán ngắt ấy nữa chứ, Holly. Là tôi đây. – anh cười.

- thật ra thì... tất cả mọi người ở đây đều rất thân thiện và đều muốn chia sẻ với tôi, nhưng họ làm cho tôi cảm thấy tôi đang trong một lễ tang của anh ấy vậy. Tôi phải vờ tỏ ra mình mạnh mẽ... Tôi thật sự thấy khó khăn, Daniel ạ.

Daniel kiên nhẫn lắng nghe.

- Tôi hiểu những gì cô nói. – cuối cùng anh lên tiếng. – Khi tôi và Laura chia tay nhau, tôi cũng có cảm giác như thế trong nhiều tháng vì bất cứ nơi nào tôi đến, tôi lại phải nói với mọi người rằng chúng tôi đã chia tay nhau. Nhưng rồi mọi chuyện cũng qua cả thôi, Holly. Tôi mogn cô đừng quá lo lắng thế!

- À, hay là chúng ta nói về Laure đi? – Holly đề nghị dù không chắc rằng Daniel thích. Và thế là hai người nói chuyện cả buổi về Laura, về việc Laura đáng ghét như thế nào.

- À, một người bạn của tôi tên là Chrallie phục vụ quầy bar trong khách sạn ảo bố Laura bảo rằng chồng sắp cưới của cô ta định ve vãn một người khách nữ ở đó và Laura bắt gặp nên họ chia tay.

Holly ngừng sờ khi nghe câu chuyện.

- ừm.. Daniel, bố Laura sở hữu khách sạn nào vậy?

- khách sạn Galway. Đó là một nơi rất tốt, nằm trên đường đi ra bãi biển...

Holly không còn nghe thấy gì nữa, cô chỉ còn biết mở tròn mắt.

Nàng tò mò nhìn Daniel, tự hỏi không biết tại sao anh ấy lại từng có lúc rất quan tâm đến Laura. Cô ta không phải tuýp người của Daniel. Daniel là người luôn dịu dàng, khoan dung và thân thiện, còn Laura thì... Nàng không thể tìm được một từ ngữ nào để miêu tả Laura.

- thật ra... - Holly nói tiếp, nàng cảm thấy mình phải thật cẩn thận khi đi thẳng vào chủ đề này, nàng biết Laura làm tan nát trái tim Daniel như thế nào. – Thật ra, câu hỏi mà tôi muốn hỏi là, bất kể anh đã tìm thấy điểm gì đặc biệt trong con người cô ta, tôi vẫn thắc mắc tại sao hai người lại từng yêu nhau? Hai người thực sự rất khác nhau... - nàng vội dừng lại vì chợt nhớ ra rằng trên danh nghĩa, nàng chưa hề biết Laura là ai.

Daniel im lặng. Holly tự hỏi nàng đã đi quá xa rồi chăng?

- Holly à, thật ra khi cô ta rời bỏ tôi để đến với người bạn thân nhất của tôi, cô ta đúng là... Nhưng với riêng tôi, khi chúng tôi bên nhau, cô ta chưa bao giờ là một người đàn bà xấu xa cả. Nhưng một người thất thường thì có. – anh mỉm cười và nhìn thẳng vào Holly. – Cô biết không, tôi thích cái kịch tính trong mối quan hệ đó. Tôi cảm thấy như thế thì tình yêu mới thật thú vị, cô ấy đã làm tôi bị mê hoặc. – Giọng nói anh như nhanh hơn với những cảm xúc chợt ứa về ột chuyện tình đã qua, một người tình đã xa.

Tiếng nhạc vừa dứt thì một bản khác lại vang lên, “Wonderful Tonight” của tay ghi ta tài danh Eric Clapton. Sàn nhảy thưa dần, người ta tản về phía quầy bar để nghỉ một sau một điệu nhạc sôi nổi, để lại một mình Holly đối mặt với Daniel. Nàng nín thở. Nàng chưa hề chuẩn bị. Với bài hát này, nàng chỉ nhảy với mỗi mình Gerry.

Daniel nhẹ đặt một tay lên eo nàng, nhẹ nắm lấy tay nàng và họ bắt đầu khiêu vũ. Người Holly cứ đơ ra. Nàng cảm thấy có lỗi khi nhảy với một người đàn ông khác mà không phải là Gerry. Người nàng như muốn co rúm lại. Chắc Daniel nghĩ nàng lạnh nên càng kéo nàng sát vào mình hơn. Nắm tay Holly, Daniel dẫn nàng theo điệu nhạc, nàng không còn nghĩ ra được điều gì cho đến khi bài hát kết thúc và nàng chạy vội vào phòng vệ sinh.

- Chị có thấy Holly Kennedy nhảy với người đàn ông đó không? – Giọng của Jennyfer không lẫn vào đâu được.

- Có! – 1 giọng khác trả lời một cách khinh miệt. – Trong khi thân thể chồng cô ta còn chưa lạnh dưới đáy mồi!

- Thôi, hãy để cô ấy yên. – Giọng một người phụ nữ khác vui vẻ nói. – Có thể họ chỉ là bạn của nhau thôi.

“Cảm ơn”, Holly thầm nghĩ.

- Nhưng tôi cũng hơi nghi ngờ. – Cô ta nói tiếp làm tất cả cùng phá lên cười.

- Chị có thấy cái cách họ ôm nhau trên sàn nhảy không? Tôi sẽ không nhảy với bất kỳ người đàn ông nào ngoài chồng tôi theo kiểu ấy. – Jennyfer nói.

- Thật là ô nhục! tưởng tượng xem, khoe khoang người đàn ông mới của mình ở một nơi mà mình từng đến cùng chồng cũ, trước mặt bạn bè của anh ấy. Thật là gớm giếc.

Bọn họ tắc lưỡi. Có tiếng nước dội sát bên phòng của Holly. Holly đứng sững người.

Cửa mở và tiếng của bọn kia cũng ngưng bật.

- Những con chó cái già chuyên soi mói vào chuyện của người khác có biến đi kô, hãy lo chuyện của riêng các người ấy. – Sharon quát lên. – các người kô cần phải chõ mũi vào chuyện của bạn tôi nên làm gì và kô nên làm gì! Jennyfer, nếu như cuộc đời của cô đã hoàn hảo đến thế thì việc quái gì cô phải lảng vảng bên chồng của Pauline, hả?

Holly nghe có tiếng thở gấp vì bất ngờ. Có lẽ đó là Pauline. Holly bịt miệng cười.

- Vậy thì hãy chõ mũi vào chuyện của chính các người ấy và hãy cút hết đi.! – Sharon quát như ra lệnh.

Mọi người đi cả, Holly mới bước ra ngoài. Sharon đang rửa tay kính ngạc nhìn lên.

- cảm ơn, Sharon.

- Ôi, Holly, mình rất tiếc là cậu phải nghe những chuyện như thế. – Sharon vội vàng nói và ôm Holly vào lòng.

- Kô sao đâu. Mình sẽ chẳng để ý đến mấy mụ già ngồi lê ấy làm gì ệt, - Holly tỏ ra can đảm, - nhưng mình kô thể tin được là Jennyfer lại làm thế với Pauline!

Sharon nhún vai.

- Thật ra thì kô, mình chỉ cho bọn chúng một thứ gì đó để bọn chúng cãi nhau trong vài tháng tới thôi.

Sharon và Holly thích thú cười vang.

- Mình nghĩ mình phải về nhà bây giờ đây. – Holly liếc nhìn đồng hồ, nàng đang nghĩ đến lá thư cuối cùng của Gerry.

- Tốt lắm, Holly, - Sharon đồng ý, - Mình cảm thấy đêm nay rất vui vì cậu kô cần đến men rượu để quên đi sầu muộn. Dù sao, đêm nay cậu rất tuyệt, Holly. Cậu đã đến, cậu đã chiến thắng được tất cả, giờ cậu về nhà và mở thư Gerry đi. Và nhớ phải gọi ỉnh đây nhé. – Sharon ôm bạn lần nữa.

Holly tạm biệt mọi người. Daniel cũng đứng dậy để về cùng Holly.

- Cô kô định rời khỏi đây và bỏ lại một mình tôi đấy chứ. – anh cười. – Chúng ta sẽ cùng đi taxi về.

Holly cảm thấy hơi khó chịu khi Daniel theo nàng vào nhà. Đã 12h kém 15, nàng còn 15 phút nữa.. Cầu mong anh ấy uống xong tách trà này rồi về ngay. Nàng gọi sẵn 1 chiếc taxi, 10 phút nữa sẽ tới, anh ấy sẽ kô thể ở lại lâu.

- À, đây là chiếc phong bì được nói đến nhiều nhất đây. – Daniel nói và cầm chiếc phong bì đang đặt trên bàn đây.

“Tháng 12”, Daniel đọc hàng chữ viết bên ngoài bức thư và chạm ngón tay lên dòng chữ. Holly rất muốn bảo Daniel bỏ nó xuống nhưng nàng kô thể cư xử thô lỗ thế được. Cuối cùng, anh cũng đặt nó lại trên bàn, còn Holly thì thở phào nhẹ nhõm.

- Còn lại bao nhiêu bức thư nữa, Holly? – Daniel hỏi, anh cởi chiếc áo khoác ngoài ra và lại gần Holly.

- Đó là lá thư cuối cùng. – giọng Holly kô chút biểu cảm.

- Vậy cô định sẽ thế nào?

- Ý anh là sao? – nàng hỏi lại 1 cách bối rối.

- Như tôi thấy, những lá thư này như là những trang kinh thánh, như là “Mười điều răn” vậy. Cô đã trung thành thực hiện mọi thứ mà những lá thư này yêu cầu. Vậy thì cô sẽ làm gì khi kô còn chúng nữa.

Holly nhìn lên để chắc là Daniel còn tỉnh táo khi nói chuyện với mình. Đáp lại cái nhìn thẳng thốt đó là ánh mắt long lanh của anh, ánh mắt ẩn chứa một tình yêu.

- thì tôi sẽ chỉ sống cuộc sống của mình. – nàng đáp lại và khẽ quay mặt đi.

- Em có thể làm thế được kô? – anh bước lại gần nàng hơn và nàng có thể nghe thấy hơi thở của anh. Đó là hơi thở của một Daniel có thực, chứ kô phải là cái mùi mà nàng đã xịt khắp nhà cách đây vài hôm.

- Tôi nghĩ thế. – nàng trả lời không mấy tự tin.

- Em phải tự quyết định lấy mọi thứ trong cuộc sống của chính mình. – anh nhẹ nhàng.

- Tôi biết. – Nàng đáp lại như để tự vệ và tránh nhìn thẳng vào mắt anh.

- Và em nghĩ là em sẽ làm được điều đó chứ?

Holly đưa tay lên xoa mặt một cách mệt mỏi:

- Daniel, anh muốn nói gì?

Anh hít thở, thẳng người lại trước mặt nàng.

- Anh muốn hỏi em một điều, nhưng em phải tự quyết định đấy. – Rồi anh nhìn thẳng vào mắt nàng. Tim nàng đập loạn xạ. – Sẽ chẳng còn bản danh sách những việc em phải làm, sẽ không có lời hướng dẫn nào nữa. Em chỉ cần làm theo những mách bảo của trái tim mình thôi.

Holly nhẹ lùi về phía sau. Nàng thấy sợ hãi, và hi vọng anh không định nói những điều mà nàng không muốn nghe.

- Ừm.. Daniel, tôi cho rằng.. đây.. không phải lúc thích hợp... ừm.. anh nên về thì hơn.

- Đây là thời điểm tốt nhất. – Anh nói vẻ nghiêm túc. – EM đã biết anh định nói gì với em rồi phải không Holly?

Holly há hốc miệng khi nhìn lên tường.

Đồng hồ vừa điểm tiếng thứ 12.

23. Chương 21

Gerry đưa tay bóp nhẹ chiếc mũi của Holly rồi mỉm cười khi nàng khịt khịt mũi trong giấc ngủ say. Chàng rất thích ngắm nhìn Holly ngủ, trông nàng như một công chúa, rất xinh đẹp và trong sáng.

Chàng lại búng nhẹ vào mũi nàng lần nữa và mỉm cười khi mắt nàng từ từ mở ra. – Chúc mừng của anh một buổi sáng tốt lành.

Nàng mỉm cười:

- Chào mừng.

Nàng thu mình lại gần bên chàng, tựa đầu lên ngực chàng.

- Sáng nay anh thích ăn gì?

- Em.

Anh nói và cắn vào mũi nàng.

Holly khúc khích:

- Không may rồi, hôm nay em không có trong thực đơn. Món thịt rán được không anh?

- Không, - anh chau mày, - món đó sẽ làm anh bị nặng bụng mất.

Chàng như muốn tan ra khi nhìn khuôn mặt thất vọng của người vợ trẻ. Gerry cố tỏ ra tươi tỉnh:

- Nhưng anh sẽ không từ chối món kem vani!
- Kem! – nàng cười thật to. – Cho bữa ăn sáng sao?
- Phải. – anh cười khoe cả hàm răng. – Khi còn bé, anh luôn mong được như thế vì mẹ anh không cho phép. Nhưng giờ thì anh không phải sợ mẹ nữa.
- Vậy thì anh sẽ có kem. – Holly vui vẻ nhảy ra khỏi giường. – Em mặc chiếc áo này của anh được không?
- nàng vờ hỏi khi mặc chiếc áo ngủ của Gerry vào người.

Gerry mỉm cười khi nhìn thấy nàng mặc chiếc áo quá cỡ của chàng đi qua đi lại trong phòng ngủ.

- ừm, nó có mùi của anh đấy. – nàng khịt khịt mũi. – Em sẽ không cởi nó ra đâu. Còn bây giờ, anh ngồi đây đợi nhé, em sẽ trở lại ngay.

Gần đây, nàng luôn vội vã mỗi khi rời chàng dù chỉ một lúc. Như thể nàng sợ phải để chàng ở một mình quá lâu, và Gerry hiểu điều đó có nghĩa là gì. Gerry vừa hoàn tất một cuộc xạ trị. Nhưng nó đã không thành công như mong muốn. Bây giờ, chàng phải nằm suốt cả ngày, và hầu như là không thể tự ngồi dậy. Nhưng, tiếc thay, không phải chàng đang chờ một sự hồi phục. Tim chàng đập nhanh khi nghĩ đến điều đó. Gerry thấy sợ, chàng sợ phải đi đến một nơi mà chàng không muốn đến và chàng sợ cho Holly. Nàng là người duy nhất biết phải nói với chàng những lời nào mỗi khi chàng giận dữ hay có chuyện không vui. Nàng thật mạnh mẽ, là chỗ dựa vững chắc của chàng, và chàng không thể tưởng tượng được cuộc sống của mình sẽ ra sao nếu không có chàng bên cạnh.

Nhưng chàng sẽ không cần phải lo lắng cho việc ấy, bởi vì chính nàng sẽ là người rồi đây phải sống cuộc sống không có chàng bên cạnh. Gerry cảm thấy giận dữ, cảm thấy buồn, cảm thấy xót xa và cả sợ hãi cho nàng. Chàng muốn ở lại bên nàng để thực hiện mọi ước mơ, mọi lời hứa chàng đã từng hứa. Sau hơn 10 cuộc phẫu thuật, khối u ác tính vẫn phát triển bên trong cơ thể chàng. Chàng chỉ muốn chạm được vào khối u ấy, xé toạc cái đã phá hủy cuộc sống của chàng, đã khiến cho nàng phải đau khổ, phải khóc rưng rức mỗi đêm. Chàng sợ phải nghĩ đến một ngày Holly chỉ còn lại tro bụi 1 mình.

Họ quần quít bên nhau nhiều hơn trong những tháng qua, dấu hiệu mà chàng biết chẳng có gì tốt đẹp cho Holly. Gerry nghĩ chàng có thể chịu đựng được việc phải cách biệt nàng. Rồi Gerry nhớ lại khoảng thời gian hạnh phúc của hai người, không chút lo âu, phiền muộn, những đêm hai người nằm trò chuyện, đùa nghịch đến tận sáng. Những ngày không mưa.

Và Gerry đang thực hiện một kế hoạch khác. Nó làm cho chàng cảm thấy bận rộn và làm cho chàng thấy làm được điều gì đó nhiều hơn chỉ là nằm trên giường. Đầu óc chàng luôn bận rộn khi chàng hình dung ra những việc mà Holly cần phải làm khi chàng ra đi. Chàng đang thực hiện một lời hứa mà chàng đã hứa với nàng từ rất lâu.

- Anh yêu, hết kem mất rồi. __ nàng buồn bã nói. __ anh có thích thứ gì khác không?
- Không, - chàng lắc đầu, - anh chỉ thích kem thôi.
- Nhưng nếu thế thì em phải chạy đi mua rồi. – nàng xịu mặt.
- Đừng lo, em yêu, chỉ mất có vài phút thôi và anh sẽ không sao đâu. – chàng cố thuyết phục.

Nàng nhìn anh về nghi ngờ.

- Em nên ở lại thì hơn.
- Đừng lo cho anh quá thế. – Chàng mỉm cười và cầm chiếc điện thoại đưa sát vào ngực mình. – Nếu có chuyện gì, mà chắc chắn là không đâu, anh sẽ gọi ngay cho em.
- Thôi được, - Holly bặm môi, - em chỉ xuống phố khoảng năm phút thôi. Anh phải chờ em đấy nhé.
- Chắc chắn rồi. – chàng phì cười.

Holly trao cho anh một nụ hôn thật lâu trước khi lao ra phải nhà.

Ngay khi xung quanh đã yên ắng hẳn, chàng kéo mền ra và chầm chậm ngồi xuống giường. Chàng ngồi lại bên mép giường trong chốc lát để bớt đi cảm giác chóng mặt, rồi chầm chậm tiến đến bên chiếc tủ quần áo.

Chàng lấy xuống một chiếc hộp. Chiếc hộp này chàng từng đựng những thứ lặt vặt không quan trọng, và giờ đây nó đang chứa chín chiếc phong bì đang dán kỹ. Chàng đặt vào đó một chiếc phong bì nữa, chiếc thứ 10, sau khi đã cẩn thận viết dòng chữ “Tháng 12” bên ngoài. Hôm nay là ngày đầu tiên của tháng 12. Chàng trầm nghĩ đến ngày này năm sau khi chàng không còn trên cõi đời này nữa.

Chàng tưởng tượng đến ngày đầu tiên của tháng này năm sau, có lẽ lúc đó nàng cũng ngồi ngay trên chiếc giường này, tại chỗ này để đọc lá thư cuối cùng của chàng viết cho nàng. Chàng đã phải suy nghĩ thật lâu và thật khó khăn. Nước mắt chàng tuôn trào khi chàng đặt dấu chấm hết cho bức thư; chàng hôn lên trang giấy; bỏ vào chiếc phong bì rồi cất vào bên trong hộp. Chàng sẽ gửi phong thư này đến nhà bố mẹ nàng ở Pormarnock, nơi chàng tin chắc rằng tất cả sẽ được cất giữ an toàn cho đến ngày nàng nhận được chúng.

Chàng lau những giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mi và từ từ quay trở lại giường, nơi chiếc điện thoại đang reo.

- A lô? – chàng cố trấn tĩnh, và mỉm cười khi nghe giọng nói ngọt ngào cất lên từ đầu dây bên kia. – Anh cũng yêu em, Holly...

- Không, Daniel, không thể được. – Holly nói, trông nàng rất buồn. Nàng rút tay mình ra khỏi tay của Daniel.

- Nhưng tại sao lại không thể? – vẻ mặt anh khẩn khoản.

- Hãy còn quá sớm. – Holly cảm thấy mọi thứ dường như đang ngày càng trở nên phức tạp.

- Quá sớm bởi vì đó là những gì người ta nói với em sao, hay quá sớm bởi đó là lời trái tim em muốn nói?

- Ôi, Daniel, tôi không biết. – nàng đi đi lại lại trong bếp. – Tôi cảm thấy rất bối rối. Làm ơn đừng hỏi tôi nhiều câu hỏi như thế!

Tim nàng đập loạn xạ, đầu nàng như muốn nổ tung. Nàng cảm thấy như nguy hiểm đang ở ngay trước mặt, cảm thấy như thế thì thật có lỗi. – thật là có lỗi.

- Tôi không thể, Daniel. Tôi đã kết hôn. Tôi yêu Gerry!

- Gerry ư? – Daniel hỏi, rồi anh tiến đến cầm chiếc phong bì lên. – Đây là Gerry, đây là những gì mà anh đang cạnh tranh cùng! Chỉ là một mẫu giấy thôi mà Holly. Nó chỉ là một danh sách những việc em phải làm, cái danh sách đã điều khiển cuộc sống của em trong suốt một năm qua. Holly ơi, đã đến lúc em phải suy nghĩ cho bản thân mình, ngay từ chính lúc này. Gerry đã đi rồi. – Daniel vẫn nhẹ nhàng, vừa nói anh vừa tiến lại gần Holly. – Gerry đã đi rồi và anh đang ở đây. Anh không muốn nói rằng anh có thể thay vị trí anh ấy, nhưng ít nhất thì em cũng nên cho chúng ta một cơ hội, có được không?

Nàng giật lại chiếc phong bì trên tay Daniel, và ôm nó vào lòng, nước mắt lăn dài xuống má.

- Gerry không đi đâu hết. – nàng nước mắt. – Anh ấy đang ở đây, mỗi khi tôi mở bức thư này, anh ấy thực sự đang ở đây.

Daniel nhìn nàng khóc và im lặng. Đôi mắt buồn của nàng như đang chìm vào một cõi hư vô nào đó mà anh không thể chạm vào được. anh chỉ muốn ôm chầm lấy nàng.

- Nhưng đó chỉ là một mảnh giấy thôi mà, Holly. – anh vẫn kiên nhẫn.

- Gerry không phải là một mảnh giấy, - nàng giận dữ nói trong nước mắt, - anh ấy là một con người đã sống bằng hơi thở và là người mà tôi đã yêu. Gerry là người đã ở bên cạnh tôi trong suốt cuộc đời, mười lăm năm qua. Anh ấy là tất cả, tất cả những kỷ ức hạnh phúc của tôi. Anh ấy không phải là một mảnh giấy, không phải là một mảnh giấy! – nàng lặp đi lặp lại.

- Vậy thì anh là gì?

- Anh, - nàng hít một hơi thật sâu, - là một người bạn tốt luôn quan tâm đến người khác và hết sức chu đáo, người mà tôi rất trân trọng và trân trọng.

- Nhưng anh không phải là Gerry. – anh cắt ngang lời nàng.

- Tôi không muốn anh là Gerry. – nàng nhấn mạnh, - tôi muốn anh là Daniel.
- Thế em cảm thấy thế nào về anh. – giọng anh run run
- Tôi vừa mới nói với anh tôi cảm thấy thế nào về anh rồi cơ mà. – nàng nhìn vào Daniel.
- Không, anh muốn biết cảm giác của em như thế nào khi em ở bên anh?

Nàng cúi đầu:

- Tôi.. tôi có một cảm giác rất mạnh mẽ về anh, Daniel, nhưng tôi cần thời gian.. – nàng dừng lại, - rất nhiều, rất nhiều thời gian.
- Vậy thì anh sẽ đợi. – anh mỉm cười mạnh mẽ và vòng đôi cánh tay mạnh mẽ ôm lấy nàng.

Chuông cửa reo, Holly thở phào nhẹ nhõm.

- Taxi của anh đây. – Nàng như vừa thoát khỏi cơn mê.
- Mai anh sẽ gọi cho em, Holly. – anh nhẹ nhàng nói, hôn nhẹ lên trán nàng và từ từ đi ra cửa. Holly vẫn đứng nguyên ở đó, nàng nghĩ mãi về những gì vừa mới xảy ra. Bất giác, nàng nắm chặt chiếc phong bì giờ đã bị quần góc và ghì thật chặt nó vào lòng.

Đúng như lời Daniel nói, những lá thư của Gerry đã trở thành điều gì đó như những quy tắc sống của nàng. Nàng sống với chúng và luôn tuân thủ một cách tuyệt đối. Nhưng, thực sự chúng đã giúp nàng bước ra khỏi giường vào mỗi sáng sớm để bắt đầu một cuộc sống mới, giữa lúc nàng chỉ muốn chết đi để không phải buồn khổ nữa. Nàng chưa bao giờ cảm thấy hối hận về những việc làm đã làm trong suốt một năm qua. Vậy mà giờ đây, nàng đang cầm trên tay lá thư cuối cùng của chàng. Và mãi mãi sẽ không còn một lá thư nào nữa cả. Daniel nói đúng, nàng nên bắt đầu tự quyết định lấy tất cả.

Nàng tắt tất cả điện thoại, không muốn ai quấy rầy mình lúc này. Nàng cần phải nói lời tạm biệt với Gerry.

Đừng sợ phải yêu lần nữa, hãy mở rộng con tim và đi theo tiếng gọi của con tim.

...Và hãy nhớ, hãy thực hiện cho được giấc mơ của mình em nhé.

Tái bút: Anh sẽ mãi mãi yêu em...

- Ôi, Gerry. – nàng òa lên nước mắt.

Đêm đó trong giấc ngủ chập chờn nàng nhìn thấy gương mặt Gerry, rồi Daniel nhưng cơ thể họ lại trộn lẫn vào nhau. Nàng giật mình dậy lúc trời mờ sáng, người ướt đầm mồ hôi.

Tại sao nàng lại ở trong một tình trạng khốn khổ như thế này? Nhưng gì nàng cảm nhận về Daniel không giống như tình cảm nàng dành cho Gerry, nó là một thứ tình cảm hoàn toàn khác. Vì vậy, có thể là nàng không yêu Daniel. Và, dù sao, nếu nàng có yêu anh ấy đi nữa, chẳng lẽ nàng không phải là người đầu tiên nhận ra điều đó hay sao?

Và tại sao Gerry lại muốn nàng đi tìm một tình yêu mới? Chàng nghĩ gì khi cầm bút để viết những dòng chữ này? Phải chăng chàng đã đành lòng từ bỏ tình yêu với nàng khi chàng ra đi? Chẳng lẽ từ bỏ tình yêu với nàng để đến thế nào, và chàng chấp nhận được một sự thật rằng nàng sẽ gặp một ai đó ngoài chàng hay sao? Câu hỏi, câu hỏi và những câu hỏi. Còn nàng lại không bao giờ tìm thấy câu trả lời.

- Thôi được, Gerry. – Holly nói to. – Em đã suy nghĩ kỹ những gì anh nói với em và em đã đi đến kết luận rằng, khi viết lá thư này, anh không được minh mẫn cho lắm. Nếu anh thật sự có ý như vậy, hãy cho em thấy một dấu hiệu gì đó, còn nếu không em sẽ hiểu rằng anh đã sai và anh đã thay đổi. – nàng nói 1 mình, như thể Gerry đang đứng trước mặt nàng.

Chẳng có gì xảy ra cả.

- Thôi được, - nàng cười lớn, . – Anh đã sai, em hiểu. Em sẽ không quan tâm đến bức thông điệp cuối cùng này.
- Nàng nhìn quanh căn phòng lần nữa và đi về phía cửa sổ. – Nào, Gerry, đây là cơ hội cuối cùng của anh..

Đèn nhà bếp vụt tắt.

Holly giật mình:

- Em ko biết. Em sẽ ko xem đó là một câu trả lời đầu.

Mùa giáng sinh.

Những tuần qua, nàng thường làm việc quá giờ, cố hoàn tất công việc cho tạp chí tháng một trước khi nghỉ lễ. Nàng vẫn chưa nói chuyện lại với Daniel. Nàng ko nghe điện thoại Daniel gọi đến, tránh đi ngang quán Hogan, và bảo Alice nói với anh ấy rằng nàng đang họp nếu như anh gọi đến văn phòng. Mà hầu như ngày nào anh cũng gọi.

Giọng Richard làm Holly giật mình. Anh vừa đến và trông thấy cây thông Giáng sinh còn trơ trụi trong nhà cô.

- Cái gì kia?

- Ko biết anh có đồng ý giúp em trang trí cây thông này ko?

Holly hỏi anh trai nhưng trong lòng thì buồn lắm. Đó là công việc của nàng với Gerry, chứ ko phải với một ai khác. Năm nào cũng thế, họ bỏ đĩa nhạc Giáng Sinh vào máy, khui chai rượu và cùng nhau trang hoàng cây thông Noel...

- À... mà ko, Richard. Em sẽ làm. Chắc là anh còn bận nhiều việc khác nữa.

- Thật ra, anh rất muốn làm. – Richard chậm rãi nói. – Thường thì anh, Meredith và bọn trẻ sẽ cùng nhau làm, nhưng có lẽ năm nay ko được như thế nữa.

Holly trách mình đã không nghĩ cho Richard, anh cũng có một Giáng sinh buồn như nàng cơ mà.

- Vâng, vậy cũng được, tại sao lại ko nhỉ? – nàng mỉm cười.

Mặt Richard tươi hẳn lên, trông anh như một đứa trẻ.

Holly khui chai rượu vang và bỏ đĩa nhạc Giáng Sinh vào máy. Bài hát “White Christmas” – “Một Giáng Sinh Trắng” vang lên.

Khi Richard đi khỏi, nàng bỗng nhớ đến cái điện thoại. Nàng đã để nó ở chế độ tự trả lời trong suốt ngày hôm nay.

“Chào Sharon, tôi là Daniel Connolly. Xin lỗi vì đã làm phiền cô nhưng tôi đã có số của cô từ ngày cô gọi đến hỏi về cuộc thi karaoke cho thấy Holly. À.. thật ra, tôi chỉ mong cô chuyển hộ tôi một tin nhắn, Denise hầu như quá bận rộn chuẩn bị cho lễ cưới nên tôi sợ cô ấy sẽ ko nhớ...” – tiếng Daniel khẽ cười và hắng giọng. – “tôi ko biết liệu cô có thể nói với Holly rằng tôi sẽ cùng gia đình về Galway dự lễ Giáng Sinh. Ngày mai tôi sẽ xuống đó. Tôi ko thể liên lạc được với cô ấy, và tôi biết là cô ấy đang nghỉ lễ, và tôi cũng ko có số điện thoại nhà của cô ấy... nên ko biết cô có thể giúp tôi ko”.

Anh đã cúp máy và Holly đợi tin nhắn tiếp theo.

“Ừm, xin lỗi, Sharon, lại là tôi đây. Là Daniel đây. Tôi vừa mới cúp máy xong. Vâng, tôi muốn hỏi liệu cô có thể nói với Holly rằng tôi sẽ ở Galway trong vòng vài và tôi sẽ chờ điện thoại của cô ấy. Tôi biết là cô ấy phải suy nghĩ...” – Anh dừng lại. “Dù sao tôi cũng nên dừng trước khi lại ngắt điện thoại lần nữa. Hẹn gặp cô ở đám cưới vào tuần tới. Vậy nhé, cảm ơn cô... tạm biệt.”

Holly bật cười. cái anh chàng Daniel này quả ko thể khiến cô thờ ơ được.

Tin nhắn tiếp theo là của Denise, Denise rằng Daniel đang mong gặp nàng. Tin nhắn tiếp theo là của em trai Declan cũng bảo rằng Daniel đang mong được gặp nàng. Tin nhắn thứ năm là của một người bạn học cũ nói rằng cô ấy đã đụng phải một người bạn của nàng có tên là Daniel trong một quán rượu vào đêm hôm trước, và anh ấy muốn nhắn nàng gọi lại cho anh ấy. Tin nhắn thứ sáu của Daniel.

“Chào Holly, Daniel đây. Em trai Declan của em đã cho anh số máy này. Anh ko thể tin được là chúng ta đã làm bạn với nhau lâu như thế mà anh lại ko có số điện thoại nhà em” – Anh im lặng và hít thở, vẻ như

đang rất giận. – “Dù sao anh cũng cần nói chuyện với em, Holly. Anh nghĩ chúng ta cần nói chuyện riêng với nhau trước khi chúng ta gặp lại nhau tại tiệc cưới của Denise. Làm ơn, Holly, xin em hãy làm ơn nghe điện thoại của anh. Anh không biết làm cách nào khác để có thể liên lạc được với em.” – im lặng, có tiếng thở hắt ra, có vẻ như Daniel đang giận. – “Vây thôi, đó là tất cả. Tạm biệt em.”

Holly chìm đắm trong những suy nghĩ mien man.

Nàng ngồi trong phòng khách đắm chiêu nhìn cây thông trước mặt, lắng nghe một cách vô thức những bài hát Giáng Sinh. Nàng bật khóc. Khóc vì Gerry của nàng và khóc cho cây thông Giáng Sinh tội nghiệp – nó hoàn toàn trợ trụ.

24. Chương 22 - Kết (end)

Chúc mừng Giáng Sinh, con gái! – ông Frank mở cửa đón chào cô con gái Holly đang lạnh run trước bậc thềm nhà.

- Chúc mừng Giáng Sinh, bố. – Nàng mỉm cười và vòng tay ôm bố thật lâu.

Nhưng nàng đang bị sự cô đơn dày vò. Giáng sinh làm nàng nhớ Gerry vô cùng.

Giáng sinh mang hình dáng của Gerry. Đó là khoảng thời gian đặc biệt họ ở bên nhau, không còn phải lo lắng, căng thẳng, chỉ nghỉ ngơi và vui đùa với những người bạn đáng yêu, với gia đình. Nàng nhớ Gerry rất nhiều, tìm nàng lại nhói đau.

Sáng nay, nàng đã đến thăm mộ chàng. Đó là lần đầu tiên nàng viếng mộ kể từ sau đám tang; nàng tránh đến đó bởi nó làm nàng đau đớn khôn tả. Và hôm nay, nàng có một buổi sáng buồn vô hạn. Không một món quà dưới cây thông Noel, không bữa ăn sáng trên giường, không có tiếng ồn, không có bất cứ thứ gì mang hình ảnh Gerry trong đó. Nàng đã kể cho chàng nghe một năm qua nàng sống thế nào và nàng dự định sẽ làm gì trong Giáng Sinh năm nay, nàng kể rằng Sharon và John sắp có một bé trai và họ dự định sẽ đặt tên cậu bé là Gerry. Nàng nói với Gerry rằng nàng sẽ là mẹ đỡ đầu của đứa bé, và rằng nàng sẽ là phù dâu chính trong đám cưới của Denise. Nàng mô tả cho Gerry rằng Tom như thế nào vì Gerry chưa hề gặp Tom, và nàng còn nói cho chàng nghe về công việc mới của mình. Nhưng nàng không nói gì đến Daniel.

Holly nhìn thấy một người phụ nữ trẻ òa khóc trước một tấm bia mộ trong khi hai đứa trẻ bối rối đứng nhìn vì chẳng biết phải làm gì. Làm thế nào người phụ nữ ấy có đủ sức mạnh để sống qua những ngày tháng đau khổ này với hai đứa con thơ? Ý nghĩ ấy cứ mãi vẩn vương trong tâm trí nàng kể từ lúc nàng rời khỏi nghĩa trang buồn.

- Ôi, chúc mừng Giáng sinh, con gái yêu! – bà Elizabeth nói to khi từ trong nhà bếp đi ra với đôi cánh tay rộng mở để ôm con gái vào lòng. Holly bắt đầu khóc. Nàng thấy mình giống hệt như đứa trẻ ngoài nghĩa trang. Nàng vẫn cần có mẹ.

- Con xin lỗi. – Holly lau nước mắt. – con không muốn làm thế.

- Yên nào. – bà Elizabeth vỗ về và ôm Holly chặt hơn. Nàng cũng không cần nghe mẹ nói gì thêm, chỉ cần bà ở đó bên cạnh nàng là đủ.

- Con đang nghĩ gì thế, con gái? – mẹ nàng hỏi và đẩy khay bánh quy về phía Holly.

Bao tử Holly sôi ùng ục nhưng nàng không thể cho thứ gì vào bụng. Một lần nữa, nàng lại chẳng muốn ăn. Nàng hít một hơi thật sâu rồi kể ẹ nghe chuyện của nàng với Daniel, và về quyết định của nàng. Mẹ nàng lắng nghe một cách kiên nhẫn.

- Vây con cảm thấy thế nào về anh ấy? – Bà Elizabeth hỏi và quan sát gương mặt con gái.

Nàng lại nhún vai:

- Con thích anh ấy, mẹ ạ, con có thích, nhưng...

Nàng lại nhún vai và im bật.

- Có phải vì con chưa sẵn sàng ột mối quan hệ khác, đúng không? – mẹ nàng nhẹ nhàng hỏi.

Holly xoa xoa tay lên trán:

- Ôi, con không biết nữa. Con chỉ cảm thấy hiện tại con không thể... - nàng suy nghĩ một lúc. – Daniel là một người bạn rất tuyệt. Anh ấy luôn ở bên cạnh khi con cần, luôn làm con mỉm cười, con thấy vui khi ở bên anh ấy. Nhưng con không biết liệu con có sẵn sàng ột mối quan hệ khác hay không, mẹ ạ. Có lẽ là có và cũng có lẽ là không. Anh ấy không phải là Gerry và con cũng không muốn anh ấy là Gerry. Những gì con cảm thấy bây giờ là một cảm giác rất khác, nhưng nó dễ chịu.

Nàng tiếp:

- Con không biết con có thể yêu lại như ngày xưa con đã từng yêu hay không, con cảm thấy điều đó thật khó, nhưng biết đâu được, một ngày nào đó, con lại có thể.. thì sao..

Nàng nhìn mẹ với một nụ cười buồn.

- Thật ra con không thể biết được sự thật nếu như con không thử. – Bà Elizabeth động viên. – Quan trọng là chúng ta không được vội vàng quyết định chuyện gì, Holly ạ. Mẹ biết là con hiểu điều đó, nhưng tất cả những gì mẹ mong muốn là thấy con được hạnh phúc. Con xứng đáng được như thế, dù đó là với Daniel, người đàn ông hay mơ mộng, hay khi con chỉ muốn được ở một mình. Mẹ chỉ mong con được hạnh phúc mà thôi.

- Cảm ơn mẹ. – Holly mỉm cười yếu ớt và ngả đầu vào vai mẹ. Điều đầu tiên nàng phải làm là trải qua một Giáng sinh không có Gerry.

- Vậy ra em trốn ở đây.

Holly quay lại, thấy Jack đang đứng sau lưng. Nàng khẽ mỉm cười và quay mặt lại, nàng cảm thấy không còn hứng thú với Jack vì thái độ của anh ấy trong thời gian gần đây. Có tiếng Jack thở dài và nàng có cảm giác tay anh đang vòng qua vai nàng.

- Anh xin lỗi.

Holly nhướn mày, vẫn tiếp tục nhìn về phía trước.

Jack nhẹ gật đầu với chính mình.

- Anh rất đáng bị đối xử như thế, Holly. Gần đây anh cư xử như một người mất trí. Và anh thật sự xin lỗi em.

Holly quay sang nhìn anh.

- Anh đã làm em rất thất vọng, Jack.

Anh nhắm mắt lại như thể đó chính là điều làm anh rất đau khổ.

- Anh biết, và anh thật sự xin lỗi,- anh nói, giọng còn khề khàng hơn trước, - chỉ là anh không biết phải làm sao cho tốt, Holly. Anh biết... em thật khó mà đối diện với...

- Cái chết của Gerry. – Holly tiếp lời.

- Phải.

- Việc đó cũng không dễ dàng gì với em, anh biết đấy Jack.

Cả hai cùng im lặng.

- Nhưng anh đã giúp em gói ghém lại tất cả những đồ đạc của anh ấy và giúp em hoàn tất nguyện vọng của anh ấy dễ dàng hơn,- nàng vẫn tiếp tục, - anh đã ở đó bên cạnh em, nhưng rồi, tại sao anh lại đột nhiên biến mất?

- Chúa ơi, đó quả thật là một việc khó dễ làm. – anh nói vẻ mặt rất buồn. – Em đã rất mạnh mẽ, Holly. Không, nói đúng hơn em là một người rất mạnh mẽ. Nhìn lại tất cả những gì thuộc về Gerry làm anh đau đớn. Anh đang ở trong nhà cậu ấy và cậu ấy thì chẳng còn ở đó nữa.. Và rồi anh nhận thấy em gần gũi với Richard nhiều hơn, anh nghĩ có lẽ mình nên bước lùi lại phía sau bởi vì em đã có anh ấy.. – Mặt anh đỏ bừng lên vì lời giải thích nghe có vẻ rất buồn cười.

- Anh thật là ngốc, Jack ạ. – Holly nói và thụi thật mạnh vào bụng Jack. – Anh nghĩ như thể là Richard dành lấy vị trí của anh vậy.

Anh mỉm cười,

-Ồ, anh không biết nữa, gần đây hai người trông như một cặp bài trùng ấy.

Holly bắt đầu nghiêm túc trở lại.

- Suốt một năm qua, Richard đã luôn chăm sóc cho em – và anh hãy tin em, qua chuyện lần này, một số người đã không ngừng làm em ngạc nhiên. – nàng cố ý nhấn mạnh từng từ. – hãy cho anh ấy một cơ hội, Jack.

Jack khẽ gật đầu khi hiểu ra ý Holly.

- Anh xin lỗi, Holly.

Holly vòng tay qua ôm Jack, nàng đã cảm nhận được cảm giác ấm áp thân thuộc như ngày nào bên cạnh người anh trai của mình.

- Em biết. Và em cũng thế. Em rất tiếc vì những gì đã xảy ra. Nhưng em vẫn rất cần đến anh, anh biết đấy.

- Holly, - Jack ôm chặt đưa em gái vào lòng – anh đang ở bên cạnh em đây. Anh sẽ không ích kỷ nữa và sẽ chăm sóc thật tốt cho cô em gái bé bỏng của anh.

- Đây, cô em gái bé bỏng này của anh có thể tự xoay sở được mọi việc đấy, cảm ơn anh nhiều. – Nàng vờ hờn dỗi.

Từ trên cao, nàng nhìn những con sóng dữ dội ào ào lao vào bờ đá, ngọn sóng cao vút như chạm được đến trời cao.

Họ cùng ngồi vào bàn ăn và lúc này, Holly cảm thấy thực sự thèm những món ăn ngon mẹ nấu đang bày ra trước mắt.

- Con vừa nhận được email của chị Ciara. – Declan thông báo.

Mọi người ai nấy đều tỏ ra vui mừng.

- Người ta nói hôm nay sẽ có tuyết đấy, - Holly thông báo rồi cúi xuống dùng món sườn dê nướng.

- Không, sẽ không có tuyết đâu. – Richard vừa nói vừa bẻ bánh mì vào bát súp. – trời rất lạnh nên sẽ không có tuyết đâu.

Holly cau mày:

- Richard, sao lại có chuyện quá lạnh thì không có tuyết nhỉ?

Richard liếm mấy ngón tay rồi nói với vẻ hiểu biết:

- Trời thường bớt lạnh hơn một chút trước khi có tuyết đấy chứ.

- ở Nam cực bây giờ chắc phải âm đến mấy trăm độ nhưng nó vẫn có tuyết đấy thôi. – Holly không chịu đầu hàng.

- Nhưng nó là như thế đấy. – Richard đáp lại lời Holly gọn lỏn.

- Anh nói thế nào mà chẳng được. – Holly hờn dỗi.

- Thật ra anh ấy nói đúng đấy. – Jack bấy giờ mới lên tiếng, mọi người ai nấy đều ngừng ăn chăm chú nghe, Richard cũng vậy. Đó không phải là Jack thường ngày. Thế là Jack tiếp tục giải thích tuyết sẽ rơi như thế nào

còn Richard thì bổ sung bằng những dữ kiện khoa học. Họ nhìn nhau mỉm cười hài lòng với vai trò mới của mình là những “ông biết tuốt” – chuyện gì cũng biết.

- Này, em cực kỳ với mọi người là hôm nay có tuyết đấy. – Declan nói

- Vậy thì em hãy để dành từ bây giờ đi vì các ông anh rất thông minh của em đã nói là không có tuyết rồi. – Holly đùa.

- Vậy thì các anh cũng phải chuẩn bị tiền để trả cho em đi. – Declan xoa xoa hai bàn tay về đặc ý.

- Ôi, Chúa ơi. – Holly reo lên, hồi hộp nhảy ra khỏi chiếc ghế đang ngồi. – Tuyết đang rơi kìa!

- Hóa ra chỉ là lý thuyết thôi nhỉ. – Jack quay ra nói với Richard và cả hai cùng cười ồ khi nhìn thấy những bông tuyết trắng xóa nhẹ nhàng đậu trên bề mặt cửa kính.

Holly kéo chiếc va li vào con đường lát sỏi và bỗng nhiên giật mình chú ý người về phía trước vì nàng vừa bị ai đó lấn đường.

- Xin lỗi! – một giọng nói the thé cất lên.

Nàng giật mình quay lại, nhìn theo ả tóc vàng, dáng người cao với chiếc mũ lông lác qua lác lại ông ẹo đi vào khách sạn. Holly chau mày: trông quen quen. Và rồi nàng mừng rỡ ra... Laura.

Ôi, kìa, nàng thầm nghĩ là cảm thấy sợ hãi. Tom và Denise mời cả Laura sao? Nàng phải nhanh chóng tìm Daniel để báo với anh ấy mới được. Chắc chắn là anh ấy sẽ không chịu nổi khi nhìn thấy người phụ nữ đáng ghét ấy. Nàng vòng hai tay ra sau nắm thật chặt chiếc va li và lao đến quây lễ tân.

- Ông Daniel ở phòng 342, thưa cô!

- Cảm ơn!

Đến trước cửa phòng, nàng gõ liên hồi cho đến khi nghe tiếng bước chân người ra mở cửa.

Nàng nín thở.

Lại là Laura.

- Em yêu, ai thế? – nàng nghe giọng Daniel nói vọng ra và nhìn thấy anh bước ra từ phòng tắm.

- Là cô! – Laura trợn mắt kêu lên.

Holly đứng bên ngoài nhìn Daniel qua Laura rồi từ Laura qua Daniel. Bộ dạng của họ cho phép nàng đoán được rằng Laura sẽ đến dự buổi tiệc cưới này. Nàng nhận ra mình không có lý do gì để đứng đó nữa.

**

Denise hồi hộp nhìn Holly đang ngồi ngay chiếc bàn chính trong phòng tiệc cưới. Vài phút nữa, bài diễn văn của phù dâu chính sẽ bắt đầu. Holly căng thẳng, đôi tay vụng về long ngóng đặt trên đùi, miệng nhắm đi nhắm lại bài diễn văn trong đầu đến nỗi không nghe thấy những người trước nàng nói gì.

- Xin hãy thứ lỗi cho tôi nếu như tôi có hơi xúc động trong khi nói bởi vì chỉ là tôi đang rất hạnh phúc cho Denise trong ngày hôm nay. Cô ấy là người bạn tốt nhất của tôi... - nàng ngừng lại và liếc nhìn xuống Sharon. – à, chính xác hơn là một trong những người bạn tốt nhất của tôi.

Mọi người cười ồ lên.

- Và hôm nay, tôi rất hạnh diện về cô ấy và rất vui khi biết rằng cô ấy đã tìm thấy tình yêu với một người đàn ông tuyệt vời như Tom.

Holly mỉm cười khi thấy Denise rưng rưng nước mắt. Denise chưa khóc bao giờ.

- Tìm thấy một người bạn yêu và đáp lại tình yêu của mình là một điều kỳ diệu, một cảm giác kỳ diệu. Nhưng tìm thấy một người bạn đời, một người bạn tâm giao lại càng là một cảm xúc tuyệt vời hơn nữa. Người ta thường nói không có gì là mãi mãi, nhưng riêng tôi, tôi lại có một niềm tin vững chắc rằng, với một số người, tình yêu vẫn luôn sống mãi ngay cả khi chúng ta không còn trên cõi đời này nữa. Tôi biết rằng Denise đã tìm thấy một nửa cuộc đời của mình ở Tom. Denise, mình rất vui được nói với cậu rằng một mối liên kết như

thế sẽ không bao giờ có kết thúc. – Cổ họng nàng nghẹn lại, nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp. – Tôi vừa rất lấy làm vinh hạnh lại vừa rất sợ hãi khi Denise bảo tôi làm phù dâu cho cô ấy ngày hôm nay.

Mọi người vẫn im lặng.

- Nhưng tôi rất vui vì Tom và Denise đã mang đến cho tôi một cơ hội được chia sẻ những giây phút đẹp đẽ này cùng họ. và đây, xin chúc cho họ có thêm được những ngày tươi đẹp nữa khi được sống bên nhau.

Mọi người reo hò chúc tụng và nâng li.

Holly trở lại chỗ ngồi của mình. Sharon ôm bạn vào lòng, nước mắt cô rơm rớm.

- Thật tuyệt vời, Holly.

Buổi tiệc bắt đầu.

Mắt Holly bỗng rưng rưng khi nhìn thấy Tom và Denise tình tứ dìu nhau đi trong điệu nhảy đầu tiên chào đón một cuộc đời mới. Nàng thầm nhớ đến cái cảm giác ấy khi ở cạnh Gerry trong lễ cưới của họ. Đó là một cảm xúc của sự hồi hộp, của hi vọng và hạnh phúc. Nàng đã rất vui mừng với từng giây phút sống bên cạnh Gerry, nhưng đã đến lúc nàng phải bước tiếp đoạn đường còn lại, trên đôi chân của chính mình, mang theo những kí ức êm đềm hạnh phúc, và những trải nghiệm sẽ giúp nàng biết phải sống thế nào để làm chủ tương lai của chính mình.

- Anh có thể cùng nhảy với em bài này không? – một bàn tay chìa ra trước mặt nàng, là Daniel.

- Tất nhiên, - nàng vui vẻ trả lời và nắm lấy tay anh.

Cho phép anh được nói đêm nay em rất đẹp Holly

- Vâng, - Holly mỉm cười.

Nàng cảm thấy rất hài lòng với bản thân mình. Denise đã chọn cho nàng một chiếc váy màu hoa đinh tử hương rất đẹp và một chiếc áo ngắn vừa bó sát người để giấu bớt chiếc bụng hơi to. Một đường xẻ dài hai bên váy khiến nàng trông quyến rũ hơn. Còn Leo, với nguồn cảm hứng bất ngờ, đã giúp nàng có một mái tóc trông thật gọn gàng. Mái tóc được búi lên cao, vài lọn được thả rơi xuống vai một cách cố ý. Nàng cảm thấy mình xinh đẹp. nàng cảm thấy nàng giống công nương Holly, và nàng tự mỉm cười với ý nghĩ ấy.

- Em có bài phát biểu thật là hay. – Daniel mỉm cười. – anh nhận ra mình thật ích kỉ khi nói những điều đó với em. Em nói em chưa sẵn sàng và anh đã không lắng nghe, anh xin lỗi.

- Bỏ qua đi Daniel. Tôi không biết tôi sẽ sẵn sàng trong bao lâu nữa. Nhưng cảm ơn anh đã có thể vượt qua được những cảm xúc đó với tôi thật nhanh. – nàng nhướn mày nhìn về phía Laura đang ngồi một mình với vẻ mặt không vui.

Daniel bậm môi.

- Anh biết điều đó có lẽ là hơi nhanh với em, Holly, nhưng khi em không gọi cho anh, anh đã đoán biết được rằng em thật sự chưa sẵn sàng ột mối quan hệ mới. Và khi trở về nhà để mừng lễ Giáng sinh và gặp lại Laura, ngọn lửa tình yêu trong anh bùng cháy trở lại. Em nói đúng, anh chưa bao giờ quên được cô ấy. hãy tin anh, nếu như anh biết được rằng em đã yêu anh thì anh sẽ không đưa Laura đến buổi tiệc cưới này.

Holly mỉm cười với Daniel.

- xin lỗi vì đã không gọi lại cho anh, Daniel. Chỉ là lúc đó tôi cần một chút thời gian cho riêng mình. Nhưng tôi vẫn nghĩ rằng anh là một kẻ ngốc.

Daniel thở dài

- anh biết anh và cô ấy phải nói chuyện với nhau, nhưng như em nói, với một số người, tình yêu vẫn cứ tồn tại mãi.

Holly hơi nhăn mặt

- Ôi, đừng trích dẫn lời của tôi làm gì. – nàng cười. – Phải, miễn là anh hạnh phúc.

Nàng thở dài một cách cố ý và Daniel phì cười.

- Anh hạnh phúc, Holly. Anh nghĩ anh không thể sống thiếu cái tính thất thường ấy. – anh liếc nhìn sang Laura, và đôi mắt anh trở nên dịu dàng hơn. – Anh cần yêu anh một cách đam mê, không biết là cuộc đời anh sẽ tồi tệ hơn hay hạnh phúc hơn nhưng Laura là một người như thế. Còn em, em có hạnh phúc không? – anh nhìn vào khuôn mặt nàng.

Holly suy nghĩ về điều đó.

- đêm nay tôi hạnh phúc. Tôi cũng phải lo lắng cho ngày mai. Nhưng tôi sẽ vượt qua.

Cuối buổi tiệc, Holly nép mình vào giữa Sharon, John, Denise, và Tom.

- Năm... bốn... ba... hai... một! Chúc mừng năm mới!

Mọi người reo hò. Những quả bong bóng đầy màu sắc được cột lại thành chùm tung bay khắp phòng.

Holly lật nhanh cuốn tạp chí Thời Đại Mới xem trang nào có in ảnh đám cưới của Denise và Tom. Không phải ngày nào cũng có đám cưới của một trong những DJ hàng đầu Ailen với một trong “nữ diễn viên chính” của cuốn phim “Những cô gái và Thành phố về đêm” như thế đâu.

- Này! – người chủ tiệm báo gắt gỏng nhìn nàng.- Đây không phải là thư viện. Hoặc là cô hãy mua lấy mà đọc hoặc là cô hãy bỏ nó xuống

Holly thở dài và bắt đầu nắm lấy mỗi đầu báo một tờ như lần trước. Một hàng người dài đang xếp hàng sau lưng nàng. Holly khẽ mỉm cười và vẫn vờ như không phải vội vã gì. Nàng lấy thêm vài thanh sô cô la, mấy gói kẹo rồi đặt lên quầy tính tiền.

- Ô, ông có thể làm ơn lấy thêm cho tôi một chiếc túi được không? – nàng ngược nhìn lên ông chủ tiệm và cười thật tươi.

- Cảm ơn, - Holly cầm lấy chiếc túi rồi từ từ bước về phía cửa. Khi nàng vừa định đẩy cánh cửa ra thì bên kia lại có người đẩy vào. Mọi thứ trên tay nàng rơi tung tóe ra sàn.

- Tôi thật sự xin lỗi. – người đàn ông nói và cúi xuống giúp nàng.

- Ôi, là cô! Người nghiện sô cô la. – Holly giật mình nhìn lên.

Đó là người đàn ông với đôi mắt màu xanh rất lạ, người đàn ông đã giúp nàng lần trước.

- chúng ta lại gặp nhau. Holly có phải không? – anh ta mỉm cười và đưa lại cho nàng những thanh kẹo.

- đúng thế. Rob có phải không? – nàng mỉm cười.

- À, chắc là sẽ có lần nào đó tôi sẽ tiếp tục đụng phải cô. – Rob mỉm cười và từ từ bước vào hàng người đang chờ đợi.

Holly nhìn theo anh, vẫn còn nguyên cảm giác ngạc nhiên. Cuối cùng nàng tiến về phía anh.

- Rob, hôm nay anh có rảnh để cùng tôi đi uống một tách cà phê không? Nếu anh không rảnh thì cũng không sao.. – nàng bậm môi.

Anh mỉm cười và hơi bối rối nhìn xuống, có lẽ anh đang tìm chiếc nhẫn cưới trên ngón tay nàng.

- Ô, anh đừng lo về nó. – nàng đưa ngón tay ra. – bây giờ nó đã là một kỷ vật rồi.

Anh gật đầu hiểu ra.

- Vâng, vậy thì tôi sẽ rất vui được đi cùng cô.

Họ băng qua đường và cùng hướng về quán Greasy Spoon.

- Nhân tiên, tôi cũng muốn xin lỗi cô vì.. lần trước...

Holly khẽ mỉm cười một mình khi ngồi xuống bàn đợi anh mang thức uống lại. Trông anh ấy có vẻ rất dễ mến.

Bên ngoài ô cửa sổ, làn gió xuân nhẹ nhàng thổi, những cành lá non óng ánh trong nắng mới cũng nhảy nhót vui đùa. Nàng nghĩ về những điều mình đã học được, nghĩ về con người nàng của một năm trước và một năm sau. Nàng đã được người đàn ông mà nàng yêu tha thiết dẫn dắt trong suốt một năm qua, nàng đã đón nhận tất cả những lời khuyên ấy, đã cố hết sức để tự chữa lấy vết thương của chính mình.

Giờ đây, nàng đã có một công việc mà nàng yêu thích, nàng cảm thấy tự tin hơn vào bản thân mình, nàng tin rằng nàng sẽ có thể chạm đến được những ước mơ từng một thời ấp ủ.

Nàng là người đã từng có những thiếu sót, là người từng cảm thấy chán nản với cuộc đời mình và luôn cảm thấy việc bước ra khỏi giường để đi làm là thật sự khó khăn. Nàng từng là người hầu như ngày nào cũng ủ rũ, là người thường tự hỏi lý do nào khiến nàng phải tiếp tục sống trên cõi đời này – từ khi mất Gerry.

Nhưng dù vậy, nàng còn là một người có hàng triệu triệu ký ức hạnh phúc, người biết rất rõ một tình yêu đích thực là như thế nào và đã sẵn sàng tiếp tục sống hết mình cho cuộc sống, cho tình yêu để lại có thêm được những ký ức mới. Cho dù điều đó sẽ xảy ra vào mười tháng sau hay mười năm sau nữa, nàng cũng sẽ làm theo những gì Gerry căn dặn. Bất kể khó khăn nào đang đợi ở phía trước, nàng tin rằng mình nhất định sẽ vượt qua.

Và cuộc sống vẫn tiếp tục.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ps-i-love-you>